

İSLÂM DÜNYASI VE ORTADOĞU

Her türlü yayın hakları **Eğitim-Bir-Sen**'e aittir.

Eğitim-Bir-Sen Yayınları : 35
Edebiyat Dizisi : 17

Eğitim-Bir-Sen Adına Sahibi
Ali YALÇIN / Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Şükrü KOLUKISA / Genel Başkan Yardımcısı

Yayın Kurulu
Ali Yalçın
Latif Selvi
Ramazan Çakırcı
Mithat Sevin
Şükrü Kolukisa
Hasan Yalçın Yayla
Atilla Olçum

Hazırlayan
Hıdır YILDIRIM

tasarım / ertan güldibi
baskı / semih ofset 0312 341 40 75
baskı tarihi / Ocak 2016
ISBN: 978-975-6153-26-0

Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi
Oğuzlar Mahallesi Av. Özdemir Özok Sokak No: 5 Balgat/ANKARA
Tel: (0312) 231 23 06 - Faks: (0312) 230 65 28
www.egitimbirsen.org.tr
e-posta: egitimbirsen@egitimbirsen.org.tr

İSLÂM DÜNYASI VE ORTADOĞU - BASKI TARİHLERİ

- I. Baskı, 2009, Eğitim-Bir-Sen Yayınları
- II. Baskı, 2015, Eğitim-Bir-Sen Yayınları
- III. Baskı, 2016, Eğitim-Bir-Sen Yayınları

İÇİNDEKİLER

Şair, Mütefekkir, Sendikacı Mehmet Akif İnan	7
Takdim	17
Önsöz	21
Kıbrıs ve Ötesi	27
Birleşirsek	30
Ortadoğu Aşısı	32
Yine Ortadoğu	34
Temele Alınmalıdır	37
Bir Hatıra	40
Dünya Ne ki?	43
Ayak Sesleri	46
Önce Biz Kalkacağız	49
İğreti Bir Devlet	52
Esir Türkler	55
Kıbrıs ve İsrail Aynı Davadır	58
Birleşmiş Milletler'in Esiri	60
Kandırmayın Beni	63
Onur Kazanmaya Doğru	66
Gelecek Birliğindir	69
Küfür, Nifak ve İslâm	72
Kıbrıs'a İhtiyacımız Var	75
Müslüman Sosyalist Ol (!)	68
Ne Adına Emperyalizme Karşı	81
Ekonomi ve İslâm	84
Yeni Sesler	87
Dünya İslâm'a Gebe	89
Hem İrk Hem İdeoloji	92

İslâm Konferansı.....	94
Selam Doğu'nun Erlerine	97
Müslüman Düşünürlerin Genel Eğilimi	100
Afgan Bir Efgan Oldu.....	103
İslâm Birliği.....	105
Maske	107
Çağın Çağrısı.....	110
Mukaddes Kudüs	112
Kudüs Bir Kurtuluş Savaşına Çağırıyor Müslümanı	115
İslâm Birliği.....	118
Bu Hüzün Bölgesi Bir Umut Bölgesidir	120
Yöneliş.....	123
İran Manzarası.....	125
Ortadoğu'ya Ayrıcalık	128
Ortadoğu İçin.....	130
Ortadoğu'ya Öncü Lazım.....	133
Bir Musibet Bin Derstir	136
Kudüs Her Şeyimizdir.....	138
Kudüs Müslümanlarındır.....	140
Bir Musibet veya Bir Hayır İmkânı.....	143
Eski Dünya Yeni Dünya	145
Ortadoğu Nasıl Sömürülüyor?	148
Ortadoğu Nasıl Anlayışla Karşılansın	151
İsrail'e Yaklaşma	154
"Tarihi Bağlar" Konusu	157
Büyük Birliğe Doğru	160

ŞAIR, MÜTEFEKKİR, SENDİKACI
MEHMET AKİF İNAN

(Urfa, 12 Temmuz 1940
Yenişehir / Şanlıurfa, 6 Ocak 2000)

Yusuf Turan GÜNAYDIN
İsmail DERVİŞOĞLU

Cumhuriyet devri Yeni Türk Edebiyatı'nın önemli şairlerinden ve fikir adamlarından Mehmet Akif İnan, Urfa'da doğup büyümüştür. Üniversite eğitimini Ankara'da tamamlamış ve çalışma hayatını bütünüyle bu şehirde geçirmiştir. Yayımlanmış iki şiir ve dokuz deneme kitabı vardır.

Doğumu ve Ailesi

Urfa'nın Balıklıgöl Mahallesi'nde doğdu. Babası Urfa'nın Mirza-ali Aşireti'nden gümrük memuru Hacı Müslim İnan'dır. Annesi aslen Maraşlı Dedeoğulları'ndan Mehmet Tevfik kızı Şakire Hanım'dır. Çocukluğu ve ilk gençlik yılları Su Mahallesi'ndeki evinde geçti. Ailenin altı çocuğunun en büyüğüdür. 23 Temmuz 1965 tarihinde edebiyat öğretmeni Sevim Hanım'la evlendi ve bu evlilikten Şakire Banu adlı kızı dünyaya geldi (1967).

Tahsili

M. Akif İnan, ilkokulu Urfa Cumhuriyet İlkokulu'nda okudu (1952). Ortaokulu ve son sınıfa kadar liseyi de Urfa'da okuduy-
sa da lise son sınıfta bir öğretmeniyle giriştiği tartışma sonucu naklini Maraş Lisesi'ne aldırdı; liseyi Maraş'ta tamamladı (1959). Daha sonraları edebiyat ve fikir alanında dostluk ve yoldaşlık edeceği Erdem Bayazıt, Cahit Zarifoğlu, Alaeddin Özdenören ve Rasim Özdenören'le Maraş Lisesi'nde tanıştı. Bu tanışıklık *Edebiyat* ve *Mavera* dergilerindeki beraberlikleriyle gelişerek sürdü.

Üniversite eğitimini 1959'da başladığı Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı (1972). Fakülte'den 1972'de mezun olmasının sebebi, ikinci sınıftayken tahsilini bırakmasıdır. Fakat arkadaş ve dost çevresinden Nuri Pakdil'in ısrarıyla yarım bıraktığı tahsiline tekrar başladı (1962) ve mezun oluncaya kadar sürdürdü. Bu Fakülte'de *Cumhuriyet'ten Sonra Türk Şiiri* başlıklı bir bitirme tezi hazırladı (1971). Birçok akademik çalışmada atıflar yapılan ve bugün dahi yeterince tartışılmamış özgün değerlendirmeler içeren bir çalışmadır.

Dergiciliği ve Gazeteciliği

Lisedeki öğrencilik yıllarında *Derya* (1959) adlı bir gazete çıkartan M. Akif İnan, müteakiben Ankara'da yayımlanmakta olan *Hilâl* mecmuasının ve yanı sıra Hilâl Yayınları'nın müessese müdürlüğünü yürüttü (1960-1964). *Derya*'yı Maraş Lisesi'nde tanıştığı arkadaşları Rasim Özdenören, Cahit Zarifoğlu, Erdem Bayazıt ve Alaeddin Özdenören ile birlikte kotardı.

Asıl edebî kimliğini, Nuri Pakdil öncülüğünde Ankara'da yayımlanmaya başlayan *Edebiyat* dergisinin (1969), daha sonra da yine Ankara'da yayın hayatına atılan *Mavera* dergisinin kurucuları arasında yer alarak buldu (Aralık 1975). Edebiyat ve fikir ağırlıklı bu iki dergiye şiir ve yazılarıyla katkıda bulundu.

Fikir yazılarını kaleme aldığı gazeteler ise *Millî Gazete*, *Yeni Devir*, *Yeni İstiklâl* ve *Yeni Mesaj* gazeteleridir. Yazılarında Akif Reha, Akif Rehavi, Mehmet Reha, Müslimoğlu ve Mithat Mirza-ali müstearlarını kullandı.

Meslek Hayatı

M. Akif İnan, meslek hayatına Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'ndeki öğrencilik yıllarında başlamıştır. Bir yandan burada tahsilini sürdürürken diğer yandan Türk Ocakları'nda ilk olarak kütüphane ve müze, peşinden de Genel Merkez müdürlüğü görevlerini yürüttü (1964-1969). Bu dönem, düşünce ve siyaset hayatında onun konferanslarla aktif bulunduğu bir dönemdir.

Bunu takip eden dönemde ise Ankara'da Türk Taşıt İşverenleri Sendikası'nda uzman olarak çalıştı (1969-1972).

Adı geçen sendikadaki görevinden ayrıldıktan sonra Millî Eğitim Bakanlığı bünyesinde görev alarak Uşak İmam-Hatip Okulu'na atandı (1972). Askerliğini kısa dönem olarak yaptı (1975). Daha sonra Gazi Eğitim Enstitüsü'ne geçti ve burada edebiyat dersleri verdi (1977-1980). En son Ankara Fen Lisesi'ne öğretmen olarak atandı. Vefatına kadar bu lisede öğretmenlik yaptı.

Edebiyat Hayatı

M. Akif İnan, ilk şiir ve yazılarını *Demokrat Urfa* adlı bir mahallî gazetede yayımladı. Daha sonra Maraş'ta yayımlanan *Hizmet* adlı mahallî gazetede bir müddet yazdı. Aynı zamanda yetişkinlik dönemlerinde Cumhuriyet devri Yeni Türk Edebiyatı'nda adları bir arada anılacak olan arkadaşları Erdem Bayazıt, Cahit Zarifoğlu, Alaeddin Özdenören ile birlikte çıkardığı *Derya* adlı gazetede yazı hayatını sürdürdü.

Profesyonel anlamda yazı hayatına Ankara'da yayımlanan *Hilâl* mecmuasının müessese müdürlüğünü yürüttüğü yıllarda başladı. *Hilâl* derginin müessese müdürlüğünü yaptığı 1962-1964 yılları arasında yayımlanan sayılarda çoğu başyazı olmak üzere birçok yazısı ve şiiri yayımlandı. Müessese müdürlüğünü bıraktıktan sonra 1965 yılında yayımlanan sayılarına sadece şiirleriyle katkıda bulundu. Aynı zamanda 1963'ten itibaren *Türk Yurdu* dergisinde de şiirleri yayımlandı. Bu dergide yayımlanmış tek yazısı Yunus Emre özel sayısındadır (S. 319). 1969'da Nuri Pakdil yönetimindeki *Edebiyat* dergisinde yazmaya başlayınca kadar *Türk Ruhu*, *Filiz*, *Fedai*, *Orkun*, *Oku*, *Defne*, *Yaprak*, *Toprak*, *Yeni İstiklâl* gibi dergi ve gazetelerde şiir ve yazıları yayımlandı. Fakat bu süreli yayınlarda yer alan şiirlerini şiir kitaplarına almadı.

Cumhuriyet devri Yeni Türk Edebiyatı'na M. Akif İnan'ı bir yazar ve şair olarak kazandıran verimleri 1969'dan itibaren *Edebiyat* dergisinde yayımlanmaya başlayan yazı ve şiirleridir. *Edebiyat*'ta şiirlerinden önce deneme üslûbuyla kaleme aldığı fikir yazıları yayımlanmıştır. Bu dergideki ilk yazısı, ikinci sayısındaki "Ede-

biyat ve Politika” başlıklı yazıdır (Mart 1969). *Edebiyat*’ta yayımlanan ilk şiiri ise daha geç tarihlidir ve “Terkib-i Bent” başlıklıdır (Haziran 1972). İnan’ın *Edebiyat*’taki şiirlerinin derginin dördüncü döneminde; 1974 yılında yoğunlaştığı görülür.

Mavera dergisi, *Edebiyat* dergisinden sonra M. Akif İnan’ın arkadaşlarıyla beraber yayınına omuzladığı ikinci önemli dergidir. Bu dergi kapanıncaya kadar dergide sürekli yazmıştır. Ayrıca *Yedi İklim* dergisi de *Mavera* sonrası dönemde edebî verimlerini yayımladığı bir edebiyat dergisidir.

İlk şiir kitabı *Hicret*, Edebiyat Dergisi Yayınları arasında çıktı (1974). Bundan önce deneme üslubuyla kaleme aldığı fikir yazılarından oluşan *Edebiyat ve Medeniyet Üzerine* adlı eseri de aynı yayınevi tarafından basılmıştı (1972). İkinci şiir kitabı *Tenha Sözler* ise Yedi İklim Yayınları arasında çıktı (1991). Bir kısım fikir yazılarını bir araya topladığı *Din ve Uygurluk* adlı eseri ise Akabe Yayınları arasında çıktı (1985).

Edebiyat hayatı boyunca bazı ödüller aldı. Kısa adı KASD olan Kayseri Sanatçılar Derneği tarafından kendisine deneme ödülü verildi (1982). Türkiye Yazarlar Birliği’nin Türkmenistan’ın başşehri Aşkaad’da düzenlediği Türkçenin 3. Uluslararası Şiir Şöleni’nde ünlü Türkmen şairi Mahtum Kulu adına düzenlenen şiir ödülünü aldı (1995).

M. Akif İnan bir süre Kanal 7 Televizyonu’nda haftalık kültür ve sanat programları düzenledi (1998).

Sendikacılığı

M. Akif İnan’ın sendikacılığa ilgisi Ankarada Türk Taşıt İşverenleri Sendikası’nda uzman olarak çalıştığı döneme uzanır (1969-1972). Sendikacılık alanına büyük emek veren M. Akif İnan, 1992’de kurulan Eğitim-Bir Sendikası’nın ve 1995’te kurulan Memur-Sen Konfederasyonu’nun genel başkanlığını yürütmüştür. Diğer kurucular ise Yusuf Beyazıt, Metin Selçuk, Nurettin

Sezen, Ali Parıldar, Yunus Solmaz, Ahmet Temizkök, Necdet Pakdil, Nazire Keten, Zeki Efil, Raşit Yazan, Şükrü Gökdemir, Yurdağül Aydoğan, Gülderen Kuyucu ve Burhan Uzgur'dur.

Sendikacılık anlayışının arka planında "Ahilik" anlayışının izleri bulunmaktadır. O, sendikacılığı ideolojik arenadan kurtarmış, sadece Eğitim-Bir-Sen'in değil bütün sendikaların anlayışlarını sorgulamalarının yolunu açmıştır.

Ölümü

Genel başkanı olduğu Memur-Sen Konfederasyonu'nun Haziran 1999'da Ankara'da düzenlediği mitinge katılan M. Akif İnan, bu miting sonunda rahatsızlandı. Soğuk algınlığı ve zatürree teşhisiyle Gazi Üniversitesi Araştırma Hastanesi'ne yatırıldı. İlerleyen zamanda akciğer kanserine yakaladığı ortaya çıktı. Hastanede tedavi görürken ramazan ayının girmesi üzerine bu kutsal ayı Urfâda geçirmesi niyetiyle kardeşleri tarafından memleketine götürüldü. Yirmi gün sonra bir ramazan gecesi (6 Ocak 2000) gece saat 02.00'de Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Cenazesi 7 Ocak Cuma günü öğle namazını müteakip Hasan Paşa Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra Urfâda Haran Kapı aile mezarlığına defnedildi.

Sanatı, Fikirleri ve Mücadelesi Hakkında Çalışmalar

Gerek kurucusu olduğu Eğitim-Bir-Sen gerekse diğer kültür kuruluşları tarafından her yıl ocak ayında Mehmet Akif İnan'ı anma toplantı ve programları düzenlenmektedir. Bu programlar başta Ankara ve İstanbul olmak üzere, İnan'ın doğum yeri olan Urfâda da icra edilmektedir.

Türkiye Yazarlar Birliği tarafından "Vefat Eden Şair ve Yazarlara Vefa Programları" çerçevesinde 2008 Mayıs'ında Çıldır'da D. Mehmet Doğan, M. Atilla Maraş, Mustafa Özçelik ve Yusuf Turan Günaydın'ın katıldığı "Akif İnan ve Sanatı" konulu bir panel düzenlenmiştir.

İnan'ın adı memleketi Şanlıurfada Eğitim ve Araştırma Hastanesine, Kahramanmaraş'ta bir mahalleye, İstanbul Esenler Belediyesi sınırları içindeki bir caddeye, Ankara, İstanbul, Şanlıurfa, Kahramanmaraş, Uşak, Adana, Batman, Bingöl, Mardin, Van, Diyarbakır, Düzce ve Ordu'da ilk ve orta dereceli okullara verilmiş, Ümraniye Belediyesi tarafından "M. Akif İnan Bilgi Evi" açılmış, Şanlıurfadaki bir parka da "M. Akif İnan Parkı" adı konulmuştur.

Öldüğü yıl *Yedi İklim* dergisi Akif İnan için özel sayı hazırlamıştır (Mart 2000, S. 120). Yine hatırasını yaşatmak üzere dört anma kitabı basılmıştır:

Mehmet Akif İnan Kitabı, Haz. Nazif Öztürk – M. Çetin Baydar – Muhsin Mete – İsmail Hacifettahoğlu – M. Atilla Maraş, Türkiye Yazarlar Birliği Yayınları, Ankara 2000.

Ölümünün 1. Yılında M. Akif İnan, Haz. İrfan Coşkun – Demet Geçener, Memur-Sen Yayınları, Ankara 2001.

Medeniyetin Burçları / Mehmet Akif İnan'ın Hatırasına, Haz. Turan Koç – Ali Dursun – Mete Sungur – Mustafa Akdeniz – İbrahim Hatunoğlu, Memur-Sen Kayseri Şubesi Yayını, Kayseri 2004.

Yedi Güzel Adamdan Biri M. Akif İnan, Haz. Mustafa Özçelik, Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi Yayını, Tarihsiz.

Erol Battal'ın hazırladığı *Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen* adlı kitapta da sendikanın kurucusu olması dolayısıyla Akif İnan'a geniş yer ayrılmıştır:

Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen, Erol Battal, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2004.

Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in kurucularından Nurettin Sezen'in yazdığı "Tanıklığımla Eğitim-Bir ve Mehmet Akif İnan (1992-2000)" adlı kitapta Mehmet Akif İnan'ın sendikacılığı ve sendika genel başkanlığının safahatı anlatılmaktadır:

Tanıklığımla Eğitim-Bir ve Mehmet Akif İnan (1992-2000), Nurettin Sezen, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2013.

Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi tarafından 10-11 Ocak 2015 tarihlerinde Ankara’da “Doğumunun 75. Vefatının 15. Yılında Mehmet Akif İnan Sempozyumu” düzenlenmiştir. Sempozyum bildirileri Eğitim-Bir-Sen tarafından kitaplaştırılmıştır:

“Doğumunun 75. Vefatının 15. Yılında Mehmet Akif İnan Sempozyumu” Bildiriler Kitabı, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2016.

“Doğumunun 75. Vefatının 15. Yılında Mehmet Akif İnan Sempozyumu” çerçevesinde gerçekleştirilen diğer faaliyetler bağlamında Yedi İklim dergisi Ocak 2015 sayısını Mehmet Akif İnan Özel Sayısı olarak çıkarmış, Yusuf Turan Günaydın ve Selma Günaydın tarafından Mehmet Akif İnan Bibliyografyası hazırlanmış, Ali Haydar Haksal tarafından yazılan Bir Medeniyet Şairi Mehmet Akif İnan monografisi yazılmış, her iki eser de Eğitim-Bir-Sen Yayınları arasında yayımlanmıştır:

Mehmet Akif İnan Bibliyografyası, Yusuf Turan Günaydın-Selma Günaydın, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015.

Bir Medeniyet Şairi Mehmet Akif İnan, Ali Haydar Haksal, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015.

Mehmet Akif İnan’ın Kanal 7 televizyonunda 1996-1997 yıllarında gerçekleştirdiği 33 bölümlük “Akif İnan ile Sohbet” adlı programdaki söyleşiler kitaplaştırılmış, Eğitim-Bir-Sen Yayınları arasında yayımlanmıştır:

“Akif İnan ile Sohbet, Hazırlayan: Hıdır Yıldırım, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2016.

Ayrıca sanatı ve eserleri üzerine iki adet mezuniyet tezi, Zekai Karakaya’nın hazırladığı bir adet de yüksek lisans tezi vardır.

Eserleri

Hicret, Edebiyat Dergisi Yayınları, Ankara 1974 (1. Baskı); Esra Sanat Yayınları, Konya 1994 (2. Baskı); Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 6. Baskı.

Tenha Sözler, Yedi İklim Yayınları, İstanbul 1991 ve 1992 (1 ve 2. Baskı); Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 6. Baskı.

Edebiyat ve Medeniyet Üzerine, Edebiyat Dergisi Yayınları, Ankara 1972 (1. Baskı); Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 4. Baskı.

Din ve Uygarlık, Akabe Yayınları, İstanbul 1985 (1. Baskı); Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 4. Baskı.

Yeni Türk Edebiyatı, Yaygın Eğitim Kurumu Matb., Ankara 1977 [Ders kitabı, Oktay Çağlar ile].

Cumhuriyet'ten Sonra Türk Şiiri, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalı, Mezuniyet Tezi, Ankara 1971; Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 2. Baskı.

Söyleşiler, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 2. Baskı.

Edebiyat, Kültür ve Sanata Dair, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 2. Baskı.

Aydınlar, Batı ve Biz, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 2. Baskı.

Mirası Kuşanmak, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 2. Baskı.

Siyaset Kokan Yazılar, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 2. Baskı.

İslâm Dünyası ve Ortadoğu, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2015, 2. Baskı.

Kaynakça

Erol Battal, *Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen*, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2004, s. 65-79 ve 113.

İhsan Işık, “İNAN, M. Akif”, *Türkiye Yazarlar Ansiklopedisi-III*, Elvan Yayınları, 3. baskı, Ankara 2004, s. 954-955.

Murat Yalçın (ed.), “İNAN, Mehmet Akif”, *Tanzimat’tan Bugüne Edebiyatçılar Ansiklopedisi-I*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2001, s. 440-441.

TAKDİM

Hiçbir kurumsal oluşum yoktur ki bireyi ve toplumu kuşatıcı bir idealden ve temel düşünce disiplinesinden yoksun olsun. Bununla beraber böyle bir yapının, kök salmayı amaçladığı ülkenin tarihine, sosyal gerçeklerine, kültürel değerlerine uygun bir üslup geliştirmesi gerekir ki böylelikle kurumsal olarak kalıcı olmayı ve aynı zamanda mensubu olan bireyleri ‘millet’ dediğimiz sarsılmaz bir bütünün her yönüyle donanımlı ve bilinçli bir unsuru yapabilmeyi başarsın.

Türk sendikacılık tarihinde Mehmet Akif İnan gibi bir başka şahsiyet yoktur ki sendikal kavramlara yabancı ve uzak bir topluma; her türlü imkânsızlığa, baskıya, olağanüstü siyasî şartlara rağmen bu türden oluşumların hayatî ve insanî bir kurum niteliğini kısa bir zaman içinde benimsetebilmek ve insanları etrafında örgütleyebilmek yeteneğini göstermiş olsun. Bu takdire değer sonucun, onun ünlü bir şair ve mütefekkir olması veya etkileyici kişiliğiyle açıklanabilmesi mümkünse

de asıl faktörü yaşadığı toprakları tanınmasında, milletin değerlerini ve inançlarını kişiliğinde ve ilişkilerinde mezcetmiş olmasındaki sıcaklıkta, daha öz bir söyleyişle ‘yerli’ bir üslup kullanmasında aramak gerekir.

Mehmet Akif İnan’ın şairliği, yazarlığı kesintiye uğramış bir medeniyetin hep bu yerli üslup, kavram ve kahramanlarla yeniden dirilişi düşüncesini işler. Onun bu yolda kavramları “hakperestlik”tir, “hoşgörü”dür, “merhamet”tir, “mücadele”dir. Kahramanları Fatih, Kanunî, Sultan Abdülhamid veya Bâkî, Nedim, Şeyh Galip’tir. Fakat sendikacılıkta kahramanı yoktur. Çünkü kahraman kendisidir, kendisi olmalıdır. İlahî bir amaç içeren büyük bir ihtirasla hayatının son yıllarını bu mücadeleye vermiş, bunu bir sosyal görev ve zorunluluk saymıştır. Bugün yüz binlerce sendika mensubunun oluşturduğu sendikamız onun yorucu ve fakat verimli hayatının ürünüdür.

Mehmet Akif İnan’ın şiirlerinde dile getirdiği duyguları, yazılarında dile getirdiği düşünceleri, bugünün ve yarının Türkiye’inde milletin birliği için vazgeçilmez bir unsur haline gelen sendikamız için yol gösterici ve mücadele üslubumuza zenginlik katan ilkeleri içerir. Aynı zamanda bu eserler aydınlar ve halk için de uyarıcı bir özellik taşır.

Hak ve emek hareketinin mücessem hali olan Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen olarak sendikamızın kurucusu ve mücadeleci aydın tipinin eşsiz örneklerinden Mehmet Akif İnan’ın eserlerini derleyip yayımlayarak bünyemizin kaynaktan beslenmesine vesile olmayı amaçladığımız gibi onun öncülüğüne ve emeğine karşı vefa borcumuzu eda etmeyi amaçladık.

Mehmet Akif İnan'ın sendikamız tarafından derlenerek 2009 yılında yayımlanan toplu yazılarının sağlığında yayımlanan ve tekrar baskıları daha önce sendikamızca yapılan diğer eserleriyle birlikte vefatının 15. yılında tekrar basılması düşüncesiyle, merhumun 11 eseri yeniden gözden geçirilerek elinizdeki kitaplar ilgisinin istifadesine sunulmuştur.

Mehmet Akif İnan'ın eserlerinin okuyucuyla buluşmasında emeği geçen arkadaşlarıma teşekkür ediyor, bu yayınlarla Mehmet Akif İnan'ın daha iyi anlaşılacağına, kitapların yeni mücadele ve ideal adamlarının yetişmesine vesile olacağına inanıyorum..

Ali YALÇIN
Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen
Genel Başkanı

ÖNSÖZ

Şüphesiz bir sanatçının, bir dava adamının, bir mücadele insanının hayatının, sanatının ve mücadelesinin daha iyi ve doğru anlaşılmasını sağlayan şey eserleridir. Bir ömrün safahatını, düşüncenin gelişimini, meselelere bakış zaviyesini, etkilemeleri-etkilenmeleri görebilmek için eserlere bakmak, eserlerden hareketle kanaate ulaşmak gerekir.

Mehmet Akif İnan, duyguları yoğuran şairliği, bir zihniyetin taşıyıcısı-yayıcısı olmak bakımından dava adamlığını ve davasının gerektirdiği mücadelecilik kişiliği nefsinde toplamış bir kimseydi. O, 40 yılı aşkın bir süre, yazıları ve konferanslarıyla toplumu ihya gayreti içerisinde olurken, bir sanat adamı olarak edebi verimler de ortaya koydu.

Mehmet Akif İnan, sanatının ve düşüncesinin en olgun deminde aramızdan ayrıldı. Kültür hayatımız onun olgunluk çağında ortaya koyabileceği eserlerden mahrum kaldı. Bununla birlikte bir dönemin sanat ve düşünce hayatına ilişkin tanıklığını da yitirmiş olduk. Yazıları ve söyleşileri okunduğunda görüleceği gibi eserini ortaya koyma bakımından pek

çok planları vardı. Ömür vefa göstermedi, “*Bitirip şu kuru kara ekmeği / Göç etsem diyorum yâr ellerine*” mısralarında ifadelendirdiği hasreti sona erdi, yârine kavuştu.

Mehmet Akif İnan’ın, kuruluşunda ve teşkilatlanmasında büyük emek harcadığı, 8 yıl da düşüncesini ve sanatını esere dönüştürememe pahasına, mücadeleciliğinin bir eseri olarak addedip Genel Başkanlığı’nı yürüttüğü Eğitim-Bir-Sen olarak, ailesinden sendikamıza intikal eden birikimini, çeşitli gazete ve dergilerde kalmış yazılarını ve söyleşilerini de derleyerek Kurucu Genel Başkanımıza, kültür ve medeniyet havzamızın bir büyük önderine vefa borcumuzu bir nebze ödeme gayreti olmak üzere 2009 yılında ‘*Mirası Kuşanmak*’, ‘*Aydınlar Batı ve Biz*’, ‘*İslam Dünyası ve Ortadoğu*’, ‘*Siyaset Kokan Yazılar*’, ‘*Edebiyat, Kültür ve Sanata Dair*’, ‘*Söyleşiler*’ ve ‘*Cumhuriyet’ten Sonra Türk Şiiri*’ adlarında 7 kitap olarak yayınladık.

Eğitim-Bir-Sen olarak, 2006 yılında, Mehmet Akif İnan’ın sağlığında yayınlanmış denemelerinden oluşan ‘*Din ve Uygarlık*’, ‘*Edebiyat ve Medeniyet Üzerine*’; şiirlerinden oluşan ‘*Hicret*’ ve ‘*Tenha Sözler*’ adlı kitaplarını yeniden yayınlamıştık. 2012 yılında mevcudu tükenen bu eserlerin yeni baskılarını yaparak kültür ve sanat camiasının, üyelerimizin istifadesine sunduk.

2015 yılı başında, “Doğumunun 75. Vefatının 15. Yılında Mehmet Akif İnan Sempozyumu” vesilesiyle Mehmet Akif İnan’ın 11 kitabı için 3 cilt halinde nitelikli bir baskı gerçekleştirdik. Sempozyum vesilesiyle eserler yeniden gözden geçirilerek kimi hatalar düzeltildi. Mehmet Akif İnan’ın eserleri, düzeltilmiş haliyle 3 ciltlik özel baskının dışında bu baskıyla, 11 kitap olarak yeni bir kapak ve tasarımla sevenlerine

ve Eğitim-Bir-Sen, Memur-Sen camiasına takdim edilmiş bulunuyor.

İstiyoruz ki, Mehmet Akif İnan'ın mümbit bir zemin olarak görüp ömrünün en verimli çağını mücadelesine hasrettiği sendikacılığı, onun idealleri doğrultusunda Türkiye'nin en büyük eğitim sendikası olan Eğitim-Bir-Sen'in seviyeli, ilkel, millet eksenli, değerleri kucaklayan duruşuyla anlamlandırırken kendisini Eğitim-Bir-Sen'in anlayışıyla özdeşleştiren kitleyi de kurucusunun üretimleriyle buluşturabilelim ve üyelerimizin Mehmet Akif İnan'ın eserleriyle birlikte sadece bir sendikanın üyesi olmadıkları, geniş bir medeniyet havzasına dahil olduklarının bilincine varmalarını sağlayabilelim.

Yayınlarımızın Mehmet Akif İnan'ın daha iyi anlaşılmasına ve *"Kim demiş her şeyin bitişi ölüm / Destanlar yayılır mezarımızdan"* sırrının tecelli etmesine vesile olmasını diliyor, çalışmada emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

İSLÂM DÜNYASI VE ORTADOĞU

Kıbrıs ve Ötesi

Son Kıbrıs hadiselerinin yüzümüze haykırdığı sert gerçekler, bu âna kadar takip edilmekte olan süfli politikanın, bundan böyle halkımızın fitratına paralel bir tutum takibinin gerekliliğini mesullere kabul ettiremediyse, değil Kıbrıs'ın, Anadolu'nun da geleceğine topyekûn yas tutalım! Memleket elden gidecek, sen-ben davası hâlâ et beyinlerden, mermer kalplerden sökülüp atılamayacak mı?

Bir Kıbrıs davası yoktu, olmamıştı bizim için. Milletimizin baş eli kanlısı İngiliz, bir sülük misali yıllar yılı din ve ırkdaşlarımızın kanını emdi, gene bizim için bir Kıbrıs davası yoktu. Çekilip, defolup gitti; gene bir Kıbrıs davamız olmadı. Kahpe Yunan el attı, bir piç Papaz geldi işbaşına... Biz gene erce “Kıbrıs!” diye-medik. Kıbrıs el altından bir silah deposu hâline getirildi, kardeşlerimiz kovulup Yunan baldırı çıplakları dolduruldu Ada'ya, bizden gene bir seda yükselmedi. Hep birden leş kesilmişti sanki. Bugün al kanlar kara toprağı al renge boyuyor: Kavmimizin varlığına yekûn çizgisi çekiliyor Kıbrıs'ta, “Elvermez mi alçaklar!” diyen yok. Havsalamız, dün at oynattığımız beldeledeki türedi devletleri kabul etmezken, içerimizde akıncı cetlerimizin ihtirası buram buramken, isterik parya parçaları bugün, öz vatanımız için yırtıyor, heyhat! Zavallı milletimiz mevcudunu, şerefi, namusu, mukaddesatı uğruna çılgınca sarf ettikçe, zaferine

zaferler kattıkça, kendisiyle alay edercesine emeğini hiçe irca etmek için el ele vermiş kan içicileri hep sulh masasında buldu; bu mukabil azgın ittihat barikatını aşamadı; kahpe siyasete kurban oldu. Süngü uçlarıyla çizdiği haritalar hep, smokinlilerin zehirli kalem darbeleriyle iptal edildi. Kıbrıs davası bu gidişle diplomasinin halledebileceği bir mesele olmaktan çıkmıştır. İstikrardan uzak bir politika ise işi, daha çetrefilli bir mecraya sürüklemekten; zamanla kayıplarımızı daha da büyütme; azgın saldırımları bütün Anadolu'ya kadar şümulendirmekten başka hiçbir işi beceremeyecek; topyekûn felaketimizin tasdiki olacaktır.

Bugün içinde bulunduğumuz acıklı buhrana rağmen, şükürler olsun ki milletimiz, celadet ve kabiliyet şuuruna politikacılardan daha çok sahiptir. Kıbrıs, yıllar yılı idarecilerimizin kulak arkası ettikleri, bazen de hasıraltı ettikleri bir yer. Millî idarecilerimiz için bir Kıbrıs davası bahis mevzu olmadı hiç. Bugün zina veletleri eğer kardeşlerimizin kanını bu derece alçakça dökmese idiler ve halkımızın sağduyusu birden ayaklanmamış olsa idi belki ilgililerimizin bu uykuları devam edecekti. Memleketimizdeki Rum tacirleri millî servetimizin üzerine çöreklenir, patrikleri kendi din adamlarımızdan daha çok huzur içerisinde yaşarlarken biz, öz kardeşlerimiz için aynı hakkı kendilerinden istemeyecek kadar acz gösterdik. Değil onların aynı siyasi hakka sahip olmalarını, onların millî ve manevi kültür ve yaşayışlarıyla alakadar olamadık. Nasıl olunabilir, değil mi? Aynı duyguları Anadolu'da taşımak "gericilik", "ırkçılık" gibi soysuz sıfatlarla yaftalanıyor. "Laiklik" adı altında dış düşmanlığı yapılır, partiler birbirini yerlerken... "Yurtta sulh, cihanda sulh." sözünü istismarla, paravanayla millî iddialarımızdan soyunur, şeref dolu tarihimizi küçümser, alay ederken...

Bütün bunlara, bütün ihmal, inkâr ve bayağı ihtiraslara rağmen Kıbrıs sükût etmedi, Anadolu yılmadı; ne kadar köklü ve sağlam

bir milletmişiz meğer... Millet olarak çektiklerimize, herhangi başka bir millet giriftar olsa idi, mutlaka yeryüzünden silinirdi...

Niçin, silahla kazandığımız zaferler, sulh masalarında sabote edildi tarih boyunca? Cengâver neslimiz, fikir mücahidi yetiştiremiyor mu?

Cevap, “Evet” olduğu kadar da “Hayır”dır. “Evet”, çünkü Batı’yı taklit, Batılıları kazanmak uğrunda, kendi millet vasfımıza uygun bir politikamız olmadı: Fikir-politika sentezi yerine, şahsî ihtilaf-politika terkiibinden kurtulamadık... “Hayır”, çünkü dünya çapında politikacılar yetiştirmiş olsaydık, gene de sulh masalarında mağlubiyetimiz muhakkak olurdu.

Bu noktayı unutmayalım beyler! Biz, ebeden hakları sabote edilecek bir milletiz. Biz, her zaman haklarımızı kendi başımıza tahsil edebilecek kudrette bulunmaya mecburuz. Bizim, sulhumuz, cenk hazırlığı için kesif bir gayret seferberliği olmalıdır! Haçlı Seferleri'nin bitmiş olduğunu kabul ettiğimiz gün biz, bitmeye namzet olduk demektir. Haçlı Seferleri kılık değiştirmiştir, o kadar! Haklarımızın iadesi için gayrıdan imdat beklemek, felaketi-mize razı olmak demektir! Biz “yalnız” bir milletiz.

Çünkü biz, Müslüman-Türk milleti-yiz!
Diplomatlar! Siz de bunu böylece bilin!

Hilâl, Ocak 1964

Birleşirsek

Bütün İslâm ülkeleri bizimdir. Hatta bütün yeryüzü bizimdir. “Yeryüzü size mescit kılındı.” buyruğunun doğrultusunda, köşe bucak bütün dünya bizim.

Bütün Müslümanlar bizimdir. Çünkü “Bütün Müslümanlar kardeşdir.” Hatta bütün insanlar bizimdir. Çünkü hepimiz Âdem çocuklarıyız.

*Yetmiş iki millete bir göz ile bakmayan
Halka müderris olsa hakikatte âsidir*

Bütün yeryüzüne, bütün insanlara söyleyecek sözümüz var bizim. Onları, fitratlarına, asıllarına çağırarak görevlendirilmişiz. Rabbimiz, âlemlerin Rabbidir. Son Peygamber de diğer peygamberler gibi, bütün insanların peygamberidir.

Davetçiyiz, tebliğciyiz biz.

Savaşımız, bize karşı çıkanlardır. “Yeryüzünde fitne çıkaranlar”lardır. Biz, kimseyi zorlamadan, iyilikle, güzelcesine çağırırız. Zorlaştırmadan, kolaylaştırarak çağırırız. Bize gelen, bize kardeş olur. Gelmeyeni, horlamayız, incitmeyiz, adilizdir. Bize karşı çıkarlarsa, bize kötülüğe kalkarlarsa, bize, yani insanlığa kötülükleri dokunmasın diye savaşırız onlarla. Bir kere de

savaşa çıkınca, yüz çevirmeyiz, geri dönmeyiz savaşımızdan. Bu yolda ölmek, inanan için, büyük nasiptir çünkü.

Can korkusu yoktur Müslümanda. Dünya hırsı, mal kaygısı, rızık endişesi yoktur Müslümanda. Allah'ın yeryüzündeki bir halifesi gibidir Müslüman.

“Hoşça bak zatına kim zübde-i âlemsin sen”

Bütün yaratıklar, kâinat insanın emrine verildi, hizmetine verildi, ama insan, yani Müslüman bunlara bağlanmamakla yükümlü. Bir hoşça davranır, yararlanır hizmetindekilerden; ona kendini köle kılmadan.

Yeryüzü Müslümanları birleşmelidir!

Kalplerden kalplere uzanan kopmaz bağlarla bu çağa karşı, bu inancı sürgün etmenin kavgasını veren çağa karşı birleşmelidirler. “Allah'ın ipine sınıksız sarılmalıdırlar.” Rahmet birliktedir çünkü. “Birbirine ihanet etmedikleri müddetçe iki ortağın üçüncüsü benim.” buyurmaktadır Rabbimiz.

“Küfür ehli bir millettir.” Müslümanlar da öyle... Aynı soydan gelen insanlar, inançta ayrılınca, milletten de ayrılırlar.

İnananlar birleşince, erir küfrün saltanatı, tükenir sömürü düzeni, kurtulur esir ülkeler, esir insanlar.

Birleşme, Peygamber'in önderliğinde gerçekleşir. Her alanda önder Peygamber'dir çünkü.

Yeni Devir, 16 Haziran 1977

Ortadoğu Aşısı

Nuri Pakdil bir kitabında, “Ortadoğu bölünemez sınır taşlarıyla.” diyor. Ortadoğu bir dünyadır başlı başına. Daha doğrusu dünya, Ortadoğudur. Allah inancına mekân olmuş kutsal toprak burasıdır. Peygamberlerin ayak izleri bu topraklar üzerindedir. Bu yüzden adım adım öpülse yeridir bu toprakların. Esen rüzgârında nübüvvetin kokuları, yağın yağmurunda inancın rahmeti, derin çöllerinde sonsuzu kucaklayan tefekkürün çağlayanı gizlidir.

Bu eller bizimdir. Bütün yeryüzü bizimdir, ama öncelikle Ortadoğu bizimdir. Burada yakarsak meşaleyi ancak, yeryüzü aydınlanır. Yeryüzünün atardamarları ve toplardamarları, Ortadoğu'nun kalbine bağlıdır. Bir üs'tür Ortadoğu, yeryüzüne de Samanyolu'na da mesajın füzeleri buradan fırlatılır.

Allah nizamına savaş açan insan tefekkürü, Batı kafası, tarih boyunca Ortadoğu'yu rakip bildi. Ortadoğu parçalanırsa, dağılırsa, Allah nizamı yenilgiye uğrar sanıldı. İskender'in de, putperest Roma'nın da, Haçlı Seferleri'nin de temelinde bu düşünce ve bu psikoloji vardır.

Nizamla mekân birbirinden tecrit edilemez. Allah'ın nizamına düşman olma ile Ortadoğu'ya düşmanlık, bir ikiz kardeş değil, özdeş bir eylemdir.

Küfrün son adı olan Batı ve Batıcılık, yüz yıllardan beri sürüp getire geldiği bu eylemde, kesin başarısını Birinci Dünya Savaşıyla gerçekleştirdi.

Osmanlı Devleti'nin yıkılması, mekân olarak Ortadoğu'nun parçalanması, nizamın yürürlükten kalkması, hep aynı anda oldu.

Bu bilinçle keskinleşmiş bir Ortadoğu aydını ve gençliği vardır bugün. Ortadoğulu kardeşleri birbirine düşüren Batı oyunu, bu toprağın aydınlarının üflediği yeni bir nefhayla gerileme dönemine girmiştir artık. Düştüğü yerden kalkmanın belirtileri her gün biraz daha yoğunluk kazanıyor. Ortadoğu'nun çocukları, omuzlarındaki yükün ağırlığını, kutsallığını bilerek bir dev gibi davranmaktadırlar. Nuri Pakdil'in bir şiirinde, "*Ben Ortadoğu'nun çocuğu değil miyim anne?*" diye sorduğunu, gerek ülkemizde gerekse Ortadoğu'da soranlar var!

Son hilafet merkezi olan İstanbul'da yeryüzünün her tarafından gelen Müslümanlar, Siyer-i Nebî Konferansı'nda da sordular ve cevapladılar bunu.

Ortadoğu'nun çocukları, ortak bir bilinci kuşanmış olarak geldikleri İstanbul'da, sundukları bildirimlerle, birbirine benzeyen yüreklerini sergilediler. Ve aynı titreşime ayarlı olarak döndüler yurtlarına, yani Ortadoğu'nun bir yerlerine. Ortadoğu'da oturmayanlar da zaten benliklerinde taşımaktadırlar Ortadoğu'yu. Her Müslüman, her gittiği yere götürür zaten Ortadoğu'yu, yani bu bilinci.

Yeryüzü Ortadoğu olur böylece. Ortadoğu'yu yaşayanlar kurtulmuşlardır, kurtulacaklardır. Yeryüzüne aşilar taşınmaktadır Ortadoğu'dan, bugün de...

Yeni Devir, 17 Haziran 1977

Yine Ortadoğu

Osmanlı Devleti'nin parçalanmasıyla Ortadoğu bir garip kader yaşamıştır.

Batı'nın içimize soktuğu ırkçılık, dağılmamızı sağlayan son merhale oldu. İslâm milletinden olma bilincinin yerine “kavim”cilik milliyet olarak talim ettirildi. Geliştirilen bu yeni milliyetçilik anlayışına bağlı kültürel ve siyasal kuruluşlar oluşturuldu. Bu anlayış çevresinde yeni aydınlar yetiştirildi, bir edebiyat kuruldu.

Büyük halk yığınlarını, gerçi bu yeni anlayış, kendi etki alanına çekebilmiş değildi, ama gerek ülkeyi yöneten gerekse yönetim üzerinde etkili olan kuvvetler bu yeni akımın bağlıları olmuştu.

Aydınlar, bir ülkenin ebeveyni gibidirler. Millet bir aile ise o aile üyelerinin anası babası mevkiinde olanlarsa aydınlarıdır. Halk, aydınının arkasından gider. Çocukların babalarına bağlı olduğu gibi. Bu bakımdan toplumu felakete götüren de, aydınlığa çıkaran da aydınlarıdır. Aydınları Batı'ya şartlı olan Ortadoğu, bu şartlanma yüzünden bir maceraya sürüklendi.

Bu sürüklenişte, silahlı çatışmalarda, halk her şeye rağmen masumdur. Sorumlu aydınlarıdır. Çok yaygın propaganda bombardımanı uygulandığı hâlde halk, yani Ortadoğulu halk, birbirini kardeş bilmekten vazgeçmedi. Kendisine silah çektirildiği hâlde,

bu işte kullandırıldığı hâlde, kardeşlik duygusu içinden sökülmedi Ortadoğulu halkın.

Osmanlı Devleti parçalandı. O topraklar üzerinde yeni devletler kuruldu. Bu devletlerin hepsi artık ya yarı, ya tam sömürge idiler. Batı'ya uydu devletlerdi. Başlarındaki yöneticilerse sözüm ona, istiklal savaşlarının öncüsü olan kişilerdi. Bunlar, Batı'nın himayesinde kurdukları devletlerini ayakta tutabilmek adına, yani bir iç başkaldırıya uğramak korkusuyla, her gün biraz daha Batı'ya yanaşıyorlar, Batı'nın efendiliğini daha da pekiştiriyorlardı. Bir yarış başlamıştı Ortadoğu'nun bütün aydınlarında; Batıcılık yarışı. Batı ise bu yarışçı gruplar arasında, sürekli bir tercih yöntemi uyguluyordu. Bu grupları zaman zaman yekdiğeriyle vuruşturuyor, bağlılıklarını imtihan ediyor, güvenmediklerini tasfiye ediyordu.

Ortadoğu daimi bir çalkantı içinde tutuluyordu. Ekonomik sömürü, kültürel sömürgecilikle destekleniyordu.

Yerli düşünceye bağlı bir kültür ve siyaset ortamının geliştirilmesi hususunda bütün tedbirler alınıyordu.

Köle ruhlu aydınlar sırayla işbaşına geliyorlardı. Bir kölelik yarışı, bir danışıklı dövüş hayatı yaşıyordu bütün Ortadoğu.

Beynelmül güçlerin pazarlıklarının sonucuna uygun olarak Ortadoğu üzerinde zaman zaman şu veya bu devlet ya da şu veya bu ideoloji iktidar oluyordu.

Çünkü şirazesini kopmuştu Ortadoğu'nun. Bir müdir devletin, bir müdir fikrin kontrolünden çıkarılmıştı, yani Osmanlı Devleti'nin, yani bizim... Dünyanın denge unsuru olan Osmanlı Devleti'nin parçalanmasıdır Ortadoğu'yu bir garip kaderle baş başa bırakan. Sürekli olarak bu gerçek anlatılmalıdır. Bizim için, bizim çevremiz için meçhul olmayan bu gerçek, sürekli olarak

anlatılmalıdır ki ülkemizde de, bütün Ortadoğu'da da, bu gerçek bütün aydınlarca ortak bir bilinç olarak kesinlik kazansın. Bu bilinçten, yani Ortadoğu ülkelerindeki felaketin bir parçalanma sonucunda belirmiş olduğu gerçeğinin tam idrakinden sonra kurtuluşa liyakat kazanılır.

Bu konuda en büyük yük, bizim aydınımıza düşüyor. Baş da, beyin de, kalp de biziz çünkü...

Yeni Devir, 19 Haziran 1977

Temele Alınmalıdır

Son ay içinde İstanbul, biri Siyer-i Nebi, diğeri İslâmî Talebe Teşekkülleri Federasyonu'nun kongresi olmak üzere iki önemli toplantıya kucak açtı.

50 yıldır hilafet merkezi olmaktan uzakta kalmış olan bu “Belde-i Tayyibe” herhâlde lisan-ı hâlde şükürde bulunmuştur.

Bu toplantıların İstanbul'da yapılması bir vefa belirtisi olduğu kadar, İslâm ülkelerindeki uyanma ve dayanışmaya yönelme şurunun başladığına örnek olarak da sayılabilir.

Bu uyanma ve dayanışma bilinci, İslâm ülkelerindeki bütün aydınların ortak bilinci olmasa bile, bu ülkelerdeki aydın ortalaması çoğunlukla Batıcı bir anlayışa bağlı olsa bile, bu iki toplantı önemini kaybetmez. Çünkü bu kapı artık açılmıştır, bu şuur başlamıştır... Bu ihtiyaç belirmiştir. İçinde bulunduğumuz dünya şartları, bu ihtiyacı her gün biraz daha belirgin hâle getirmiştir. Bu ihtiyaç gittikçe Ortadoğulu bütün aydınları işgal edecektir.

İslâm ülkelerinin kendi aralarındaki işbirliğine, İslâm düşüncesinin özüne karşı oldukları için taraftar olmayan aydınları, bu birleşmenin bütün İslâm ülkelerine sağlayacağı menfaati bugün inkâr edemez hâle gelmişlerdir. Bu menfaat, bir ihtiyaç çapına ulaşmıştır. İslâm uygarlığına temelden düşman olanlar bile,

İslâm toplumlarının karşılıklı dayanışma ve yardımlaşma içine girmelerini, politik ve ekonomik açıdan çok yararlı görmektedirler. İslâm ülkelerinde, kendi toplumunu diğer İslâm toplumuna karşı düşman olarak şartlama çalışmaları hızını ve etkisini yitirmiştir.

Kısacası Ortadoğulu aydınlar bugün, İslâm kardeşliğini tarihi temellerine bağlayıcı bir eylem içinde bulunmaktan çok uzak olsalar bile, bugünkü dünya şartlarının zorlaması sonucu olarak, ülkelerinin bir işbirliğine gitmesine açık bir noktaya gelmişlerdir.

İşte gelinen bu noktada, İslâm düşüncesini tabii ve tarihî temelleri içinde değerlendiren, bu yakınlaşmayı asla karşılıklı maddi menfaatler açısından ele almayan, bu birleşmelerde farzımuhal hiçbir dünyevi menfaat olmasa da sırf inancımızın gereğini yerine getirmek cehtiyle çalışan kişilere ve aydınlara büyük görevler yüklemektedir.

İstanbul'da yapılan bu iki toplantı, konuya ekonomik ve politik menfaatler ve ihtiyaçlar açısından değil, bu inançla, bilinçle yaklaşan aydınlarla akdedilmiştir. Allah rızası için sevişen ve birleşen insanların toplantısı olmuştur.

Şimdi hepimize düşen, bu bilinci yaygınlaştırmaktır. Temele İslâm inancını, uygarlığını koymaktır. Birleşmemizin sağlam ve uzun ömürlü olması, ancak bu temelden, bu ihlastan ayrılmakla mümkündür. Sırf karşılıklı dünyevi menfaatleri düşünerek yapılan anlaşmalar, menfaatler azalınca veya bitince, ömrünü tamamlar. Dünya devletleri arasındaki anlaşmalar, antlaşmalar buna örnektir, şahittir.

Ortadoğulu ülkelerle yakınlaşmamız, onların petrolünü, parasını düşünerek ve karşılığında kendilerine teknik satarak yararlanma sınırlarını aşmıyorsa, bilinsin ki bu temel, yanlış atılmıştır.

Ayrıca, tarihî misyonumuzu, rolümüzü düşünerek büyüklenme, böbürlenme yolu da, yani “liderlik rolü” oynamak da yanlıştır. Liyakat arz edilmeden, liderlikten dem vurmamak, temel düşünce-mize de, çağın gerçeğine de ters düşer.

Temel, İslâm kardeşliğidir. Biz şimdi, bu kardeşliği geliştirmek mevkiindeyiz. Bu kardeşliği yaygınlaştırsak karşılıklı menfaat kaygısıyla bu birleşmeleri isteyenler de zamanla bizim realitemize tâbi olmak zorunda kalacaklardır.

Yeni Devir, 10 Temmuz 1977

Bir Hatıra

Bundan on üç yıl kadar önceydi, Ankara'ya bir Afrika ülkesinden, Kenya'dan bir misafir gelmişti. Kendisini, Kenya İslâm Birliği lideri Şeyh Ali Seneda diye tanıtmıştı. O zamanlar Kenya, İngiltere'den istiklalini alma arifesindeydi... Bu siyahî zat, Kenya Müslümanlarının sesini İslâm ülkelerine duyurmak için dolaşıyormuş. Türkiye'den de bazı dilekleri vardı. Kendilerini dinî bakımdan aydınlatacak hocalar istiyordu. Kenyalı Müslüman çocukların başta Harbiye'de ve Tıbbiye'de okumalarını sağlamak için burslar istiyordu. Türkiye'ye olağanüstü derecede bağlı görünüyordu.

O zaman çıkarmakta olduğumuz dergide kendisiyle bir röportaj da yayınladık. Adam:

– Biz vaktiyle Mau-Mau kabilesindendik (yani yamyam).

Sultan Abdülhamit zamanında bize gönderilen bilginlerin aracılığıyla Müslüman olduk. O zamana kadar ormanlarda yaşıyorduk. Vahşi ve çıplaktık. İnsan eti yiyorduk, uygarlığı Müslümanlıkla tanıdık. Şimdi Kenya nüfusunun üçte birini oluşturuyoruz. İki yüzü aşkın camimiz var ve hâlâ himmetine saygımız dolayısıyla camilerimizde hutbeyi Abdülhamit Han adına okuyoruz, diyordu. Kendisini devrin Millî Eğitim Bakanı ve Diyanet İşleri

Başkanı'yla görüştük. Netice-i kelam boş döndü adamcağız. Şimdi sağ mıdır, öldü mü bilmem. Belki de istiklalden sonra Kenya'da devlet başkanı olan Mau-Mau'ların lideri, onu kabilesinden birine oklatmıştır.

Bu adam, "Elimizde, hem de ağır olmayan silahlar bulunsun, ülkeye biz kolaylıkla hâkim olabiliriz", "Çocuklarımız sizin okullarda okusunlar. Gelip bizi idare etsinler." diyordu. Geçelim Kenya'yı, daha ne imkânlar kaçırmışızdır.

İslâm toplumlarıyla ilgi kurmamayı, dış politikamızın değişmez bir rüknü olarak kabul etmişizdir.

Cezayir'in istiklal savaşında, Fransa'yı resmen destekleyen biz değil miyiz?

Azılı bir İslâm düşmanı olan Habeşistan İmparatoru Başpapaz Hile Selasiye'ye sonuna kadar dostluk gösteren biz değil miyiz?

Dış Türkler konusunu ağzına alanın başına olmadık işler açan biz değil miyiz?

Kırım, Azerbaycan Türklerinin toptan imhasına hiç sesini çıkarmayan biz değil miyiz?

Abdülhamit döneminde hilafet nüfuzunu, devletinin sınırları dışında kalan bütün yeryüzü Müslümanlarını himaye eden ve bu nüfuzla Batı dünyasının karşısına tehdit edici bir hüviyetle çıkan bir devlet politikasını elimizin tersiyle iterek Batılıların umduğundan ve istediğinden daha fazla İslâm toplumlarına sırt çeviren biz değil miyiz?

Özellikle 1950'ye kadar İslâm dünyasına karşı fevkalade kapalı ve katı bir politika izlemiştir.

Daha sonraları bu geleneği terk mi ettik ki?

Hâlâ İslâm ülkelerine karşı kısmî ve çok basit bir yumuşama dönemine giremedik. O kadar ki hiçbir zaman için bu konuya ciddi ve şahsiyetli bir biçimde yaklaşamadık.

Oysa biz adam olsaydık neler olmazdı?

Bir şey daha söylemişti Kenya İslâm Birliği lideri o zaman. Demişti ki:

– Abdünnâsır, Kahire’de çok güçlü bir radyo istasyonu kurmuş bulunuyordu. Hem Arapça hem de Afrika Müslümanlarının yerli dilleriyle yayınlar yapıyor ve sürekli olarak İslâm sosyalizmini propaganda ediyordu her eve hediye ettiği radyolarla. Halk, bu yayınları dinliyor ve ‘Sosyalist propagandadan bizi kurtarın.’ diyordu.

Suriye’den Libya’ya kadar uzanan şu sosyalizm, kendiliğinden mi olurdu?

Evet, biz, biz olsaymışız neler olmayacakmış, düşünebiliyor muyuz?

Yeni Devir, 12 Temmuz 1977

Dünya Ne ki?

Her uygarlık, kendi özüne uygun bir teknik de oluşturmaktadır, demiştik. Her uygarlığın ayrı bir insan, tabiat ve eşya anlayışı vardır, demiştik. Batı uygarlığı aslında insancıl bir temele dayanmamaktadır, egoisttir, diyoruz. Batı uygarlığı, beşerî zekânın, dehanın keşfidir, vahye istinat eden bir yanı yoktur, diyoruz.

Batı uygarlığı, müşahedeye ve deneye bağlıdır. Ruhî mistik unsurlar onda, bir süs görüntüsünü almamaktadır. Bütün alışverişi “madde” üzerinedir. Maddeyi çözümlemesi, yorumlaması, müşahede ve deneye bağlı olduğu ve bu işe hiçbir ruhî fakülteyi dâhil etmediği için, sonuçta da keşfettiği eşyanın gücüne ve saltanatına yenik düşmüştür. Eşya, insanın gündelik işini kolaylaştıran, ona hizmet eden bir varlık olmaktan çıkmış, bizzat onu esir alan bir varlık olmuştur.

Siz istediğiniz kadar onun maddi keşiflerinin insanlık yararına olduğunu söyleyin. Kendileri istedikleri kadar bütün keşiflerini dünya barışını sağlamaya yönelik sonuçlar olarak gösterinler. Onların uygarlığı, insanî bir özden yoksun olduğu için, “diğerkâm” değil, “menfaatçi” olduğu için, ilahî değil beşerî olduğu için yani beşerî egoizmadan soyutlanmadığı için, dünya insanının yararına değildir.

Atomun keşfini düşününüz. Sulhçu ve insanî emellere hizmet edilmesi yolunda mı keşfedilmiştir, uygulanmıştır? “Hizmet” lafı, bir oltadan başka bir şey değildir.

Ashında bütün keşifler, gerçekten insanoğluna hizmet edecek bir yönde geliştirilebilir, kullanılabilir, ama bunun tek bir keşif olmaması kaydıyla! Başka bir deyişle bilcümle keşiflerin, Müslümanlar tarafından gerçekleştirilmesi şartıyla... Çünkü insanî tek uygarlık İslâm uygarlığıdır.

Amerika, yeni bir bomba daha keşfetti yakınlarda: Nötron bombası. Şimdilerde seri yapımı meselesi tartışılıyor. Bu konuda resmî izin alınması çalışmaları sürdürülüyor Başkan Carter'den. Bu bombanın özelliği şu: Patlatıldığı alanda bütün canlıları öldürücü bir etkisi varmış. Bu etkiden yalnız binalar ve eşyalar zarar görmeyecekmiş. İşte Batı uygarlığının son teknik hamlesi! İnsana, bir eşya haysiyeti kadar bile olsa bir haysiyet, önem tanımayan bu keşfin şahsında, Batı'nın bütün insan anlayışının temelini görmek mümkündür. Dünya nüfusunun hızlı artışını önlemenin, dolayısıyla menfaat dağılımından daha çok yararlanma psikolojisinin bütün ipuçları bu keşifte açığa vurulmuyor mu? Kendinden gayrisına hayat hakkı tanımayan, bütün eşyalara kendisinin sahip olmasını isteyen bir iştiha ile yaklaşma değil mi bu?

Ve bir yerde, imansız olduğu için, akılca da öyle eksik ki Batı, bu cins keşiflerin belalarının, bir gün pekâlâ kendisinin başına musallat olmuş belalar olarak sonuçlanabileceğini bile hesaplayamıyor. Kişiler gibi, milletler de, uygarlıklar da, kazdıkları kuyuya bir gün kendileri düşeceklerdir. Hiç kimsenin şüphesi olmasın ki Batı uygarlığı kendi kendinin başını yiyecek noktalara gelmiştir artık. Bu dünyanın bir gün kendi başına zindan olacağına bir şuuraltı itmesi değil mi onun Ay'a gitme çalışmaları? Ay'a gitme yalanının özünde “bir noktadan bütün dünyayı bombar-

dıman etme” düşüncesi sahih bir niyet olarak yatsa bile, galiba, bu “yalan”ın bir diğerk mistik yüzü bu kadar uç noktalara varmış olan bu keşiflerin, kendilerini dünyada artık yaşayamaz hâle getirdiğı duygusu olsa gerek... Dünyaya, menfaate fazla bağılı olmanın ilahî tecellisi, bu dünyadan da murat almadan göçme biçiminde görülemez mi?

Dünya hayatına zaten geçici bir hayat gözüyle bakan, bu dünyayı bir imtihan ve hizmet alanı ve müddeti sayan İslâm uygarlığına muhtaçtır insanoğlu, vesselam.

Yeni Devir, 23 Temmuz 1977

Ayak Sesleri

Cumhuriyet'ten sonra, Osmanlı Devleti'ni yıkan bütün Batılı ülkelerle dostluklar kurduk. Onlarla kurulan bu dostluğa hâlâ da bağlıyız. Ne talihtir, bu memleketin talihi?

Batılı, hiçbir dönemimizde, bizimle herhangi bir hesaba dayanmayan bir dostluk içinde olmadığı hâlde, bu ülkenin yöneticileri, aydınları Batı'nın hep karasevdalı âşıkları olmuştur.

İdrak çatlasa yeridir.

Uluslararası anlaşmaların garip cilveleri vardır. Yaka paça olan iki ülke bakarsınız bir gün karşı karşıya oturmuş, dostluk, yardımlaşma anlaşması imzalıyorlar. Ve kimseler de kalkıp yadır-gamaz bunu.

Denecek yanı yok ya, tutup diyelim, başımıza örülmedik çorap bırakmayan şu Batı ile gün oldu, biz de dostluklar kurduk, şartlar öyle gerektirdi.

Aklını peynir ekmekle yememiş hangi ülke, yüz yıllarca aynı tarihi, aynı siyasi bütünlüğü paylaştığı ve talihin –hayır talihin değil aynıyla Batı'nın– kendisinden söküp kopardığı kardeş ülkelere dost elini uzatmaz?

Ortadoğu ülkelerine karşı tutumumuzu düşünelim, bütün Müslüman ülkelere karşı, uzun yıllar takınılan tavrı düşünelim, Batılı dostlarımızın keyfi uğruna, menfaati uğruna, Müslüman ülkelerle, selamı sabahı kesen biz değil miyiz? Batılılar, o ülkelerin bizzat içinde oldukları hâlde, gözlerini ve ellerini oralardan çekmedikleri hâlde biz kuru bir dostluk gösterisinden bile sakındık, çekindik.

Velev ki Batı'ya kopmaz bağlarla bağlı olsaydık, bir defa sakalı kaptırmış olsaydık bile eski devletimizin içinde yer alan Müslüman ülkelerle kuracağımız yeni ilgiler onları, yani Batı'yı öyle tedirgin mi ederdi sanıyorsunuz, belli sınırlar içinde kurulacak ilgiye, iyi komşuluk jestine olsun Batı razı olmaz mıydı? Batı bizim bu komşularımızla kurulacak dostluktan rahatsız olsa bile, biz bu kadarcık dostluğun hiçbir sakıncası olmadığına, bilakis yararlı olacağına dair kuşkuları giderici bir üslup bulamaz mıydık, bir mazeret bulamaz mıydık? Diplomasimiz bu işi kıvrıramaz mıydı? Yani Batılı dostlarımızı gücendirmeden İslâm ülkeleriyle bir kuru dostluk olsun, geliştiremez miydik?

Batı ile kurduğumuz dostluk gereği olarak, onlara verilmiş bir teminat gereği olarak Müslüman ülkelerle yeni ilişkiler geliştiremezdik ki –dikkat buyrulsun bu noktaya– bu tutuma bağımsızlık denilmez, böyle bir devlete de “bağımsız devlet” diyemez kimse. Böyle bir devletin yılda bilmem kaç millî bayram kutlaması en azından acayıptır.

Uzun sözün kısası, yakayı iyice kaptırmışız. Batı'nın sözüyle oturup kalkmak politikamız olmuş...

Halkımızın bağrında onulmaz yaralar açan Cezayir meselesini aklımıza getirelim. İslâm ülkelerinin gözlerinin içine baka baka Cezayirli Müslümanın seller gibi akan kanını seyrede seyrede gidip Fransa lehinde oy kullanmamış mıydık Birleşmiş Milletler'de? Bu daha biri, sonunculardan biri.

Aklımızı hâlâ başımıza toplamış değiliz. Hâlâ Müslüman ülkelerle kurulacak ilişkilere karşı son altmış yetmiş yılın Batı şartlamasını bir ur gibi içinden çıkarıp atamamış aydınlar var, hâlâ Müslüman denince, “İslâm ülkeleri” denince suratı buruşan, mi-desi bulanan, et beyinli uşak ruhlu insanlar var.

Ya çağdaş gerçeği görerek kabul eder bu cins “pis Arap”çı aydınlar beyinlerini yıkayıp adam olurlar ve bu katmerli küfürlerinden kurtulurlar ya da bir gün geberip giderler, böylece kurtulur millet kendilerinden.

Çünkü ülkemiz kabuk değiştiriyor.

Ortadoğu kabuk değiştiriyor.

Çağ kabuk değiştiriyor.

Bu değişimin ayak sesini duymayanlar, birer çağ dışı olarak kalacaktır.

Yeni Devir, 28 Temmuz 1977

Önce Biz Kalkacağız

1918 tarihi, devletimizin artık tarih olduğu bir yıldır. İslâm'ın zuhuruyla başlayan “nizam-ı âlem” idraki ve şevki, çeşitli merhalelerden geçerek ve yeryüzüne ilahî uygarlığın bütün renk ve cümbüşünü en somut örneklerle nakşede ede, girdiği duraklama döneminden sonra Batı'nın, daha doğrusu Haçlı'nın oyununa düşüp onun uygarlığını alınca kurtulacağını sandı ve bu yolda başvurduğu bütün denemelerden yenile yenile devletinin tasfiyeye uğradığı vakte erişti.

Batılılaşma çabalarının, devletimizi varoluş hikmetinden uzaklaştırdığını gören ve inanan kadroların, iç ve dış düşmanlar tarafından devlet yönetimine yaklaştırılmaması, bu devletin dağılmasından sonra da devam etmiş ve işbu dağılan geniş topraklar üzerinde kurulan yeni devletler, kendilerini dağıtan Haçlı zihniyetinin karşısında değil de tam yanı başında yer almışlar ve birbirlerine olan münafereti yeni devletlerinin temel felsefesi olarak benimsemişlerdir. Ortadoğu ülkelerinin, halklarına aykırı bile olsa, devletlerinin genellikle tutumları bu olmuştur.

Bugün bile Ortadoğu devletlerinin, güvenilir bir dostluk ve işbirliği içinde el ele vermelerini engelleyen, hâlâ bu tutumun uzantılarıdır. Büyük, mutlu ve müreffeh bir aile düzeni içinde yaşamayı değil de dar gelirli ve küçük aile birimleri olarak hayatlarını sürdürmeyi seçmişler.

Çünkü Batı, bunları dağıtmakla işinin bitmediğini biliyor. Eğer birleşecek olurlarsa azim bir güç hâline geleceklerini biliyor. Geçmişte olduğu gibi, yine kendisinin perişan olacağını biliyor.

Hele bu ülkelerden kiminin elinde bulunan zengin imkânların, diğer ülkelerin elindeki personel, bilgi ve bilinçle bütünleştiği takdirde önüne geçilmez bir kuvvet belireceğini biliyor.

Ortadoğu ülkelerinin işbirliği gerçekleşecek olursa geçmişte olduğu gibi, yeni bir tarihi misyon ortaya çıkacak, yeni bir “nizam-ı âlem” devri başlayacaktır.

Batı, iteleye iteleye Ortadoğu’yu getirdiği bu noktada, dünden daha çok dikkat ve itinaya muhtaç olduğunun bilinci içinde davranmaktadır. Çünkü Ortadoğu bugün tabii imkân ve istidat bakımından, bu asrın başındaki durumuna kıyasla daha talihli bir hüviyet kazanmıştır. Batı’nın bugün Ortadoğu üzerinde, yeni boyutlar kazanan şartlara göre, değişik stratejiler uygulaması bir yana, bizzat Ortadoğu ülkeleri de yeni imkânlarla ve fırsatlara sahiptir. Çağımız kendilerine, iyi değerlendirdikleri takdirde kazançlı çıkacakları fırsatlar sergilemiştir.

Ama bunların değerlendirilmesi, Ortadoğu’nun yetmiş senedir gelenekleştirdiği muayyen aydın tipini değiştirmesini gerektiriyor.

Hesaplarında, Ortadoğu’yu bir bütün olarak ele alan ve milletin bağlı olduğu uygarlık düzeni içinde davranışlarını dengeleyen yeni bir aydın tipine ihtiyacı vardır Ortadoğu’nun.

Bu aydının yetişmesi, aslında Ortadoğu ülkeleri için bir varoluş, bir tam bağımsızlık şartı olduğu kadar, dünyanın politika ve ekonomi dengesini de yönlendirecek bir gücün belirmesi bakımından da ayrı bir önem belirtmektedir.

Bu aydını, İslâm ülkeleri topluca bulmalıdır. Her ülkede bunu sağlayan kuruluşlara gidilmelidir. Resmî kurumların bu bilince ulaşmadığı yerlerde, bu boşluğu İslâm aydınları, kendi çabalarıyla gerçekleştirmeye koyulmalıdır. Bunun için her ülkenin İslâm aydını, diğer ülkelerdeki aydınları da tanıyıcı ve tanıtıcı bir işbirliği içinde olmalı. Başka çıkar yol yok çünkü.

Şu nokta da kesinlikle bilinmelidir ki İslâm ülkelerinden birinin ayağa kalkması, bütün İslâm ülkelerinin ayağa kalkması yolunda bir örnek hareket olacaktır. Birbirine baka baka, güvene güvene ayağa hep birden kalkacaklardır o zaman.

İlk kalkanın bizim olmamızı istiyor tarih bizden.

Bu şartı, bu borcu anlıyor muyuz?

Yeni Devir, 29 Temmuz 1977

İğreti Bir Devlet

Yeryüzünde varlığı münakaşa konusu olan tek devlet, İsrail'dir.

Bilindiği gibi İsrail, Birleşmiş Milletler'den çıkarılan bir karar üzerine ve suni olarak Filistin'de kurulmuştur. Filistin topraklarında yüz yıllardan beridir yaşayagelen Müslüman yerli halk, zorla bu ülkeden kovulmuş, vatanları Yahudilere devredilmiştir. Kovulan bu Müslümanlar yirmi dokuz senedir mülteci kamplarında yaşıyor. Yurtları ellerinden alındıktan başka, bu mülteci varlıkları da şimdiye kadar resmî bir statüye bağlanmış değildir. Çeşitli ülkelerden gönderilen yardımlarla yaşamaktadırlar. Bu yardımlar kendilerine, genellikle çeşitli siyasi oyunlara alet kılınmak gayesiyle yapılmıştır. Bu yüzden Filistin'in hak sahibi olan insanları, farklı siyasi kutuplara ayrılmışlardır. İçlerinde milliyetçisinden Marksistine kadar birçok düşünce grubu vardır. Beynelmilel güçler, bir huzursuzluk unsuru olsun diye Ortadoğu'ya Yahudi devletini yerleştirirken öte yandan da ayrı bir huzursuzluk kaynağı olarak bu Müslümanları kullanagelmişlerdir. Her defasında da zarara uğrayan, kırıma uğrayan zavallı Müslümanlar olmuştur. Beynelmilel güçler, Filistinli Müslümanların varlığını sürdürebilmeleri için çeşitli yardımlarda bulunurken, onların devam eden varlıklarını zaman zaman kendi siyasi ve ekonomik çıkarları doğrultusunda istismar etmekten de asla geri durmamışlardır.

Bu halkı kullanarak tedhiş örgütleri geliştirmişler, Ortadoğu'ya da, dünyaya da dehşet vermişlerdir. Sosyalist ülkelerin denetiminde olan bazı kamplar, dünyaya Marksist militanlar yetiştiren birer eğitim bölgesi olarak kullanılmıştır.

Beynelmîlel güçlerin maşa olarak kullandığı bu zavallı ve istismar kurbanı Müslümanlar, birkaç defa da komşu Müslüman ülkelerin kırımına uğradılar. Son olarak geçen yıl Suriye'nin katliamına maruz kalan bu mülteciler, daha önceleri de Batılı güçlerin sözüyle oturup kalkma geleneğindeki Ürdün'ün kırımına uğramıştı.

Kısacası, bir trajedi belirtir Müslüman Filistinlilerin hayatı.

Ama bütün bu alet olmasına ve çeşitli kırımlara uğramasına rağmen bir tek temel gayesi vardır mültecilerin, o da eski yurtlarına dönmektir.

Onları bu gayelerinde haklı bulan birçok ülke var dünyada. Dolayısıyla, Yahudilerin kurduğu devleti, muallel gören, haksız bulan, Birleşmiş Milletler'in bu emrivakisini saçma sayan, hâsılı Yahudi devletini tanımayan birçok devlet var bugün. Hatta onu tanıyanların bile büyük bir bölümü, Filistin halkına, vatanlarına dönme hakkının verilmesinden yanadır.

İsrail Devleti ise mültecilere bu hakkın geri verilmesi şöyle dursun, Batı'dan gördüğü destekle, giriştiği savaşlar sonunda mevcut sınırlarını bile genişletmiş ve zapt ettiği bu topraklarda hak iddia eder noktaya gelmiştir. Aslında Yahudi'nin, sınırlarını genişletmesinde güttüğü gaye, iyi bilinmelidir ki, daha geniş topraklara malik olmak ihtiyacıyla ilgili değildir. Yani Yahudi, ülkesinin alanını genişletmek adına bu savaşlara girişmedi. Şimdilik ve hatta daha uzun bir süre, geniş topraklara muhtaç değildir Yahudi.

Onun bu toprak işgalinin amacı, muallel durumunu, mevcut işreti devletini, meşrulaştırmaktır. Zapt ettiği toprakları, icabında, bir taviz olarak geri vermek suretiyle Birleşmiş Milletler'in kendine hediye ettiği ülkenin, tabii ve meşru sahibi olarak tescil edilmesini hesaplamaktadır. Gayesi, kendini Filistin'in münakaşasız sahibi saydırmaktır dünyaya.

Bir emrivakiyle kurulan devletini, yeni bir emrivakiyle kabul ettirmek istiyor. Bunun yolu da öncelikle komşularına tasdik ettirmektir kendini. Komşularıninsa en büyük silahı, bu ilk emrivakiye ram olmamaktır, onun varlığını temelden gayrimeşru görmektir.

Enver Sedat'ın bu gezisine karşı çıkan ülkeler, bu inceliğe dayanarak karşı çıkmışlardır.

Yeni Devir, 30 Kasım 1977

Esir Türkler

Osmanlı Devleti'nin tarihe karışmasından sonra, geçmişte bize ait olan birçok mesele üzerinde, iddia sahibi olmak şöyle dursun, fikir beyanında bulunmaktan bile sakınmışızdır. Mesela İslâm topluluklarıyla ilgili uluslararası boyutlar kazanmış konularda bile onların lehinde rey izharında bulunamamışız. Sanki onların lehinde bulunmak bir özlemin gerçekleşmesini istemek... Osmanlı'nın ihyasını istemek gibi ürkütmüş bizi. Âdeta eski ülkeler tekrar bize dönecekmiş gibi korkmuşuz, Misak-ı Milli sınırlarını aşan konular, itina ile kaçındığımız konular olmuş.

Esir Türkler meselesi kaçındığımız konuların en başında gelir. Onların esaretine acımanın bile suçlandığı dönemler yaşadık. Esir Türklerin tarihî yurtlarında insanca yaşamalarını isteme konusundaki kuru temenni ifadeleri bile kovuşturma konusu yapılmıştır. Bir kültür, tarih ve inanç bağına dayalı olarak duyulanma hakkını bile tadamadık.

Değil aynı milletin çocukları olmamız, yedi kat gâvur bile olsalar, insanlık adına, hak, adalet, özgürlük adına itiraz etmemiz gereken bu esarete, onları esir eden vahşete âdeta hak veren bir tavır takınıldı. “Bir haksızlık gördüğünüz vakit, elinizle, dilinizle doğrultunuz, ona da muktedir olamazsanız, kalbinizle buğzediniz, kalben buğzetmek imanın en zayıf şeklidir.” buyruğunu düşünelim de kendimize yer biçelim.

“Yurtta sulh, cihanda sulh”un bozulmaması adına “esarete, mezalime devam edilsin” anlamına mı geliyor.

Bugün yeryüzünde 80 milyon esir kardeşimiz vardır. Bu esarete karşı ilgisiz olanların imanından şüphe etmek, İslâm’ın emridir. Yüz yıllarca İslâm’ın çekilmiş kılıcı olarak yaşamış bu millete, milletimize karşı, haklarının, yani hakkımızın savunmasını yapmamak, bizi “hayvandan da aşağı” bir derekeye düşürür. Bu meseleyi ağzına almayanlar, kâfirden daha şiddetli kâfir olanlardır.

İlgi göstermenin, haksızlığa karşı çıkmanın bin türlü yolu vardır. Esir Türklere ilgi gösterilmesini isteyen insanlara karşı bizim yerli kâfirler, sanki Rusya’ya, Çin’e savaş açılmasını istiyormuşuz gibi davrandılar. Evet, keşke muktedir olsaydık da açsaydık savaşı... Oysa istenen, ruhî ilgi olmuştur, kalbi rabita olmuştur. Ve istenen bu durumu, her imkân ve fırsatta dünya kamuoyuna duyurmak hususunda çaba göstermek olmuştur. Milletinin başına gelen felakete “oh olsun!” demeyen her insanın, istemesi gereken hususlar istenmiştir.

Temmuz ayının üçüncü haftası Birleşmiş Milletler’ce “Esir Milletler Haftası” olarak ilan edilmiştir. Haysiyetli milletler esaretten yana olamazlar. Bu haftaya bütün gücümüzle katılmalıyız. Ve esir Türklerin davasına hiç kimse gereği gibi sahip çıkmamaktadır. Bizim görevimizdir, namus borcumuzdur, haysiyet borcumuzdur bu.

Çin mezalimi altında inleyen Doğu Türkistan, Sovyetler Birliği’nin esiri olan Kırım, İdil-Ural, Kuzey Kafkasya, Batı Türkistan, Azerbaycan’daki milyonlarca insan bizim kardeşimizdir. Onları Birleşmiş Milletler’de savunmak, emperyalizmi protesto etme yükümlülüğü altındayız.

Bu konuda bütün dost ülkeleri uyarmak, özellikle Müslüman ülkeler nezdinde teşebbüste bulunmak bizim vazifemizdir. Yoğun diplomatik temaslar, konuyla ilgili yayınlar yapılmalıdır. Devlet el atmalıdır bu işe. Hükûmet yönelmelidir bu davaya. Bu dava, birkaç sınırlı imkân içinde bulunan derneklerin altından kalkacağı iş değildir. Resmî güçler nice zamandır devam edegelen bu yobaz tutumdan vazgeçerek, insanlaşmalıdır, Türkleşmelidir, Müslümanlaşmalıdır.

Yeni Devir, 30 Temmuz 1977

Kıbrıs ve İsrail Aynı Davadır

Türkiye büyüyünce Kıbrıs'a olan ihtiyacımız şart olacaktır, demiştik. Bizim için Kıbrıs, tarih boyunca bu önemi taşımıştır. Nitekim Osmanlı Devleti, bütün İslâm memleketlerini bir merkeze bağlayınca, Akdeniz'de güvenliği teminat altına almak düşüncesiyle Kıbrıs'ı fethetmişti. Yavuz Selim'in, birçok ısrara rağmen, Kıbrıs fethine girişmediğini görüyoruz. Dünyanın yettiirdiği en büyük strateji dehalarından olan Yavuz:

“Ben İslâm memleketlerini bir bayrak altında toplamak isterken, siz beni bir adaya götürmek istersiniz.” diyerek, Kıbrıs'ın ancak, İslâm birliği sağlandıktan sonra, bir uç karakol olarak zapt edilmesinin gereğini belirtmişti.

İslâm fütühatının yoğunluk kazandığı ve denizlere açılmaya başlandığı Hz. Muaviye zamanında Kıbrıs, bu fetihlerin Batı dünya-sından gelecek olan engelleri karşılamak gayesiyle zapt edilmişti.

Yani Kıbrıs, Ortadoğu'nun bir iddia sahibi olduğu zamanlarda, daha çok önem kazanıyor. Ya büyük fetihlere girişmek noktasında olduğu zamanlarda ya da iç birliği sağladıktan sonra, onun muhafazası söz konusu olduğu dönemlerde...

Şimdi, gelelim bugünkü Ortadoğu gerçeğine, Ortadoğu bugün, ne tarihte olduğu gibi birleşik bir güç belirtmektedir ne de daha uzak ülkelere ulaşma konusunda bir iddia taşımaktadır.

Ortadoğu, ancak, mevcut yerlerinde kendini savunma kaderini yaşıyor. Ve bu savunma noktasında, sadece Kıbrıs kendine bir üs olmak mevkiindedir. Bir tek Kıbrıs var koca Ege ve Akdeniz'de üzerinde hakkı olduğunu ileriye süreceği yer olarak. Sayısız düşman ülkelerine ve adalarına karşılık bir tek Kıbrıs'ı vardır bugün Ortadoğu'nun. Batı, bu bir tek mukabil noktayı da bize bırakmak istemiyor.

Şimdilerde, Ortadoğu'nun kargaşa içinde olmasına ve içine bir hançer gibi sokulmuş daha muhkem bir Batı kalesi olan İsrail Devleti'nin bulunmasına rağmen Batı yetinmiyor bunlarla.

Çünkü Ortadoğu ülkeleri, bugün yaşadığı kargaşa bir yana, güçlenme, birleşip bütünleşme yolunda bir iç potansiyele de sahiptir.

Dünyanın büyük güçleri arasındaki menfaat kavgalarından çıkacak olan bazı dalgalanmalar, birdenbire Ortadoğu ülkelerinin daha bilinçli bir dayanışma içine girmesine, imkânlarını birleştirmesine, dolayısıyla topyekûn hepsinin güçlenerek yeni bir dünya dengesi olarak zuhur etmelerine imkân verebilir. Böyle bir zuhur hadisesi karşısında, işleri çok güçleşecek olan Batı, kendini şimdiden tedbir almaya mecbur görüyor. Onun için Kıbrıs konusunda hassasiyet gösteriyor. Yani bugünden daha çok, geleceği düşünerek Kıbrıs'ı bırakmıyor bize. Güçlü bir Ortadoğu'nun elinde Kıbrıs'ın bulunması korku veriyor kendisine şimdiden.

Kıbrıs, yalnız bir Türkiye meselesi değil, bir Ortadoğu, bir dünya meselesidir. Bir İslâm dünyasıyla Batı dünyası meselesidir. Tıpkı, İsrail'in, yalnız bir Arap-İsrail meselesi olmadığı gibi... Onun da bir İslâm ve Batı meselesi olduğu gibi. İsrail de Kıbrıs da birbirine derinden bağlı bir tek mesele gibidir. Her ikisi de İslâm dünyasının güçlenmesini, dayanışma içine girerek yeni bir blok'un teşekkül etmemesini sağlamak adına, Batı'nın itina gösterdiği, geleceği adına itina göstermeye mecbur bulunduğu, birbiri içine girmiş bir tek dava hüviyetindedir. Kıbrıs'la, İsrail davasının hâli, bütünleşmemizle dış dünyaya açılmamızın habercisi gibidir.

Yeni Devir, 8 Aralık 1977

Birleşmiş Milletler'in Esiri

Batı dünyasının, bütün dünyayı aldatmak için çeşitli oyunları, tuzakları vardır.

Batı'nın, içinde kendi çıkarları söz konusu olmayan hiçbir kuruluşu ve tasarısı yoktur.

Şimdi Birleşmiş Milletler'de Batı usûlü içkili, danslı bir gün kutlanıyor, 10 Aralık 1948 İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 29. yıldönümü olarak.

O Birleşmiş Milletler ki aynı yıl, Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulmasına karar vermişti.

O Birleşmiş Milletler ki Uzakdoğu'da tehlikeye düşen çıkarlarını kurtarmak için Kore'de savaşa girmişti.

O Birleşmiş Milletler ki şimdilerde yine suret-i haktan görünerek Güney Afrikadaki ırkçı beyaz azınlık yönetimini protesto ediyor. Aslında Batı'nın Güney Afrika'da protesto ettiği ırkçı yönetim değil, doğrudan doğruya oralarda ekonomik ve siyasi çıkarların ters yüz bulmasıdır. Irkçı yönetim meselesi ise zahiri kurtarma gayreti...

Kıbrıs'ta Türklerin boğazlanmasına zevkle seyirci olan Birleşmiş Milletler değil mi?

Hangi insan haklarının takipçisidir şu Birleşmiş Milletler?

Birleşmiş Milletler'in kalbi durumunda olan Amerika'da, zencilere karşı uygulanagelen muamele hangi insanlık duygusuyla izah edilir...

Elbette Batı'nın insanlık duygusuyla izah edilir...

Yeryüzündeki esir Türklerle ilgili hangi girişimin sahibidir Birleşmiş Milletler?

Birleşmiş Milletler'ce, Batı dünyasınca, insan sayılan ve hakkı savunulmalarda anlaşılmalı bazı özellikler aranıyor. Yani Müslüman olmaması, Türk olmaması aranıyor, korunması için. Ayrıca, kendi menfaatine uygun düşmesi aranıyor.

Bugün Kızıl Çin ve Sovyetler Birliği'nin fiilen tutsağı olan milyonlarca Türk, haklarının aranması için, Batı dünyasınca istenen özellikleri taşıyorlar.

Milyonlarca Kırım Türk'ü, yurtlarından kovularak Sibiry'a'nın buz çöllerine sürülmüştür, toptan imhaya uğramışlardır. Soran yok.

İdil-Ural, Kuzey Kafkasya, Azerbaycan, Batı Türkistan Türkleri bağımsızlıkları ellerinden alınmış olarak, insanlık dışı bir zulme ve sömürüye terk edilmiştir, sözünü eden yok.

Doğu Türkistan, Çin mezalimi altındadır, kimse ilgilenmez.

Hangi Birleşmiş Milletler bu milyonlarca insan için, insanî duygularla ilgilidir?

Büyük güçlerin kendi aralarındaki menfaat bölüşmesinde Türkler, Rusların ve Çinlilerin payına düşmüştür, o kadar...

İnsana yönelmiş bir Birleşmiş Milletler yoktur, bir kandırmaca, aldatmaca, bölüşme var. Bir de bu kandırmacalara kanarak Birleşmiş Milletler'e bel bağlayan, onu hayırlı ve haklı bir çalışma içinde sanan zavallılar var.

Onu kutsayan, alkışlayan, efendisi Batı olan bir de yerli uşaklar vardır içimizde. Bunlar Birleşmiş Milletler'in, Batı'nın bize karşı takındıkları kör ve sağır tutumun öteden beri alkışçısıdır. Türk âleminin esaretini insanlık dışı sayan kişileri şovenlikle suçlayan bunlardır. Esir Türklere âdeta yürek soğuturcasına bir davranış içinde olanlar bunlardır. Bunlar, dünyanın bilmem neresinde, ezilen bir millet gördükleri zaman, eğer Batılılar da karşı çıkıyorlarsa bu ezilmeye, yalpa kürek onların yardım görmesine koşarlar da milletimizden olan insanların tutsaklığına ses çıkaramazlar, hatta onların hakkını savunmayı suç bilirler.

Esir Türkler davasına yardımcı olmayan insanları, bu büyük mezalime göz yumanları, bu acıyı canevinde duymayanları, hangi milletten olurlarsa olsunlar, "düşman" sayabilirsiniz. Lanet olsun milletine sahip çıkmayanlara!

Yeni Devir, 12 Aralık 1977

Kandırmayın Beni

Haritaya baktığımda, hep garip duyguların saldırısına uğrırım. Muzip bir el, beni şaşırtmak için eline boyalı kalem almış, harita üzerinde gelişigüzel oyunlar yapmış, değiştirmelerde bulunmuş gibi gelir bana. Bazen yeraltında çalışan gizli örgütlerin, geleceğe ait hazırladıkları tasarının, mahrem projelerin bir nüshası elime geçmiş gibi gelir bana ben haritaya bakarken. Sürekli olarak oyunlarla, ihanet tasarılarıyla beni meşgul eden, üzen, kızdıran, bazen güldüren ama hiçbir zaman inandırıcı olmayan sürprizlerle karşı karşıya bırakılıyorum harita karşısında.

Beni öyle olur olmaz zamanlarda şaşırtan, apıştıran, saçması karşısında sinirden güldüren veya çılgına çeviren bu harita kalpa-zanlarını bir yakalasam diye, hep planlar kuruyorum. Bir yakalarsam diyorum hep, onları bir daha öyle işlerle uğraşamayacak hâle getirmek şartım olsun. Ama yakalarsam...

Kimdir bunlar; harita üzerinde oynayan bu sahtekârlar kim, bir tanışsam... Dişi mi, erkek mi, genç mi, ihtiyar mı, yoksa ne yaptıklarının bilincinde olmayan muzip, haylaz, şımarık çocuklar mı acaba? Elllerine cetveller almışlar, başlamışlar çizmeye, şurası Suriye, burası Ürdün, orası Irak, berisi Lübnan, aşağısı Suu-

di Arabistan, yanı Mısır, öte Sudan, Libya, Cezayir, Fas diye... Üzerine de yazmışlar Latin yazısıyla. Bir konağın odalarından her birini, ailenin bir üyesine ayırır gibi, haritayı ayırmışlar, bölmüşler. Mekke, Medine bunun; Şam, Halep onun; Beyrut, Amman şunların; Bağdat, Kahire onların; İstanbul, Erzurum senin olacak demişler. Haddini bilmemenin de bu kadarı olmaz doğrusu!

Şakanın da, ihanetin de bir sınırı vardır, onların bu sınırdan taşarak benim sınırlarıma cetvelle, kalemle el atması hazmedilir, affedilir suçlardan değil...

Hayret ediyorum, acaba bu harita benden başka kimseciklerde yok mu; gizli bir el yalnız bana mı bir nüsha getirip bırakmış? Başkalarına hiç vermemiş mi ki benden başka kimse konu etmiyor bunu?

Kimdir, kimdir bunlar; Semerkand'ı, Buhara'yı, Taşkent'i, Yarkent'i, Belh'i, Kaşgar'ı, Merv'i, Batum'u, Bakü'yü benden koparan, sınırlar çizen?

Endülüs nerede?

Bükreş, Tameşvar, Kosova, Mohaç, Uyvar, Belgrad nerededir? Kimler değiştirdi adlarını, kimler Yunanistan, Bulgaristan, Yugoslavya, Arnavutluk, Romanya gibi adlar taktı buralara, etrafına sınırlar çizdi?

Uzun bir uykudan yeni mi uyandım veya uyanmış oluyorum da hâlâ gördüğüm rüyanın etkisiyle konuşuyorum, hep rüyada mıyım bu haritayı gördüğümde?

Yoksa benim bilemediğim, aklımın alamadığı, gerçekten bir şeyler mi dönmüş?

Ne olur söyleyin, Şimdi benim sınırlarım hakikaten 777 bin kilometrekare mi oldu? Karadeniz, Ege, Akdeniz, adalar, ticaret filolarım, kalyonlarım, ektirilerim, leventlerim, korsanlarım; yoksa hiç benim olmayan uydurduğum birer masal mıydı bunlar?

Akıncılarım, Turhan, Evrenos, Malkoç beyler, onların oğulları, oyalandığım kurŐundan sũvariler miydi?

Nee? Elli yılı geçiyor mu cumhuriyet kurulalı, Amerika bize ambargo mu uyguluyor. Kredi ve silah mı vermiyor, Kıbrıs'ı mı istiyorlar, IMF, Ortak Pazar, İsrail Devleti ha?

Siz de kandırmayın beni, bu kadarına lũrũm de inanmam.

Durun, durun yakaladım sizi, benim haritamla oynayan sizlersiniz, kurtulamazsınız elimden...

Yeni Devir, 4 Ocak 1978

Onur Kazanmaya Doğru

Kaderin bize armağan kıldığı imkânlarla, yobaz bir devrimcilik sarasıyla, hep karşı çıktığımız içindir ki başta biz olmak üzere bütün İslâm ülkeleri, yeryüzündeki ağırlığımızı kaybetmiş bulunuyoruz.

Bu tarihi yanılgıdan ayrılmadığımız sürece, daha nice yenilgiler çıkacaktır önümüze. İslâm ülkelerinin hiçbiri, tek başına dünya için önemli bir varlık değildir ve olmaları da imkânsızdır. Herhangi bir İslâm ülkesinin tek başına bir güç olarak belirmesi de hayal edilmemelidir. Çünkü böyle bir gücün ortaya çıkması, öteki İslâm ülkelerine de çekidüzen getireceği için, dünya buna izin vermeyecektir elbette. Yani hiçbir İslâm ülkesi, kendisi dışındaki dünyalardan medet umarak, onlara yaranmaya çalışarak saygın, önemli bir varlık olma imkânı bulamayacaktır. Böyle bir hayale kapılan İslâm ülkesini yabancılar, umutlarla oyalayarak mevcut potansiyelini de sömürürler. Dumura uğratırlar. Hatta onu, diğer İslâm ülkelerine karşı bir koz olarak kullanıp daha çok yalnızlığa iterler.

İslâm ülkeleri ancak yan yana bulunurlarsa bu, dünya için bir önem belirtir. Ancak böyle bir blok bir kıymet ifade edebilir. İslâm ülkeleri ancak böyle bir işbirliği sonucunda oyunlara gelmekten kurtulabilir.

Dostlukların tek taraflı işlememesi, menfaatlere riayet edilmesi için bile güçlü, önemli olma mecburiyeti vardır.

İslâm ülkelerinin itibarlı ülkeler hâline gelmesi, yekdiğerleriyle kopmaz işbirliği içinde olmasıyla mümkündür. Ancak böyle olunca süper güçlerin bir oyun alanı olmaktan çıkarak dostluk yarışına giriştikleri bir kuvvet kutbu olabilirler.

Böyle bir birliğin gerçekleşmesine engel olmak hususunda, dış dünyanın sahnelediği bütün oyunları bilerek ve aşarak yol alınmalıdır.

Küçük, gündelik menfaat oyunlarıyla oyalandırılan İslâm ülkeleri, aslında, kendi arasında hiçbir menfaat çatışması olmayan bir topluluktur. Hiçbirinin, diğeri aleyhine çözüm bekleyen sahih problemi yoktur. Ama dünya, onları yapay çatışmalarla karşı karşıya getiriyor hep. Suni anlaşmazlıklarla birbirine düşman kılıyor.

İyi bilinsin ki birbirine aykırı çıkar çatışması olmayan ülkeler, yalnızca İslâm ülkeleridir. Nasıl ki Osmanlı Devleti, içindeki Müslümanlar arasında hiçbir çıkar çatışması olmadığı hâlde yıkıldıysa, öylece, şimdi de aynı şekilde bir güç birliği oluşturmalarına engeller dikiliyor.

Kaldı ki aralarında farzımuhal bir çıkar çatışması olsa bile bu, asla aşılması, çözümlenmesi imkânsız bir engel olamaz. Birbirine verecekleri taviz, gâvurlara verdikleri tavizlerden elbette fazla değildir.

Kısacası, taviz gerekiyorsa taviz vermelidir birbirine İslâm ülkeleri. Hem de seve seve. Birleşmeleri için sayısız imkân bulunduğu hâlde, birleşmeyen tek topluluk İslâm ülkeleridir yeryüzünde. Dış dünyanın diktiği engelleri aşmayı, aklına koyan bir tek ülke belirirse İslâm dünyasından, bu ses, elbette ki yankısız kalmayacaktır. Gittikçe katılmalar başlayacaktır.

Büyük bir İslâm birliğidir Müslüman ülkeleri kurtaracak olan, güçlü kılacak olan, oyuncak ve onursuz olmaktan çıkaracak olan, kendi haklarını olduğu gibi, her ulusun da hakkını koruyabilecek olan, dünyaya denge getirecek olan.

Yeni Devir, 27 Mart 1978

Gelecek Birliğindir

İslâm dünyasını parçalamak için Batı'nın denediği çeşitli yollar, açtığı Haçlı Seferleri, tarih boyunca Müslümanların da kendi aralarında birleşmelerini, yardımlaşmalarını sağlamıştır. Aksi de söylenebilir: Müslümanların i'lâ-yi kelimetullah uğruna verdikleri birleşik cihat karşısında, Haçlılar da mukabil birleşik kuvvetler oluşturmaya çalışmışlardır.

Bu çatışmalardan, yüz yıllar boyu Müslümanlar kazançlı çıktı. Karlofça Antlaşması'ndan sonra değişen talih, İslâm dünyasının içine girdiği duraklama, Batı'ya yeni umut kapıları açtı. Müslüman olmayan topluluklar bağımsızlık sevdasına düşürülerek bizden koparılmaya başlandı.

Fakat İslâm dünyası, yine bir bütündü ve Batı'nınsa temel amacı bu bütünlüğü parçalamaktı. Geçmişte denenmiş yöntemlerle bu birliği tamamen ortadan kaldırmanın mümkün olamayacağını Batı çok iyi biliyordu. Ona karşı örgütlenecek yeni Haçlı saldırılarıyla sürekli, kalıcı başarılarla ulaşamayacaklarını görüyorlardı. Böyle saldırılarla, işgallerle ancak geçici başarılar elde edebilirlerdi. Buna karşılıksa, İslâm toplumları geleneksel birlik ve dayanışmalarına uyarak, toplu direnişlerle, er geç haklarından geldilerdi Batı'nın. En kanlı ve çetin savaşların, bağımsızlık savaşları olduğu açıktır çünkü.

Bu yüzden Batı, İslâm ülkelerini birdenbire işgale kalkmadı. İşgale elverişli bir ortama gelmeleri için, daha tutarlı ve kestirme bir yol denedi.

Kavmiyet düşüncesini soktu aralarına.

Başka hiçbir şey değil, kavmiyetçiliktir İslâm dünyasını parçalayan, Osmanlı Devleti'ni dağıtan. İçinde bulunduğumuz malî, askerî, idarî bunalım değil, teknik yetersizliğimiz değil, doğrudan doğruya kavmiyetçiliktir bizi yıkan.

Bu kavmiyetçilik, tabii ki, asla geniş halk tabanına yayılmadı, ama İslâm toplumunun aydın kesiminde, özellikle yöneticiler katında geniş ilgi ve uygulama alanı buldu. Zaten bir ülkeyi batıran da, kurtaran da aydınlar, yöneticiler değil mi?

Böyle dağıldı İslâm birliği.

İşgaller, kavmiyetçi fikirlerle işbirliği hâlinde başlamıştır. Bu işbirliği sonucunda Batı, İslâm ülkelerinin yönetimini ve yöneticilerini, kendi yedeğinde tutmaya olağanüstü özen gösterdi hep. İslâm ülkeleri, hâlâ böyle bir işbirliği geleneği içindedir.

Altmış yıldır bu geleneğin çeşitli, bazen değişik görüntüleriyle yönetiliyorlar.

Bu bakımdan İslâm ülkelerinin, kendi aralarında yeni bir birlik oluşturmaları çok zordur ve Batı, bunun sağlanmaması için olanca gücü ve imkânıyla seferberdir.

Ortadoğu'da sürekli olarak devam eden problemleri, Batı'nın, İslâm birliğini engellemek için ortaya koyduğu eylemler saymalıyız.

İslâm ülkelerinin girişmeye yönelir gibi oldukları her dayanışma hareketi, küfür dünyasının çelmelerine uğramaktadır. Gerçi bu ülkelerin yöneticileri hâlâ Batı yanlısı olma özelliklerini korumaktadırlar, ama bazen Batı'nın kendilerine karşı oynadıkları çok açık ve çok onur kırıcı oyunlara mukabil, zaman zaman çok sınırlı ve silik olsa bile İslâm ülkeleri arasında bir güç birliği geliştirmenin gereğini görür gibi olarak bunu sağlamaya yönelmektedirler. Fakat yüreklerindeki korkular, bu işi sağlam ve temelli bir şekilde tutmalarına engel olduğu için, bu eylemleri de sonuçsuz kalıyor.

Oysa İslâm ülkelerinin toplumları, istisnasız, İslâm birliğinin özlemi içindedirler. Onların kavmiyetçi ve Batıcı tutumla bir ilgileri yoktur. Masum ve mazlumdur Müslüman halk.

İşte İslâm birliğini sağlayacak olan, Müslüman halkın asıl bu masum ve mazlum yapısı olacaktır. Çünkü bu halk bir uyanış içindedir ve zamanla kendine uygun kadrolara kavuşacaktır.

Aklı başında olanlar, ileriye görenler, halkının bu sağduyusuna yöneliyor.

Yeni Devir, 28 Mart 1978

Küfür, Nifak ve İslâm

İslâm âleminde küfür, devrini tamamlamıştır. Küfrün çekildiği alanları nifak işgal etti. Şimdilerde münafıklar hüküm sürüyor her yanda.

Küfür, İslâm birliğinin, bu yüzyıl başında, bir yandan dağılmaya, öte yandan da dağılan her parçası üzerinde kesin olarak sultasını kurmaya başlar. Bu dönemde küfür, İslâm memleketlerine fiilen hâkimdir. Adı “resmen” bağımsız olan ülkelerdeki hâkimiyetiyle, resmen bağımlı memleketlerdeki hâkimiyeti arasında hiçbir derece farkı yoktur. Küfür, kendi politikası gereği, bazı ülkelere bağımsız süsü verdi. Açıkçası, kendisini aratmayacak yönetici kadronun işbaşında bulunduğu ülkelerin bağımsızlığına razı oldu. Bu Batıcı kadrolar, kraldan fazla kralcı gibi sadakatle efendilerine hizmet ettiler. Hizmetinde gevşeklik görülenler veya daha iyi hizmet arzında bulunacak kabiliyetler zuhur ettikçe de Batı bu kadro içinde yeni tercihlerde bulunarak, değişiklikler yaparak sömürüsünü devam ettirdi.

Bu köle ruhlu yerli kadrolar, dışta ne kadar uşak idiyeler, içte de o kadar zalim oldular. Kendilerini vatan kurtarıcısı olarak ilan ediyorlardı. Ülkeyi yükselttiklerini, çağdaşlaştırdıklarını yaygınlaştırıyorlar, İslâm birliğinin olduğu dönemleri “karanlık devir” gibi gösteriyorlardı.

Tam bir küfür içindeydiler.

Zaman değiştikçe Batı, sömürgelerini tasfiyeye kalkınca, kendisine “bağımlı” olan öteki İslâm ülkelerini de diğer sözde bağımsız ülkeler gibi düzenleyerek bağımsız kılıyordu. Oraları da yine Batıcı kadrolara teslim ederek çekiliyordu.

1940’lardan sonra İslâm âleminde görünen manzara budur. San Francisco Antlaşması, Birleşmiş Milletler’in İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin yayınlanması, küfür dünyasının hâkimiyetine, sömürgeciliğine yeni bir muhteva kazandırmaya yönelme girişimlerinden başka bir şey değildir. Klasik sömürgecilikten vazgeçmeye başlanışın, sömürmekten vazgeçmeye başlanışın, sömürmek için daha yeni ve ince yöntemler geliştirmeye kalkışın, değişik fitneler keşfetmeye yönelişin devri açılıyordu.

İslâm memleketlerinde demokrasi denemelerini başlattılar. Güdümlü bir demokrasiyi, çok partili siyasi hayatı yürürlüğe koydular. Bu, Batı sömürgeciliğine yeni bir öz getirirken, diğer taraftan Müslüman halka kısmî bir tercih imkânı da veriyordu.

İşte bu kısmî tercih dönemi başlar başlamaz, bütün İslâm ülkelerinde, küfrün açık ve yoğun sultanı da yerini bir başka döneme, yani nifak dönemine terk ediyordu.

Çeyrek asrı geçen bir mazisi oluyor nifakın böylece. Bu nifakın uzantısıdır günümüze kadar gelen.

Bilindiği gibi münafık anasıl kâfırdır, küfürdedir; lakin sahte bir iman peçesi vardır yüzünde. Gelir, iman sahiplerine “ben sizdenim” derler. Basiret ehli mümin anlar, tanır münafığı. Ama birçokları da hele sağlam bir inanç terbiyesinden geçmemişlerse onu tanımakta güçlük çekerler. Şahıslarını ve partilerini “kendilerinden” sanırlar.

Fakat görülen o ki küfrün devrini tamamlaması gibi, nifak da İslâm toplumunda son demlerini sürüyor. Giderek tavsiyor nifakın hâkimiyeti. Bu durumda, telaşa düşmüştür Batı. Yeni oyunlar sergileme çabasıdır. Nifakın değişik türlerini deniyor.

Ama nifakın zahiri mümin görüntüsü, Müslümanların, kısmen nefes almasına da fırsat verdiği için, daha doğrusu Allah murat eylediği için, Müslümanlar da artık ayağa kalkmaya başladığından, şahit olunan görüntüler şu ki, İslâm'dır şimdilerde yavaş yavaş gündeme gelen.

Küfür bitti, nifak bitiyor, gelense İslâm'dır artık.

Yeni Devir, 22 Ekim 1978

Kıbrıs'a İhtiyacımız Var

Kıbrıs Adası baştan başa çöl veya kayalık bir arazi parçası olsa bile, yani ekonomik bakımdan hiçbir değer taşımasa dahi, hakikatte pahası çok yüksek bir adadır. Yalnız bütün bir Akdeniz havzasını kontrol eden bir üs değil, aynı zamanda bütün Ortadoğu'yu, Kızıl Deniz'den Hint Okyanusu'nu; Boğazlar yoluyla Doğu Avrupa'yı ve Rusya'yı; Asya içlerini, Uzakdoğu'yu, Çin'i, Japonya'yı kollayan bir coğrafya parçasıdır.

Bütün dünya üzerinde askerî ve ekonomik iddiası olan, hatta olmayan her ülke, Kıbrıs'la ilgilenme mevkiindedir. Bu özelliği bakımından Kıbrıs, dünyada stratejik değeri çok yüksek olan belli başlı yerlerden biridir.

Yahudilerin devlet kurması için gösterilen Madagaskar Adası, Kıbrıs ve Filistin'den; Yahudiler malum sebepleri dolayısıyla Filistin'i seçince, Kıbrıs'ı ellerinde bulundurmak ihtiyacı, Batı âlemi için daha çok vazgeçilmesi mümkün olmayan bir şart olarak belirdi. Yahudi fiilen bir kıtaya yerleşince, onu düşman çevreye karşı muhafaza etmek, ancak Kıbrıs vasıtasıyla sağlanabilirdi. İsrail'in, Batı'nın Ortadoğu'daki ileri bir karakolu olarak yaşayabilmesi için, Kıbrıs gibi bir destekleme üssünün elde tutulması zaruretti.

Bilhassa Ortadoğu'nun petrolüne muhtaç olan Batı için bu Ada, önemi daha da artmış bir üs konumundadır.

Hele hele Müslüman ülkeler arasında baş gösteren yardımlaşma ve dayanışma eğilimi sonunda bu topraklar üzerinde güç kazanacak olan “yeni bir dünya” ihtimali, Batı düzenlerinin ve sömürülerinin birer korkulu rüyası olmaya başlayınca, Kıbrıs'ın pahası, önemi daha da artmış bulunuyor.

Son yıllarda Türkiye'nin öteki Müslüman ülkeler nezdinde oynadığı yeni ayıltıcı ve uyarıcı rolünü de katacak olursak Kıbrıs'ı Batı'nın elden çıkarmak istememesinin başlıca sebeplerini anlamış oluruz. Türkiye'nin tarihî rolünü gündeme getiren siyasi ve kültürel hareketin yoğunluk kazanması, Batı'nın bu Ada üzerindeki ısrar ve titizliğinin ve aceleciliğinin öteki önemli sebeplerindendir.

İtiraf etmeliyiz ki Kıbrıs bizim için, bugün içinde bulunduğumuz eksik ve güçsüz şartlarımız bakımından değil, daha çok gelecekte temsil edeceğimiz hüviyet noktasından önemlidir. Dar, sınırlı bir iddianın değil, geniş boyutlu bir amacın ihtiyacı için önemlidir asıl. Yani yarın daha çok ihtiyacımız olacak Kıbrıs'a. Ve şimdiden Kıbrıs'ı elimizde bulundurmaksa bu amacı çabuklaştırıcı önemli bir etken olabilir ancak. Bu sebeple Kıbrıs, “Büyük Türkiye” düşüncesine bağlı olanlarca mühim bir konudur.

Bu önemi dolayısıyla Kıbrıs'tan Batılı emperyalistlerin vazgeçmeyeceği tabiidir. Öyle ki bu emperyalistler, bizden çok daha fazla güvendikleri, destekledikleri Yunanlılara bile Kıbrıs'ı bırakmak istemiyorlar. Çünkü Yunanlılardan daha çok kendileri muhtaçtır Kıbrıs'a. Nitekim Batı'nın Enosis'e asla razı olmaması bu sebeptendir. Enosis'i sağlamayı hedef tutan darbe hareketine vaktiyle nasıl karşı çıktıklarını gördük. Kıbrıs, ne tam anlamıyla Yunanlıların ne de Türklerin olsun istemiyorlar bu yüzden.

Kendi kontrollerinde küçük ve kendilerine muhtaç bir devletçik kurulmasından yanalar. Bu yüzdendir ki vaktiyle Kıbrıs'a yaptığımız askerî müdahale, Batı âlemince ciddi bir reaksiyonla karşılanmamıştı. Hatta işlerine bile geldi önce, fakat biz bir iddia sahibi olunca işin rengi değişti ve ambargolar başladı.

Evet Kıbrıs, büyük bir Türkiye düşünönerce gerçekten çok önemlidir, hayatidir.

İşin hakikati, Kıbrıs'ı kaybetmemek için kan, ter dökenler de bunlardır. Ancak bunlardır, dış piyasalardan para bulmak hayali karşılığında Kıbrıs'ı Batı'ya peşkeş çekmek istemeyenler. Ancak bunlardır, dış ülkelerde saygınlığımız artıyor düşünönererek Kıbrıs'ı bir dostluk armağanı olarak sunmaya hazırlananlarla kavga verecek olanlar.

Kıbrıs hususunda tavizi düşünönerenler, hâlimizin hovardaları ve istikbalimizin kumarbazlarıdır. Ve dahi kendi nefislerinin de celatlarıdır. Böyle biline!

Yeni Devir, 27 Kasım 1978

Müslüman Sosyalist Ol (!)

Hatırlardadır, bir süre önce, din işlerine bakan Devlet Bakanı'nın konuğu olarak, Sovyetler Birliği'nde yaşayan Müslümanların, Orta Asya ve Kazakistan Müslümanlarının Diyanet İşleri Başkanı Ziyaeddin Babahan Türkiye'ye gelmişti.

Resmî çevrelerce kendisine bir hayli dostluk gösterilen, televizyon ve radyoda konuşturulan, basın toplantısı düzenlenen bu kişi, resmî görevinin bilinci içerisinde, söylenmesi gerekli olan bütün sözleri birer birer söyledi.

Bizim görevlilerin sevgi dolu bir ilgiyle bu kişinin yanı başında oturup içi gülen gözlerle izlediği bu konuşmalarda Babahan cenapları anlattı ki:

- a) İslâmiyet sosyalizme karşı değildir, daha doğrusu İslâmiyet, sosyalizmi öngörmüştür.
- b) Bu sebeple Sovyetler Birliği'nde parti üyesi Müslümanları, kimse dinden ihraç etmiyormuş ve parti üyeleri de dinsel vazalara katılıyorlarmış.
- c) Sovyet Anayasası'nın 52. maddesinde “dinin serbest” olduğu yazılmış ve isteyen herkes, hacca gidebiliyormuş. Her yıl hacca giden on, on beş kişi bu serbestliği açıklıyormuş ve biz-zat kendileri bile 11 defa hacca gitmişlermiş.

- ç) 15 Sovyetler Birliği Cumhuriyeti'nden 8'inde yaşayan toplam 50 milyon Müslümanın hepsi ibadetlerinde özgür ve yaşantılarında mutluymuşlar. Yüzlerce cami ve mescit ibadete açılmış.
- d) Üretim araçlarını belli çevrelerin elinden almış bulunan sosyalizmin sayesinde Müslüman halkın hayatı gittikçe daha da gelişmekteymiş.
- e) Sosyalizm zaten dinlerle değil, ekonomiyle uğraşmış ve dinlerse temelde sosyalizmi istedikleri için bu düzenden çok mutluymuşlar. Sosyalizm, dinlerin öngördüğü toplumu gerçekleştirmiş.

Âlâ bilgiler ve fikirler değil mi?

Sağ olsun devletlularımız, sosyalizmle İslâmiyet arasında bir ayrıklık değil, bir ayniyet bulunduğu konusunda var güçleriyle çalıyorlar, aydınlatıcı bilgiler verdiliyorlar halkımıza!

Kendileri söyleser halkımız belki inanmaz diye, bizzat dışarıdan canlı şahitler getiriyorlar.

Bu millet, Sovyet işgali altındaki Müslüman kardeşleri hakkında hep yanlış kanaat sahibidir:

Oradaki Müslümanların inim inim inlediğini, toptan imha ve sürgünlere uğratıldığını, vatanlarının işgal edilerek kendi öz topraklarında aç köleler gibi çalıştırıldığını, din ve vicdanlarına ağır darbeler indirildiğini, dinî eğitimin tamamen ortadan kaldırıldığını, serbest ibadette bulunmanın karşılığını en azından halkın hayatıyla ödediğini sanıyordu.

Sovyet Müslümanlarının Diyanet İşleri Başkanı, Türkiye Müslümanlarının bu yanlış kanaatini, elinden geldiğince gidermeye çalıştı.

Var olsun kendisine bu fırsatı verenlerimiz, azim bir hizmette bulundular doğrusu! Türkiye Müslümanlarını, dini siyasete alet edenlerin ayartmasından kurtarma hususunda uyarıcı olarak güzel çalışıyorlar.

İşte böyle, dini siyasete alet etmeyen sosyalist dinî liderleri davet ederek Türkiye Müslümanlarına, sosyalizmin faziletlerini anlatmak lazım.

Dini siyasete alet etmemenin en güzel örneği budur. Bütün sosyalist ülkelerin, sosyalist din adamlarını davet ederek konuşturmamız, Türkiye'deki din sömürücülerinin foyasını meydana çıkarmamız bir millî görevdir, öyle değil mi? Evet İslâmiyet'i, sosyalistlerden dinleyim artık.

Nasılsa Türkiye'de sosyalizmin eylemini yapanlar dinlemiyor bunları. Düşmanlar İslâm'a, bari Müslümanlar dinlesin sosyalizmi, hiç olmazsa!

Lâ havle ve lâ...

Ve sığın Müslüman, şeytanın şerrinden Allah'a!

Yeni Devir, 25 Aralık 1978

Ne Adına Emperyalizme Karşı

“Batı emperyalizmi ve dünya siyonizmi, Sultan Abdülhamit’e gelip Filistin’de bir yurt kurulmasını onaylaması için kendisine rüşvet vermeye kalkıştığı zaman, Abdülhamit onları kovmuş ve bu ucuz pazarlığı reddetmişti.” diyor Yaser Arafat.

Abdülhamit Han’ın, “Dünyanın bütün devletleri tazyik etse de, ayağıma gelseler de, bütün hazineler kucağına dökülse de, size Kudüs’ten bir parça bile vermem.” diye hiddetle huzurundan kovduğu kişiler, Dünya siyonist örgütünün temsilcisi olarak gelmişlerdi.

Şunu istiyorlardı: Osmanlı Devleti’nin izin vereceği bir bölgede birkaç köy kurmak. Hükümet isterse Filistin’de kurulacak olan bu Yahudi köylerinde İslâm evleri de bulundurulacaktı. Bu Yahudiler Osmanlı Devleti’nin kanun ve nizamlarına tâbi olacaktı. Vatandaş olarak kabul edilmelerinin karşılığında! Düyûn-ı umûmiye meselelerinde dış devletleri Osmanlı lehinde temin yolunda hizmette bulunacaklarını, ordumuzun silah ihtiyacını karşılayacaklarını; mevcut dış borçlarımızın hepsini temizlemekten başka, ayrıca Sultan’ın şahsına büyük bir servet hediye edeceklerini bildirmişlerdi.

İngiliz Başbakanı Lord Beaconsfield'ten Alman Birliği'nin kurucusu Bismark'a kadar, dünya emperyalizminin birçok ünlü devlet adamının safkan Yahudi oldukları, keza dünyanın büyük bankerlerinin Yahudi asıllı ve siyon örgütünün üyesi bulunduğu bir dönemde bu tekliflerin yapıldığını ve ret cevabı aldığını hatırlayalım.

Birkaç kuruş faizli borç almak için dış devletlerin ve bankaların kapısından ayrılmadığımız; borç vermelerinin hayal ve ihtimaline karşılık, onların istekleri doğrultusunda ekonomimizi ayarladığımız; keza hiçbir taahhüt alamadığımız hâlde üsleri açtığımız bir noktadan durup bakalım yetmiş yıl öncesinin bu olaylarına.

Abdülhamit Han'ın beynelmilel baskılara rağmen ne soylu bir direniş ve eylem içinde belirmediğini görelim. Onun, bize tâbi vatandaşlar olarak birkaç köy kurmasına razı olmadığı topraklarda, Batı emperyalizminin bir karakolu olarak kurulan bir İsrail Devleti var şimdi. Arafat, bu emperyalizmin, bu topraklardan kıra kıra çıkardığı Müslüman Filistin halkının bir lideridir. Batı emperyalizminin ve dünya siyonizminin mezalimine uğramış bir halkın liderlerinden biri olarak konuşan Arafat, itiraf etmeliyiz ki Batı'dan darbe üstüne darbe yediği hâlde, hâlâ onlara yaltaklanmaktan vazgeçmeyen Ortadoğulu öteki liderlere kıyasla, çok daha haysiyetli bir kişilik taşımaktadır.

Ama ne var ki bu tarihî gerçeklerin bir bölümünü mücadelesinin haklılığına ve diyalektiğine mesnet yapması, elbette yetmez. Bu gerçekler, yalnız Batı'ya karşı bir öfkenin değil, tavizsiz İslâmî bilincin tezahürü olarak ifade bulursa ancak bir anlam kazanabilir. Arafat'ta, böyle bir bilincin açık ifadesini görmüş değiliz. Onun, mücadelesini yürütmek için sosyalist ülkelerden silah alması değildir bu bilince bağlı bulunmadığının göstergesi. Gerçek şu ki Arafat, en azından bir Arap sosyalistidir ve sosyalizmin gerektirdiği ölçüde öteki sosyalist ülkelere karşı yakınlık beslemektedir.

Bu durum, tam Rusçu veya Çinci bir inanış uzantısı içinde mü-talaa edilmesine yetmeyeceği gibi, kavgasına tavizsiz bir İslâm bilincini temel aldığı manasına da asla gelemes.

Nitekim aynı konuşmasının devamında şöyle diyor:

“Türkiye halkıyla aramızdaki ilişkiler dostça ilişkilerdir ve biz bu ilişkilerle övünürüz. Oradan bazı savaşçılar vardı ki sayılarının az olduğu doğrudur, Filistin devrimiyle birlikte savaştilar ve Filistin devriminin yanında şehit oldular.”

Bilindiği gibi Arafat’ın söylediği bu savaşçılar, Türkiye’deki anarşik olaylarda aktif rol oynayan, Filistin’de eğitim gören malum gençlerdir ki bir kısmı da Filistin’de savaşmış, ölmüşler.

Fakat şu da var. Bütün İslâm ülkelerinde şahit olduğumuz uyanış ve direniş hareketleri, aynıyla Filistinli Müslümanlar arasında da olabilir. Halk mücadelesinin önderleri bu ortam içinde gelişebilir; önderliklerine, daha soylu bir mesnede bağlı olarak devam edebilirler. Böyle bir gelişmenin muştusuna canlar feda! Temenisi ise borçtur her Müslümana...

Yeni Devir, 20 Ocak 1979

Ekonomi ve İslâm

Yükseköğrenim öğrencisi bir arkadaş geldi bana. Bir mezuniyet günü düzenleyeceklermiş. Benden de konuşma istiyordu. Konuşacağım mevzuu bile seçmişler. “Bize İslâm ekonomisi üzerine konuşma yapınız.” dedi.

Oysa bu öğrencilerin tahsilleri “ekonomi” üzerine değildi. Hayret ettim önce, “Niçin ekonomi?” dedim. Ama asıl hayret eden o arkadaşta.

İfade etmeye çalıştım.

İslâm’da ekonomi, İslâm ekonomisi üzerine bir yığın yayın var ortalıkta. Ben bunların hepsini taaccüple karşılamışım. İslâm düzeninin ekonomiye ilişkin gibi sanılan hükümlerini yan yana, alt alta getirerek, ayrı fikir ekonomik çerçevesi çizmeye çalışmak, günümüzün bazı yazarlarının âdeta baş meşgalesi oldu.

Bu çalışmaları yaparken, Müslüman yazarların kalkış noktaları şu olmuştur: Dünyada bir kapitalist bir de sosyalist ekonomi düzen var. İslâm da ayrı bir dünya görüşü olduğuna göre, onun da ekonomi anlayışı mevcuttur. Öteki dünya görüşlerinin karşısına çıkmak için, o dünya görüşlerinin bir disiplin içinde vazettikleri ekonomik görüşlerini çürüten, yerine İslâm’inkini diken bir çalışmaya koyuldular böylece. Konuyu ele alış ve sergileyiş yöntemi

bakımından, sunuş biçimi bakımından, öteki ekonomik doktrinlerin metotlarını esas alarak sürdürdüler bu çalışmalarını.

Yani reaksiyoner bir duygu ve düşüncenin ürünü oldu çabaları. “Onlarda var da bizde yok mu?” gibilerinden...

Bu çalışmaların bir yerde yararlı olduğunu da söylemek mümkündür ama bu konuda Müslüman yazarların kalkış noktaları acayip. Âdeta “İslâm’ı asrın idrakine konuşturmak” çabasının uzantısı...

İslâm düzeninin yürürlükte olduğu dönemlerde, var mıydı “İslâm’da ekonomi” gibi ayrı bir konu?

İslâm’ın genel hükümleri içinde, fıkıh içinde mevcut olan, hükümler meyanındaydı bu mesele. Bir ayrı “ilim” sahası gibi mütalaa edilmemiştir ekonomi.

Batı dünyasının eşyayı putlaştırmaya başlamasının olağan bir putu olarak, ayrı ve çok önemli bir saha imiş gibi ortaya çıkan “ekonomi” kavramı ve bilimi; giderek bütün insanları, çağın en büyük ve en önemli konusu bu imiş gibi bâtil bir saplantıya götürdü. Toplumun en baş meselesi ekonomidir sanıldı. Her şey ancak ekonomiden sonra gelir gibi bir zehaba kapıldı insanlar.

Çağın karşımıza diktiği bu putu, reddi mümkün olmayan bir vakıa gibi sanan bazı Müslüman düşünürler; âdeta çağın gerisinde kalmamak, İslâm’ın eksik olmadığını göstermek gibi bir gayrete düşerek, İslâm ekonomisi gibi nevezuhur bir bilim dalı diktiler gözümüzün önüne.

Bu alanda yazılan eserlerin öteki İslâm ülkelerinde olduğu gibi Türkiye’de de yüksek satışlar yapması, Batı dünyasının ortaya diktiği ekonomi putunun, ister istemez İslâm ülkelerine dahi gölgesini saldırganın işareti değil mi biraz da?

Öyle ki hatta sahaları ekonomi olmayan aydınlar bile bu etki altında. Her şeyi ekonomiye bağlayan maddeci küfür dünyasının, gölgesi bile bătıldandır...

Bütün dava, İslâm'ı öğrenmektir Müslüman için. Ondan bir cüz gibi "ekonomi"yi koparmak, ayrı bir bilim dalı gibi ona yönelmek, maddeci düzenlerin düzmecelerindendir.

Yeni Devir, 6 Şubat 1980

Yeni Sesler

İslâm âlemindeki yaygın siyasi hareketlerin, belki de en başında, ya devlet olmuş ya da olma alternatifi olarak görülen sosyalizm gelir. Yani Arap sosyalizmi.

İşbu sosyalizmin ne menem bir sosyalizm olduğu malum; ırkçılık, İslâm ve sosyalizm diye üç ayağı var bunun. Nâsır'ın mirası olarak devam ediyor, bu halita ideoloji.

Bu yüzden de bütün dünya, İslâm ülkelerinde baş gösteren her İslâmî harekette peşinen bir sosyalist unsur arıyor.

İran'daki Humeynî hareketini bile ısrarla, sosyalizme bir geçiş eylemi olarak yorumlayanlardan bazıları, her hâlde bu peşin anlayışın etkisinde kalanlardır.

Bu çevrelerden, Türkiye'deki İslâmî harekete de aynı endişe ve merakla bakanlar var. Bu çevreler İslâm ile MSP arasındaki ilgiye bakarak Erbakan'a sormuşlar, Danimarka ve İsviçre televizyon ekiplerinin 23 Ocak 1979 günü Ankara'da filme aldıkları mülakatta:

“Partinizin programını İslâm sosyalizmi olarak ifade edebilir miyiz?” Buna Erbakan şöyle cevap veriyor:

“Biz Türkiye'nin Millî Selamet Partisi'yiz. İsmimizdeki “millî” kelimesi ırkçılık anlamına gelmez. Biz ırkçılığa karşıyız. “Millî”

kelimesi (millîlik) yüz yıllardan bu yana milletimizin geliştirdiği bir sistemdir. Bizim ekonomimizde ve sosyal fikirlerimizde kendi özel sistemimiz vardır. Bunun yanında İslâm sosyalizmi sözcüklerini ben suni bir isim tamlaması olarak kabul ediyor ve doğru bulmuyorum. Çünkü İslâm, kendi başına bir sistemdir, sosyalizm ise Batı'dan kaynaklanmış bir terimdir. İnsan her şeyi kendi içinde açıklamalıdır. Bu yüzden İslâm sosyalizminin bir anlamı olamaz. İslâmiyet bir gerçektir.”

Bu ifadelerde, görüldüğü gibi birkaç husus vurgulanıyor. Irkçılık ve sosyalizm konu dışına itiliyor. İslâm'ın müstakil bir sistem olduğu söyleniyor. Millî kelimesinin, yüz yıllardan beridir yaşaya geldiğimiz bir hayat nizamını anlattığını; oysa sosyalizmin bir Batı mamulü ideoloji olduğu ifade ediliyor. Bir de hem de en başta, konu bir spekülasyona yol açmasın diye, partisi için Erbakan: “Biz Türkiye'nin Millî Selamet Partisi'yiz” diyerek bu konularla partisi arasındaki alaka noktalarını, şartların icap ettirdiği ferasetli bir üslûp itinasıyla bilhassa dile getiriyor.

Humeynî bütün dünyaya karşı asla sosyalist ve ırkçı olmayan, İslâmî bir devlet uygulaması iddiasıyla meydana çıkmıştır. Bu tavır ve eylem, iddiası açısından, İslâm toplumları ve dünya için, bu çağda yeni, katıksız bir sestir.

Pakistan, bu sesin yankılarını ve sonuçlarını beklemeye durmuştur.

Türkiye'deki İslâmî hareketse zaten hiçbir zaman ırkçı veya sosyalist renge bulanmamıştır. Ama düzenin ağır ve mukabil baskısı, varlığını açıklamaya fırsat vermedi. Sesi kısık kaldı.

İslâm âlemindeki bu yeni ve katıksız seslerin, zamanla, öteki İslâm ülkelerine ârız ve musallat olan ırkçı ve sosyalist sesleri dengeleyeceği, değiştireceği umulur. Çünkü bir örnek, yeni örneklerin zuhuruna vesiledir.

Dünya İslâm'a Gebe

İslâm âleminde çok önemli gelişmeler var.

İran'da İslâmî bir devlet kurulmasının destanî mücadelesi herkesin malumu.

Afganistan'da Rus yanlısı Nur Terakkî rejimine karşı Müslüman savaşılar, gerilla harbi veriyorlar. Batılı ajansların bildirdiğine göre, yönetime başkaldıran bu mücahitler, İslâmî bir devlet istiyor.

Pakistan'da, şeriat kanunları yürürlüğe konuluyor. Aylardan beri bir bilginler heyeti tarafından hazırlanan İslâmî kanunlar şimdilik şahıs hukuku, toprak ve vergi hukuku alanlarını kapsıyor. Diğer alanları da içine alacak düzenlemeler için yoğun bir çalışma sürdürülüyor Pakistan'da.

Bütün bunlar, İslâm dünyasının bir dirilme dönemine girdiğinin görüntüleridir.

Bu dirilme hareketi zamanla öteki Müslüman ülkeler de yansıyacaktır.

Hicretin 1400. yılına doğru dünya dengesinde İslâm toplumları yeni bir konum almanın atılımları içinde.

İslâm toplumları, sömürüden kurtulmayı, “İslâm’a dönüş”te mümkün görmeye başlıyorlar.

Öze dönüşü, kişilik belirtmeyi gündeme almışlar.

Öze dönüş sağlanmadığı sürece, emperyalizmin elinden yakayı kurtaramayacaklarını anlıyorlar. Kendi düzenlerini kuramayınca, sömürülmelerinin bitmeyeceğini görüyorlar.

Yabancı düzenlerin kendilerini bir sömürme aracı olduğuna tahnık oldular hep.

Ayrı bir millet olduklarının, ayrı bir uygarlıkları bulunduğunun bilincine varıyorlar.

Uygarlıklarını, düzenlerini dirilterek varoluşlarını ispatlayacaklarını anladılar.

Uydu olmaktan kurtulunca, büyük ve anlamlı, kurtulmuş ve hat-ta kurtarıcı olacaklarını görüyorlar.

Evet, dünya, yeni bir dengelenmeye gidiyor âdetâ, hicretin 1400. yılına doğru.

Dünyanın kuvvetler dengesi değişiyor.

Bir “İslâm dünyası” belirliyor, fiilen.

İki büyük blok değil, sadece üçüncü bir güç de oluşuyor, yerini alıyor dünyamızda. Bu “Üçüncü Dünya” önceki iki büyük bloka bir hayli kök söktüreçeğe benzer bu gidişle. Daha doğrusu bu rejimleri bir hayli tahrip ederek dünyayı yeni “zuhur”lara ulaştıracağına benzer.

Çünkü İslâm toplumları, dünyanın en genç, bâkir potansiyeline sahip. Hem insan nüfusu bakımından, hem de yeraltı kaynakları bakımından. İslâm ülkeleri, her bakımdan birbirini tamamlama-

yacak, bütünüleyecek, güçlendirecek potansiyeli elinde tutuyor. İslâm toplumları yekdiğerini kardeş bilen, ona yardımda bulunmaya hazır olan bir insanlık anlayışı içindedirler. İşbirliğine, dayanışmaya çok yatkındırlar. Bu yüzden ayağa kalkışları, kalkınışları bir arada gerçekleşir. Hep birlikte, büyük bir blok olurlar.

Ama eğer bu dirilme yaygınlaşırsa...

Bu öze dönüş hız kazanırsa...

Bu öze dönüş ne kadar kısa zamanda tamamlanırsa İslâm âleminin de, dünyanın da kurtuluşu o kadar kısa zamanda gerçekleşir.

Yeni Devir, 17 Şubat 1979

Hem Irk Hem İdeoloji

Irkçılık hareketini başlatıp onu bir ideolojiye alet ederek İslâm toplumunu daha da parçalamayı sağlıyor Batı. Irk farkı ile ideolojiyi özdeşleştiriyor. Çıplak ırk vakasıyla bir bölüm insanı yönlendirmenin mümkün olmadığını biliyor çünkü.

Arap ülkelerinde Baasçılık, yani sosyalistlik elbisesini giydirmiyorlar Arap milliyetçiliğine. Eğer yalnızca “Arapçılık” yapacak olsalar, Arap toplumu belki de bir zaman içinde tek devlet hâline gelebilir, diye endişe ediyor olmalılar. Ama işin içine bir de “sosyalistlik” girince, bütün Arap toplumunu bu düşünce etrafında toplayamayacakları için, baş gösterecek olan “ayrılıklara” bel bağlayarak, sömürsünü sürdürüyor emperyalistler.

Irkçılık yaptırarak, öteki İslâm toplumlarından ayrılmasını, mesela sosyalistlik yaptırarak da kendi içinden parçalanmalarını kolluyorlar. Çünkü sosyalizm söz konusu olunca, başka bir fikrî akım, hemen bir diğer alternatif olarak çevre bulacaktır. Bir yandan sosyalizm, öte yandan liberalizm ayrı ayrı siyasal çevre oluşturarak yekdiğeriyle kavgaya tutuşacaktır.

Zaten istedikleri de bu ülkeleri sürekli iç siyasi kavgalarla bunaltmaktır. Sömürü için bu gerekli.

Emperyalistlerin yalnız ırk vakıasıyla yetinmeyip onunla birlikte bir ideolojiyi veya fraksiyonunu da destekleyerek, İslâm toplumları arasında tam bir kavga ortamı oluşturduklarının sayısız örnekleri var.

Mesela, daha yakın dönemlere kadar Kürt vakıasını Barzani'nin güdümünde, komünizmle renklendirerek mücadeleye sokanlar, bir süre sonra, aynı etnik grubu bir öteki fraksiyonla, yani Talabani'yle şartlayarak kendi aralarında savaş verdirmediler mi?

Yani hem ırkçılık hareketini başlatıyorlar hem de onunla birlikte bir ideolojiyi de gündeme getiriyorlar.

Kavgaların yoğunluk belirtmesi için, işte böyle iç içe iki fitneyi birden ortaya atıyorlar.

İrkçılıkla, topluluklar arasındaki gerginlik arttırılıyor, Müslümanların tek millet oldukları inancı yıkılıyor; bir ideoloji telkin edilerek de İslâm'ın bir dünya görüşü olarak, bir ideoloji olarak gündeme getirilme çabaları engelleniyor.

Sömürü böyle devam ediyor.

O hâlde İslâm toplumlarına düşen, küfrün oyunu olan hem ırkçılıkla hem de öteki tüm ideolojilerle savaşmaktır.

Başka bir deyişle, İslâm'ın maliyet anlayışını ve dünya görüşünü bir bütün olarak tebliğ etmektir.

Hem ırk sorununu elinin tersiyle itecek hem de İslâm uygarlığını dile getirecektir, anlatacaktır Müslüman.

Kızıl ve kara emperyalizmin önünü kesmek için başka yol yok.

“Ortadoğuda yeni bir harita gerçekleştirmek isteyen küfrün ortak çabaları, ancak bu yolla suya düşer.”

Yeni Devir, 7 Mayıs 1979

İslâm Konferansı

İslâm Konferansı 1969 yılından beri düzenleniyor. Bunlardan 1969'da Rabat ve 1974'de Lahor'da düzenlenen ikisi devlet ve hükümet başkanları seviyesinde olmuştur. Geriye kalan 10 tanesi de dışişleri bakanlarının iştirakiyle gerçekleşmiş.

Bu konferansların amacı şu: “Üye ülkeler arasında İslâmî dayanışmayı, ekonomik, toplumsal, kültürel ve bilimsel alanlarda işbirliğini sağlayıp güçlendirmek; uluslararası kuruluşlarda karşılıklı danışmalarını sağlamak, ırk ayrımını ve sömürgeciliği tasfiye etmek, Filistin halkının ve bütün Müslüman ulusların bağımsızlık mücadelelerine destek olmak.”

İslâm konferanslarının bu amaç doğrultusunda şimdiye kadar ne gibi hizmetler gördüğü ve başarı sağladığı sorusuna cevap aramaya kalkarsak sanırım önemli, olumlu somut sonuçlarla karşılaşmak güç olacaktır.

Her toplantıları birbirine yakın gündem maddelerinin tekrar konuşulduğu, özellikle Filistin konusunun tekrar tekrar hararetle dile getirildiği bu konferanslar, üyeleri arasında dayanışmayı sağlayıcı, gerekli atak girişimlerde bulunmuş değıildir.

Bunun birçok sebebi var. Üye ülkeler arasında her alanda mutabakat yok. Her üye ülkenin, bu konferanstan başka, ayrı özel düşünceleri, tasarıları ve daha önemlisi bazı “bağlantı”ları var.

Bu özel durumlarıyla birlikte katılıyor 42 İslâm ülkesi bu konferanslara. Onun için, aynı noktalarda hepsinin birden buluşmasına fiilen imkân yok. Her biri kendi özel durumlarıyla konferans arasında bir denge kollamaya mecbur.

Ayrıca işbu konferans dahi bizzat, tam anlamıyla bağımsız; ayrı bir dünya oluşturmayı hedefleyen dinamik bir öz üstünde değildir.

Gerçekten de yepyeni bir iddia bilinciyle kurulmuş ve çaba göstermiş olsaydı, şu on yılda büyük mesafeler alınabilirdi. Arkasından bir milyarı bulan bir insan potansiyeliyle, yan yana gelmiş 42 devlet, yeryüzünün güç dengesini değiştirecek bir varlık olarak zuhur edebilirdi. Ekonomik imkânlarının birleştirilmesiyle, aşılması, yenilmesi mümkün olmayan bir diri kuvvet doğurabilirdi bu çağ içinde.

Başa aldıkları şu: “İslâmî dayanışma” lafzının hakikatine tam anlamıyla bağlanılsa neler olmazdı?

Ama bir yandan İslâmî dayanışmadan söz edilirken öte yandan laisizmin belli şemalarından kopulmazsa bir yandan ırk ayrımına karşı olunurken öte yandan bizzat devletleri ırkçı tutumlarından vazgeçmez, içlerindeki etnik gruplarla savaş verirlerse, sömürgeciliği reddederlerken, kapitalist ya da sosyalist dünyalarla içli dışlı olmaya, o ideolojileri kendilerine rehber kılmaya devam ederlerse, siyonizmden yaka silkerlerken el altından da İsrail’e petrol yollarlarsa, Müslüman halkların mücadelesine yardım edeceklerini söylerken, Müslüman halkı kıran, mesela Ha-beşistan gibi devletlere cephaneye gönderirlerse, ne anlamı kalır İslâm Konferansı’nın?

İslâm'ı alet ederek Müslümanları oyalamanın, çağdaş İslâmî dirilişi kontrol altında tutmanın, hesaplı kitaplı bir örgütü müdür bu konferans?

Dünya petrol rezervinin yüzde 70'ini ve dünya nüfusunun en genç ve dinamik kesimini elinde bulunduran bir potansiyel, herhâlde bu İslâm Konferanslarıyla eylemini ortaya koyma imkânına erecek değil. Çünkü bu konferansın üyeleri, yani güdücüleri, yani Müslüman halkın başında bulunan devletler, İslâm'ın evrensel davasının kadrosunu oluşturmuyorlar henüz. Hatta birçoğu bu davayı çürütmenin memurudur.

Bunlara rağmen, bu konferansa ad olan "İslâm", zuhur için bu konferansın da birçok kapısını zorlamaktadır. Buna hem üye ülkeler hem de onları güdümleyen süper güçler de şahit.

Yeni Devir, 12 Mayıs 1979

Selam Doğu'nun Erlerine

Her aydın Doğu Anadolu'nun acısına ortak çıkan bir yürek taşımalıdır. Duyguları dumura uğramış, beyin gücü sulanmamış her insan teslim eder ki Doğu, terk edilmişliğin trajedisini yaşamıştır. Terk edilmişliğin temelinde ise kelimenin tam anlamıyla “kast”ın kolları var. Kast, bir ahtapot gibi menzeninde ezmiştir yurdumuzun Doğu'sunu. Öyle ki Doğu'ya her sahip çıkış eylemlerinde bile, bu kastın bir başka oyunu yürürlüğe konulmuştur. Yani Doğu'nun hakkını aramayı kendine görev bildiğini ileri sürenlerin bile, büyük bir dilimi, Doğu'ya ihanetin bir başka sahnesini sergiledi. Bunların en belirgin örneklerini günlük politikanın içinde görebilirsiniz. Adına demokrasi denilen Batı tipi oyunların rolüne çıkan her politikacıda, bu ihanetin müşahhas bir kahramanını seyredebilirsiniz.

Bu politikacıların kimisi, şuuraltında bile olsa, Doğu'nun etnik yapısına karşı sürekli bir kuşku ve tedirginliğin tilkilerini gizlemiştir. Kimisi, bu etnik yapıyı nefretle karşılamanın bir görüntüsü olan bir eylemle zuhur ederek, Doğu halkını özbeöz Türk göstermenin propagandasına koyulmuşlardır. Bu propaganda-nın temelinde yatan düşünce, aslında Türk'ten gayri olan ırklara karşı duyulan tahammülsüzlüktür. Bu tür ırkçı yaklaşımların, mukabil ırkçı eylemi körükleyen bir davranış olacağını bile bile bu oyunlar oynanmıştır.

Bir ülke halkını birbirine yaklaştıran unsurun sadece ırk ortaklığı olacağını sanmak, geçen yüzyılda, Yahudi düşünürleri tarafından dünya piyasasına sürülmüş, daha doğrusu Osmanlı Devleti'ni parçalamak için imal edilen bir fitnenin oyununa gelmektir. Ve aslında, dün olduğu gibi, bugün de “galat” bir psikolojidir; çağ dışı, çağlar dışı bâtil bir eylemdir.

Doğu illerimiz, bu çağ dışı galat eylemlerin, bugün maya tutturulmak istenen bir üssü hâline getirilmiştir.

Bu noktada kastın bir diğer kolu olarak, bizzat bu bölgenin çocukları tarafından bir Kürt kavmiyetçiliği devreye girmiş bulunuyor. Türk kavmiyetçiliğine, bir yanıyla reaksiyon gibi görülen bu eylem dahi, ırkçılık psikolojisine bir ideolojik öz olarak Marksizmi bindirmek suretiyle kast mekanizmasını, gücünün en uç noktasına kullanmak mevkiine ulaşmış görünmektedir.

Kısacası, yurdumuzun doğusu, kastın, ihanetin her türlüsüne açık bir pazar hâline getirilmiştir. Abdülhamit Han'ın yokluğuyla hızlanan ihanet endüstrisi, gele gele kemale erdi bugün.

Elbette!

Bu ihanetleri tanıyan gerçek aydınların, tevhit sancağını açıp altına tüm Müslümanları çağırmasıyla bu fitne kazanı devrilebilir. Hem de siyonizmin ateşi üstüne devrilebilir. Bu ateşin odunları olan Marksizm de liberalizm de sönerek kömüre dönüşür o zaman.

Âdem aleyhisselamın çocuklarından olan İslâm milleti, bu çağrının tabii muhataplarıdır ve bu çağrının müştakıdır. Yeter ki hayrı söyleyen ve yasaklardan kaçındıran örgüt İslâm aydınları sökün etsin. Sökün etmiş olan bu aydınlar, her bir yana ulaştırabilsin seslerini, çağrılarını.

Doğu dâhil, her bir taraf, ancak böylece gerçek kurtuluşa erer.
“Tek doğru İslâm, gayrısı toptan bâtil” diyenlere selam olsun! En
başta, yurdumun doğusunda bu daveti yüceltenlere selam olsun.
Yükün ağırını onların sırtında çünkü!

Yeni Devir, 29 Eylül 1979

Müslüman Düşünürlerin Genel Eğilimi

İslâm'ı bir ideoloji olarak ele alıp örgütlemeye yönelme yolundaki çalışmalar, İslâm mütefekkirleri arasında, sonradan baş gösteren bir çalışma türüdür.

İslâm'ın devlet olduğu dönemlerde buna asla lüzum görülmediği açıktır. Devlet ve onun kurumları, İslâm'a göre teşekkül ettiği ve İslâm dışı her şey bâtil sayıldığı için, aynıyla yaşanan İslâm düzeninin doktriner mahiyette ne yorumu yapılmaya gerek duyulmuş, ne de öteki yönetim biçimleri karşısında savunulmasına kalkılmıştır.

Büyük İslâm bilginlerinin içtihatları, sağlam İslâmî esaslar, üzerinde kalmak kaydıyla doğruları en uç noktalarına varıncaya kadar arama, dolayısıyla Hakk'ın rızasına erme çabalarının bir ürünüdür. Ümmetin işlerini Hakk'ın razılığına uygun biçimde araştırarak güzelleştiren ve kolaylaştıran bu ilim erlerinin çalışmalarını, filozofların ve Batılı düşünürlerin çalışmalarıyla karşılaştırmak ve kıyaslamak doğru değildir. Onlar kendi tespit, teşhis ve hayalî varsayımları üzerinde, kendilerini aşan hiçbir tahdidi ayak bağı saymadıkları hâlde, İslâm bilginleri, çerçevesi Kitap ve Sünnet'le çizilen düzenin hikmetlerini araştırmanın, yorumlamanın ve bunu insanlara ulaştırmanın hizmetini üstlenmişler-

dir. Özetle söyleyecek olunursa Batı'nın, bir dünya görüşü vâzetme mevkiindeki mütefekkirlerinin ortaya koyduğu doktrinler hüviyetinde değildir İslâm bilginlerinin çalışmaları.

İslâm bilginleri, İslâm devletlerinin tabii bir unsuru; yönlendiricisi, yardımcısıdır; devletle özdeşirler.

Batılı ise kendi düşünce ve hayalinin devletini gerçekleştirmek yolundadır; mevcut devletin değil, kurulmasını özlediği devletin kuramcısıdır; olmayanı oldurmak ister.

İslâm birliğinin zayıflamaya, çözülmeye yüz tutmasıyla birlikte, İslâm mütefekkirleri de âdeta Batılı düşünürler gibi, özledikleri bir devlet modelinin gerçekleşmesi yolunda bir çalışma biçimine yönelerek, kurumsal araştırmalara kalktılar.

Bir yandan Batılı düşünürlerin doktrinlerini eleştirmeye, öte yandan da İslâm devletinin ayrıcalığını belirleyen, hatta öbür doktrinler karşısında savunmasını yapan bir alana girdiler.

İslâm bilginlerini bu alana yönelten gerçekler bugün de geçerliliğini koruyor olmalı ki İslâm'ı bir doktrin olarak ele alan çalışma geleneği son bulmuş değil. Öyle ki her İslâm aydını, bu alanda yazılmış eserleri tanımayı, okumayı şart saymakta. Bu alanda yazılmış kitapların iyi satışı yapması, çağdaş Müslüman aydınların içinde yer aldığı konumun belgesidir. Bu konumla, İslâm'ın devlet olduğu dönemlerdeki Müslümanların ve bilginlerin konumu arasında, çok derin farklar vardır.

Bu konum farkı aslında, değişen zaman farkının tabii olarak şekillendirdiği yeni, değişik bir ilmî hüviyet belirtme mecburiyetinden doğmuş değildir. Batı tefekkürünün kural ve yöntemlerinin etkisinde kalmanın sonucudur. Batı uygarlığının geliştirdiği ilim şemalarına göre, İslâm fikriyatını düzenleme yoludur.

İslâm'da kadın bahsinden tutunuz da kölelik konusuna, hukuk ayrıcalığına, ekonomisine, banka ve faiz meselesine, toprak anlayışına, iç ve dış ticaretine, politikasına kadar bir devlet için söz konusu olacak bütün hususlara dair bu yüzyılda verilen bir hayli eserde, Batı ilmîliğinin yansımaları vardır.

Yeni Devir, 23 Ekim 1979

Afgan Bir Efgan Oldu

Hepimiz bir bayram bolluğu, bereketi, tokluğu ve sevinci yaşıırken; yeryüzünün çeşitli bölgelerinde, İslâm ülkelerinde, fiilen savaşlar verilmektedir. Yokluğu, imkânsızlığın kısılcacında, soylu kavgalar, destansı şehitlikler sergileniyor.

Çok yediğimiz kurban etlerinden midemiz fesada uğrarken, 200 bin Afganlı göçmen çocuğu, açlıktan üzerlerine çöken ecel bulutlarının gölgesi altında solumaktadır. Bu göçmenlere, ülkemizden hiçbir yardım kanadının sarkmasına imkân yok mudur, diyorum hâlâ?

Felakete uğrayanlara yardım etmek amacıyla var olan Kızılay Derneği'nden, bir kıpırdanış işareti alamadık çağırımıza.

Topraklarına sığınmış bulunan Afgan mültecileri için, dünyayı yardıma çağırın Pakistan Devleti, bu genel çağrısını, özel çağrılara ve sefaretleri aracılığıyla teker teker bütün İslâm ülkelerine intikal ettirdi mi acaba? Mesela Türkiye'ye resmen müracaatta bulundu mu, Kızılayımızdan talebi oldu mu, bilmiyoruz. Yahut yardımda bulunmak isteyen yurttaşlarımızın, resmen ne yapması gerektiğine dair bir açıklamada bulunuldu mu?

Afganlı göçmenlere yardım için, icap ediyorsa bir dernek kurulması hakkında yazdığımız bir yazı üzerine, çeşitli çevrelerden bana müracaat oldu: “Ne yapalım, nasıl edelim?” diyorlar. “Yardıma hazır” olduklarını söylüyorlar.

Yine de derim ki böyle bir yardım kampanyasını Kızılay açmalıdır.

Açlıktan ölümler yüz yüze bulunan Afganlı muhacirlere, halkımız seve seve yardımda bulunur. Yeter ki kendisine rehberlik edecekler ortaya çıksın.

Şu başımızda oturan hükûmetten bu konuda herhangi bir davranış görülmedi. “Kendi gitti, ismi kaldı yadigâr” olan bu hükûmet, faraza, şu mültecilere yardım için bir şeyler yapmaya yönelseydi ne kadar puan toplardı, kim bilir? Ama hayır, her alanda olduğu gibi, böyle insanî davranışlar konusunda da basireti bağlı bu hükûmetin.

Basireti betonlaşan sadece bu hükûmet değil. Düşününüz en az 1 milyon Müslüman her yıl olduğu gibi bu sene de hacda kurbanlarını kesecekler ve kurban etleri kumlara gömülecek. Bir yanda bu manzara, öte yanda açlıktan kırılan milyonlarca Müslüman...

Biz ki şimdi yine, Afganlı hicret çocukları için hiçbir şey düşünmeden ve yapmadan günlerimizi geçireceksek hele hele şu bayram günlerinde, yardım imkânının kapılarını zorlamayacaksak, bir anlamı kalacak mı Müslümanlığımızın? “Birbirlerinin dertleriyle dertlenmeyenler bizden değildir.” buyruğu kimin içindir?

İslâm Birliği

İslâm ülkelerindeki bazı etnik grupların “özerk”lik isteklerindeki temel düşünceyi tanımak için, bu konuya, geçmiş tecrübelerden yararlanarak bakmak şarttır. Çünkü bu özerklik isteklerinin hiçbiri, yalnızca bugünkü mahallî ve kavmî ihtiyaçlardan doğmamıştır. Hepsinde, Dünya İslâm Birliği’ni parçalamaya girişimlerinin devamı olan bir muhteva ortaklığı var. Yani dünkü İslâm Birliği’nin adı olan Osmanlı Devleti’ni parçalamaya vesile olmuş ne kadar akım çıkmışsa hepsi aynıyla bugün için de söz konusudur. Dün, Osmanlı Devleti’nin parçalanmasında rol oynayan akımlar, bugün birbirinden kopmuş bulunan bu parçalar üzerinde, yeni parçalanmaları gerçekleştirmek amacıyla bağlı olarak faaliyet gösteriyor.

Bugünkü “özerk”çilerin dayandığı ideolojik öze dünkü: a) Adem-i merkezîyetçi, b) milliyetçi, c) Batıcı, hatta d) Osmanlıcı ve e) İslâmcı akımlar arasında ayniyet ya da benzerlikler vardır.

Prens Sabahaddin’in öncülüğünü yaptığı adem-i merkezîyetçilik, devlet içindeki uzak eyaletlere muhtariyet (özerklik) tanınması, vilayetlerin yönetimini seçimle işbaşına gelmiş olan il genel meclislerine ve merkezin tekeline bağlı olmayan valilere bırakılması gibi fikirleriyle, bizde Batı güdümlü özerkliğin İslâm toplumlarına da uygulanma isteğinin başlangıcıdır. Bu görüş “teşebbüs-i şahsî”ciliğiyle de liberal bir ekonomi anlayışını savunmakla,

İslâm toplumu içinde “İslâm dışı” bir doktrin savunuculuğunun da öncülerinden olmak mevkiindedir. 1889’da yurtdışına kaçarak, Batılı dostlarının desteğiyle etnik grupların temsilcilerini toplayıp meşrutiyet isteyen, siyasi kongreler düzenleyen bu Batıcı düşünürün fikirleriyle, öncülüğünü Dr. Abdullah Cevdet’in yaptığı “Batıcı” (Asrîlik) akım arasında bazı farklar olduğu gibi, birçok da müşterek taraf mevcuttur. Her ikisi de Batı’yı örnek almış olan bu akımlardan adem-i merkezîyetçilik, bir yanıyla “Osmanlıcı” idi (Çünkü, muhtariyet verilen eyaletlerin, genelde Osmanlı Devleti’ne bağlı kalmasından yanaydı); diğer yanıyla da “İslâmcı” idi (Çünkü İslâm’ın bir siyasi düşünce olarak devamında bazı sosyal yararlar umuyordu); bir başka yanıyla da “milliyetçi” idi (Çünkü İttihat ve Terakki Fırkası’yla, bilhassa başlangıçta, meşrutiyet gibi konularda aynı kanaati bölüşüyordu).

Devletin sınırları içinde yaşayan gayrimüslim unsurlara, bir milliyetçi şuur aşılaktan ve bu unsurların Batılı büyük devletlerle işbirliğine imkân bağışlamaktan başka bir işlevi görülmeyen o zamanki “Osmanlıcılık” akımı da dâhil olmak üzere; yine o zamanki “adem-i merkezîyetçilik”, “milliyetçilik”, “Batıcılık” akımları gibi, bizzat sözde İslâm birliğini parçalamaya yardımcı olmaktan gayrı bir sonuca hizmet etmemiştir. Bu akımların hepsi, yekdiğeriyle kavgalar vermiş olmakla birlikte, aslında birçok bakımından birbirini tamamlayan ve neticede Osmanlı’nın şahsında tahakkuk etmiş bulunan İslâm birliğini dağıtmaya yardımcı olmuş, dış güdümlü akımlardır.

Bu akımların hepsi, İslâm birliğinin yıkılmasını kollayan Batı desisesinin işini kolaylaştırmanın eylemini yürüttü. Birbirine muhalif olan espri farkları, yekdiğerinin bilerek veya bilmeyerek parçalanmaya alet oluşlarının zararlarını izale etmeye yaramamıştır. Tam aksine, fitnenin büyümesine, çoğalmasına, kargaşalığın yoğunlaşarak, mevcut birliğin bir an önce dağılmasına sebep olmuştur.

Maske

Dünya, özellikle bölgemiz, bir tuluk gibi çalkalanıyor. Ya da bir cadı kazanı gibi kaynamaktadır. Kulaklar, ajansların, bültenlerin ipini çekiyor; acaba bu yangını dindirecek mutlu bir gelişme muştusu duyabilir miyiz diye.

Başına bunalımlar sarılmış ülkelerin orta yerinde oturansa Türkiye'dir. Ortadoğu'nun çözülmesi de bağlanması da Türkiye üzerine kurulan hesapların türevleri hükmündedir. Ortadoğu hamamının kazan dairesi biziz. Burada ocak sönerse her taraf buz. Bu hamamın külhanı, cadı kazanına çevrilirse bir fitne denizi oluyor her bir yan.

Ağır, yerli yerinde bir Türkiye demek; kalp atışlarının, nabzının, normal atışı demektir tüm Ortadoğu'nun. Kendi tabii rüzgârının değil, dış esintilerin yönüne gövdesini kaptıran bir Türkiye demek; öteki İslâm ülkelerinin de serseri bir sonbahar rüzgârı önünde bir gazel yığını gibi bir o yana, bir bu yana savrulması demektir.

İslâm birliğinin devlet planında parçalanışından sonra da asla değişmedi bu durum. Hem aynı kaderi yaşadığı bütün İslâm yurtları. Daha doğrusu, Türkiye'nin yaşadığı kaderin izdüşümlerini yaşadığı aynıyla bütün Müslümanlar. Türkiye'de inşa edilen dev-

letin, yapım projeleri yansıdı, yankılandı, Osmanlı Devleti'nden koparılan diğer İslâm memleketlerde de Batı, bizdeki modeli kopyalaya kopyalaya dağıttı, ulaştırdı, uygulattı onlara da.

Ama onlara taşınan bu ortak kadere rağmen onlara yine öyle bir ortak fitne de taşındı ki her biri yekdiğerinin düşmanı oldular. Kendi kuklalıklarına bakmadan, öteki kuklaların oyunlarına husumet duyduklar. Kuklacı, kuklalar arasında sürekli kavgalar üretti.

Ardı arkası kesilmedi bu kavgaların, soğuk ve sıcak savaş olarak mesela, Arap, "Pis Arap!"'ı bizim gözümüzde. "Bizi arkadan vurmuştu I. Dünya Harbi'nde", "Araba güven olmazdı, hain çıkmışlardı; yüz yıllarca Anadolu'yu ihmal etmiş, bütün zenginliğimizi onlara harcamıştık." Bunlar yazıldı, bunlar okutuldu hep, bu memleketin çocuklarına, yetişkinlerine.

Onlara –Araplara– ise bizim asırlarca onları sömürdüğümüz anlatıldı. Dahası artık Hıristiyanlaştığımız, dinsizleştığımız telkin edildi.

Hep bir fitne pompalandı kısacası, bütün Müslümanlara, bütün Müslüman memleketler hakkında.

Hâlâ esen, estirilen budur.

Günümüzde uyanık, bilinçli Müslüman cemaatler gelişmiş olması gerçeği karşısında, kuklacıların bu fitneleri daha çok ortaya çıkınca, Müslüman herkes tarafından yüzleri iyice görünür olunca yani emperyalistlerin maskeleri düşünce, yeni, değişik görüntülü maskeler kullanmaya başladı onlar da.

Bu maskelerden birer nüshayı da gölgeleri olan Ortadoğu devletlerinin yüzlerine geçirttiler.

Bu maskenin ağzından şu sözler dökülüyor şimdi:

“İslâm ülkeleri Afganistan’ın işgaline karşı ilgisiz kalamaz!”

Hem İslâm ülkelerindeki uyanış hareketlerini oyalamak, aldatmak hem de emperyalist güçlerin tasarladıkları kazançlara zemin açmak uğruna dile getiriliyor bu sözler yalnızca.

Ama bu sözler, ne kadar çok söylenirse, haberlerin, ajansların ne kadar çok baş konusu olursa olsun, birer geri tepen silah gibi, emperyalizmi canevinden vurmaktan başka bir şeye yaramamaktadır.

Onların ikiyezlü olduklarının, bu sözlerin birer maskeden ibaret olduğunun daha çok bilincine eriyor Müslümanlar artık.

Yürekler, kulaklar kuru lafların iğrenç yankılanmasına tutsak olmaktan çıkmıştır artık.

Bu sözlere yok inanan artık.

Fiiliyata bakıyor inanan artık.

Ve Afganistan, hâlâ fiilen hiçbir taraftan yardım görmemektedir. Fiilen, tek başına savaşıyor.

Türkiye mi... Türkiye, kaçırılan sayısız trenlerin istasyonudur. Dahası...

Dahası malum!

Yeni Devir, 23 Haziran 1980

Çağın Çağrısı

Türkiye'nin sorunlarına gerçekçi bir gözle bakılınca, yararlarının, İslâm ülkeleriyle çok yanlı ilişkiler geliştirmeyi gerektirdiği somut bir biçimde görülür.

Yaygınlaşmış bulunan anlatımıyla Türkiye bugün, dış satımlarının tümüyle petrol gereksinimini bile karşılayamayacak bir konumda bulunuyor. Ve Türkiye sadece petrol alımı konusunda kendisine geniş bir ödeme kolaylığı elde edecek olursa dış kaynaklardan borç para bulma uğruna yüklendiği sıkıntılardan büyük ölçüde kurtulacak; altına düştüğü tabii üretim düzeyini yükseltip devreye sokmadığı birçok kaynağını diriltebilecek bir ülkedir.

Türkiye'nin, petrol tüketimine İslâm ülkelerinden olumlu cevaplar bulma şans ve ortamından yoksun olduğunu hiç kimse ileriye süremez. Hiç kimse, bu denli bir çözümün, borç para bulmaktan daha zor olduğunu da söyleyemez.

İslâm ülkelerinden, karşılığını uzun vadelerde ödememiz şartlarıyla petrol almak yolunda yoğun çalışmalara koyulmamızın gereği bir tarafa, İslâm ülkelerinin bizden almak istediklerini her fırsatta açığa vurdukları mallar için bile yeterli, ciddi girişimlerde bulunamadığımız bir gerçektir.

Bu durumuyla Türkiye, elinin altındaki imkânları bile doğru dü-rüst değerlendirememesi konusunda, günümüzde bir ikinci örne-ği gösterilemeyecek trajik bir durum sergilemektedir.

Denebilir ki Türkiye, üzerinden hâlâ İslâm ülkelerine bakışın-daki geleneksel olumsuz psikolojisini atamamış ve dolayısıyla, İslâm ülkelerindeki, Türkiye'ye karşı estirilmiş bulunan yapay soğukluk dalgalarının etkisini kökten silici girişimlere yönelme-mişe benzer. Üstelik onlarla geliştirilebilecek işbirliğini engelle-meye çalışan uluslararası çağdaş sömürü çevrelerinin oyunlarını boşa çıkarıcı bir çalışmayı, dış politikasını düzenlemede mesele ittihaz etmemişe benzer.

Oysa Türkiye'nin çıkarları, İslâm ülkeleriyle münasebetini ge-liştirmeyi şart kılmıştır. Bunu geliştirme konusunda, aslında aşılması mümkün olmayan engeller de bulundurmuyor önün-de. Gerekli olan, bu işe ciddi biçimde yönelmektir. Bir yöneliş çarpıklığı, şaşılığında bulunan durumumuzu karşılıklı olarak değiştirmek zorundayız darboğazlardan çıkmayı içtenlikle isti-yorsak.

İslâm ülkelerinin elindeki imkânlar, yekdiğerini tamamlayabi-lecek bir hususiyet belirtmektedir. İmkân, üretim mübadelesi düzenli bir alana çekilecek olursa, dışa bağımlılık zincirlerini gevşetir, kırar tümünü.

Bütün iç ve dış fitnelerin şartlamalarına rağmen, çok sağlam bir zemine sahiptir İslâm ülkeleri birbiriyle ilişkilerini geliştirmek için. Özellikle Türkiye'nin çok güçlü bir saygınlığı vardır tüm İslâm ülkelerinde. Aslolan bu imkânı, bu ilahî bağışları devreye sokmaktır.

Çağ buna çağırıyor Müslüman ülkeleri.

Mukaddes Kudüs

Kudüs'ün Yahudi'ye başşehir olması Benî İsrail'in "Arz-ı Mev'üd" hayalinin gerçekleşmesidir.

Kudüs'ün Yahudi'ye başşehir oluşu, Osmanlı Devleti'ni yıkma tasarısının asıl ve nihai hedefe ulaşmasının resmidir.

Kudüs'ün Yahudi'ye başşehir oluşu, Sultan Abdülhamit Han'a karşı işlenen zulüm ve cinayetlerin, Yahudiler tarafından düzenlendiğinin kesin ispatıdır. O Abdülhamit Han ki beynelmilel Yahudi Örgütü'nce Yahudilerin Filistin'de Osmanlı Devleti'ne bağlı vatandaşlar olarak oturması karşılığında bütün dış borçlarımızın ödeneceği şeklindeki resmî teklifini şiddet ve celaletle reddettiği için adı "Kızıl Sultan"a çıkarılmıştı ve bunun üzerine tahttan indirilmişti. Ve Osmanlı'nın yönetimi siyonistlerin güdümündeki İttihat ve Terakki Fırkası'na verilmiş, 10 yılda Balkanlar ve Trablus elden çıkmıştı. Devlet, I. Dünya Savaşı'na itilmiş, İslâm birliği ortadan kaldırılmıştı. Bunun için Ortadoğu, emperyalistler tarafından işgal ve taksim edilmiştir. Bunun için taksime uğratılan Ortadoğu'da birbirine muhalif devletler kurulmuş, başlarına emperyalizmin adamı kadrolar getirilmişti.

Ortadoğu ülkelerine göstermelik bağımsızlıklar verilmesi, ardından Birleşmiş Milletler kararıyla Filistin'de bir Yahudi devletinin

kurulması safha safha, Abdülhamit Han'dan ve onun temsil ettiği İslâm birliği davasından intikam almaktan başka nedir?

O Birleşmiş Milletler ki şimdi de İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesini öngören kararın sahibidir ve dahi Kudüs'ün başşehir olarak ilanına muhalefet ediyor. Ne iğrenç bir oyun! Tavşana kaç, tazıya tut politikası! Birleşmiş Milletler, nasıl ki Yahudi âmâline hizmet sadedinde Filistin'i Yahudi'ye teslim etti ise şimdi dahi aynı hizmete amade sadedinde Kudüs'ün başşehir ilanına itiraz ediyor. Şimdilerde başını ABD çekiyor bu iğrenç oyunun. ABD hem İslâm ülkelerine şirin görünerek buralardaki sömürsünü pekiştirmeye bakıyor bu tutumuyla hem de öte yandan İsrail'i beslemeye, kuvvetli tutmaya yaramayan göstermelik bir jestle de İslâm ülkelerinin gönlünü hoş etmeye oynuyor. Sözle İsrail'i hak-sız gösteren Amerika, fiiliyatta İsrail'in ta kendisidir.

Başta ABD olmak üzere bütün kızıl ve kara emperyalizm, İslâm milletinden intikam almaktadır. İsrail'i destekliyor dünya emperyalizmi, İsrail'i güçlü ve saldırgan hâlde tutarak, İslâm ülkele-rinin daimi bir savaş ortamı içinde yaşamasını sağlıyor.

Ortadoğu ülkeleri, emperyalizmin en pahalı silah müşterisidir. Emperyalizm, petrole ödediği parayı silah satarak geri alıyor Müslümanlardan. Satılan silahların nispeti ise hiçbir zaman için, İsrail'e eşitlenmiyor. Emperyalistler, milyarlarca dolara sattıkları bu silahları, İsrail aracılığıyla imha ettirerek sürekli olarak sö-mürmekte ve iflah olmamaktadır Müslüman ülkeleri.

İsrail, dünya emperyalizminin Müslümanların içine soktuğu her kundağın fitilidir.

İslâm ülkeleri, bu evrensel çarkı değiştirici ayrı bir kurtuluş yoluna koyulmadıkları sürece, bu oyun devam edip gidecektir. Müslümanlar, düşmanlarının sadece İsrail değil, bütün bir küfür

dünyası olduğunu kavramalıdır. Küfür dünyasından alabildikleri silahlarla İsrail'i, yani küfür dünyasını mağlup edemeyeceklerini bilmelidirler. Müslümanların aldıkları her silah, emperyalizmin amaçlarına hizmet etmekten başka bir işe yaramamaktadır.

Kâfirlerin Müslümanlara kendilerini yenik düşürtecek silahları vermeleri mümkün mü? Müslümanları ancak İsrail'e karşı hacil düşürecek nispette donatır onlar, şimdiye kadar olduğu gibi.

Müslümanlar kendi silahlarını kendilerinin yapabildikleri güne kadar galebe çalamazlar İsrail'e, emperyalizme.

Kudüs'ün başşehir yapılması, İslâm ülkelerinin silah satıcılarına yine milyarlarca dolar ödemeleri için bir manevradır. İslâm ülkelerinin başında bulunan kukla idareciler bu silah alımı çabalarında kendi haklarını da peşlerine takmanın vesilesini bulmuşlardır. Halk, Kudüs'ün kurtarılması heyecanına düşerek, başlarındaki hükümetlerin, silah alımı eylemlerini candan destekleyecektir. Yani dünya emperyalizmi, siyasi ve ekonomik çıkarlarını temin yolunda, Müslüman hakları da elde etmiş bulunuyor şimdi. Müslümanlar, Kudüs'ün yasıyla kıvranırlarken, emperyalistler kasalarını dolduracaklar ve kukla yöneticilerse bu yası istismar ederek, rollerini oynamayı sürdüreceklerdir.

Kudüs'ün başşehir olması, İslâm'dan oç alma hamlesidir. Ama bu oç alma, yeryüzü Müslümanlarının bilinçlenmesinin de mihrakı olacaktır mutlaka.

Yeni Devir, 27 Temmuz 1980

Kudüs Bir Kurtuluş Savaşına Çağırıyor Müslümanı

Kim demiş Kudüs, bütün dinlerin kutsal şehridir diye?

Kudüs, yalnızca ve sadece Müslümanlarındır.

“Bütün dinler” ne demektir? “Bütün dinler” derken Hıristiyanlığı ve Yahudiliği kastediyorlar şüphesiz. Lakin bir Müslüman olarak Allah indinde İslâm’dan başka din tanımamız, biz. Bu sebeple Kudüs gerçekte İslâm’dan başka hiçbir din için kutsal olamaz. Ve Müslümanlardan başkasının olamaz Kudüs. Mekke ve Medine nasıl ki yalnızca Müslümanlarınsa Kudüs de öylece yalnız Müslümanlarındır.

Kudüs, gasp edilebilir. Zorla işgale uğrayabilir. Lakin yine de Müslümanlarındır. O takdirde çalınmış bir belde olur ancak Müslümanlardan başkasının malı olamaz, mülkü olamaz. Tıpkı esir düşen bir Müslüman gibi. Bir Müslüman esir de düşebilir. Lakin bu esaret, nasıl ki o Müslümanın kişilik değiştirdiği manasına gelmezse Kudüs de öyledir. Hatta esir düşen bir Müslümanın eğer esir düştüğü yerde zürriyeti devam ederse belki nesli, aslını kaybederek yabancılaşabilir ama Kudüs öyle olamaz. Hiçbir değişikliğe uğrayamaz. İslâm’dan çıkamaz. Bir tek Müslüman bâki kaldığı sürece, Kur’an bâki kaldığı sürece Kudüs İslâmındır.

Kudüs, esir bir İslâm beldesidir. Yahudi'nin malı olamaz.

Kudüs esir olmakla, Müslümana bir ders vermiştir. Yeryüzü Müslümanları bir ilahî imtihanla karşı karşıyadır. Kudüs'ün elimizden çıktığına inananlar, oranın Yahudilerin mülkiyetine geçtiğini sananlar, bu imtihanı kaybetmişlerdir. Çalınan Kudüs'ü geri almak cehdiyle yaşamayanlar, bu imtihanı kaybetmişlerdir.

Hatta Kudüs'te Yahudilerin de Hıristiyanların da hakkı olduğunu sananlar da kaybetmişlerdir imtihanı. Mekke ve Medine için nasıl ki ortaklık kabul edemezsek Kudüs için de edemeyiz. Kudüs, Peygamberlerimizin, yani Müslümanların şehridir. Bütün peygamberlerin tek vârisi, Müslümandır ancak. Peygamberlerden bazılarını kendi ruhlarını karanlığa alet eden evrensel fitneleri için kullanmaya yeltenmenin endüstrisini kurmuş bulunan kâfirlerin, yani Ehli kitap geçinen öteki din mensuplarının hiçbir veraset hakkı yoktur Kudüs üzerinde.

Yahudi sanadursun oraları kendisi için bir Arz-ı Mev'ûd diye. Oralar Müslümanlar için bir Arz-ı Mev'ûd'dur ancak. Buralar, kendi peygamberlerine ihanet etmiş bulunan Yahudiler için bir "arz-ı kıtal" olmuştur tarih boyunca. Bu coğrafyada esir olmuş, helak olmuştur Yahudiler.

Yeniden esir olmak, helak olmak için talih getirdi kendilerini yine bu bölgeye. Filistin, mezarı olacaktır Yahudi kavminin. Hz. Süleyman'ın, Hz. Davud'un mirasına hıyanet eden bu kavim, kendi ayağıyla tekrar geldiği bu topraklarda helak olacaktır er geç.

Yahudiler, azgınlaşan fitnelerinin cezasını bu topraklar üzerinde çekmek için gönderilmiştir Filistin'e. Müntekim olan, Kahhar olan, Cebbar olan Cenabı Hak, yed-i kudret, burunları bu kutsal topraklarda yerlere sürülsün diye gönderdi onları buralara, gel-

diklerine inanadursunlar. Bu kutsal beldeyi, kendi memleketleri sayadursunlar diye. Bütün süper devletlerin kendilerine destek olduğuna inanadursunlar bakalım.

Bu felaketi, Yahudi'nin başarmış gibi görülen bu işgallerini, Müslümanlar çok iyi değerlendirmeye mecburdur. Bu azim musibeti dirilmenin, birleşmenin bir ihtarı olarak görüp cihada soyunmaya, kalkmaya mecburdurlar. Müslümanların hızla uyanması için, Hak bu azim musibeti başımıza musallat kılmıştır. Büyük bir imtihan ve sevap kapısı açılmıştır önümüze. Müslümanlar, peygamberlerin safında yer alarak, Allah ve peygamber düşmanlarının gövdelerini bu mukaddes beldenin topraklarında imha etmeye hazırlanmalıdırlar.

Yahudi, Müslümanlara cihat sevabı kazandırmanın kurbanı olacaktır.

Kudüs, Müslümanlara cihat çağrısının bir fedaisidir şimdi. Ve esir düşmüştür. Onu esaretten kurtarmak, Müslümanın esaretten kurtuluşuyla özdeştir bugün.

Yeni Devir, 2 Ağustos 1980

İslâm Birliği

Bugün birçok parçaya ayrılmış bulunan İslâm ülkelerinin bünyesindeki akımlar, dün Osmanlı İslâm Birliği'ni parçalamaya yardımcı olan akımların uzantılarıdır.

Dün nasıl ki bu akımların hiçbirisi, o Birliği güçlendirerek devam ettirmeye çalışmadıysa, bugün de öyledir. Özellikle bugün muhtariyet kavgası güden milliyetçi akımlarla, sosyalist, Marksist ya da liberalist akımların hepsi, dün kurtuluşu “dışarıdaki düzenler”de gören akımların bugünkü g ölgeleridir. Ve dahi çağımızda, resmî yönetim biçimini “İslâm devleti” gibi gösteren böylece İslâmcı akımları da yedeğine almayı kollayan sözde İslâm devletleri de dünkü panislâmist akımdan daha farklı bir öz taşımamaktadır. Adını İslâm devletine çıkarmış bulunan Libya'dan Suudi Arabistan'a kadarki uygulamalar, İslâm'ı sosyalizme ya da kapitalizme yamamaktan başka bir anlama gelmez ve bu uygulamalarıyla, dün başını Efgânî'lerin çektiği, İslâm'ı Batı ürünü ideolojilerin çerçevesinde yorumlama eyleminin bugünkü izdüşümlerinden başka bir şey değildir.

Bugün İslâm birliğinin gerçekleşmesini engelleyen ne kadar bari kat varsa, İslâm birliğini parçalayan akımların vârisleridir hepsi.

Peki, gerek dün gerekse bugün, İslâm birliğini sağlamanın kavgasını veren hiç kimse yok muydu yani?

Şüphesiz vardı.

Bu birlik uğruna kavga veren, hepimizin bildiği bazı bilim, sanat ve devlet adamlarından başka, bilhassa bir hükümdar vardı: Abdülhamit Han. Çağında, mevcut olan bütün fikir akımlarını bütün iç yüzleriyle tanıyan devleti yıkıma götüren bu akımların müspete dönüştürülmesi belki mümkün gibi görülen bazı tezahürlerinin güçlenmesine veya kontrol altına alınmasına özel bir çaba sarf eden bir hükümdardı.

O İslâm devletini parçalatmayan da zaten onun bu olağanüstü çabasıydı. Bu sebeptendir ki Batı, onu ve düşüncesini yok etmeyi baş gaye olarak tanıdı ve bu düşmanlığını o günkü fikir akımlarının da temeline ektirdi. Bu akımların hepsi, tıpkı Batı gibi, Abdülhamit Han'ı karşılarında en büyük engel gördüler.

Ve bugün dahi gerçek İslâm birliğinin gerçekleşmesini ancak Abdülhamit Han'ın üzerinde bulunduğu doğrulardan sapmayan kadrolar sağlayacaktır. Dün Abdülhamit Han'a karşı olan akımların bugünkü uzantılarına karşı tabii. (Abdülhamit Han'ı, bütün hakikatiyle değil de bazı yanlarını duygu planında benimseyenlerin bu kadroya dâhil sayılması elbette imkânsızdır.)

Abdülhamit Han, bilindiği gibi bir ölçüde Batı'ya açık olduğu gibi, yine bir ölçüde milliyetçi idi ve keza belli bir sınır içinde adem-i merkezîyetten yana ve tabiri uygunsuzca Osmanlı ve İslâmcı bir hükümdar idi. Ama adı geçen bu akımların anladığı ve savunduğu bir biçim ve öz içinde değildi onun anlayışı ve tasarıları. Bu incelikleri Abdülhamit Han hakkında yazılmış birçok eserde görmek mümkündür. Tanzimat'tan sonra, daha yoğun bir şekilde Batı kontrolüne giren devleti ve bu kontrolün sonucu olarak baş gösteren fikir akımlarının tahribatını yok etmek hususunda Abdülhamit Han, bütün imkânsızlıklara rağmen gösterdiği olağanüstü çaba ve dirayetiyle bugün İslâm birliğini kendine dava etmiş olanlara, istinat edecekleri anlayış ve yöntemde.

Bu Hüzün Bölgesi Bir Umut Bölgesidir

Ortadoğudaki savaşın başlıca sebebi, emperyalizmin silah satımına bir alan açmaktır. Bir silah deposu hâline getirilmiş bulunan Ortadoğulu ülkeler, mevcut silahlarını tüketmelidir ki yenilerine müşteri olalar.

Eğer bu silah alımı duracak olursa, Ortadoğulu ülkelerin yüksek petrol gelirlerini ekonomilerinin güçlenmesine ayıracakları şüphesizdir. Mevcut petrol gelirlerinin bir bölümünü yurt kalınmasına ayırmaları bile, Müslüman ülkelerin rahat nefes almalarına yetebilir çünkü. Rahatlamış ülkelerin, emperyalizmin menfaatlerine ters düşecek teşebbüslere yöneleceği ise tabiidir.

Müslüman ülkelerin biraz rahatlaması demek, kendi aralarında daha yakın ve sıkı işbirlikleri oluşturmaya kalkışmaları demektir.

İslâm ülkelerinin bir dayanışma içinde olması ise çağdaş sömürünün dişlerini sökmeye yeter.

Geniş ve zengin bir coğrafyaya yayılmış bulunan bir milyarlık İslâm dünyası, aslında birbirinin eksiklerini, ihtiyaçlarını karşılamaya yetebilecek imkânlarla maliktir.

Devletlerin birbiriyle yararlı işbirliğine yönelmesi için günümüzde, bu işbirliğine yatkın bir kamuoyuna dayanması –özellikle demokratik ülkelerde– bir şart ve zarurettir. Müslüman halk, dinî inanışının gereği, dil ve renk farkına bakmaksızın bütün Müslümanları kardeş bilir. Ondaki bu inanışından gelen duygu, bütün fitnelere rağmen asla imhaya uğramamıştır. Yani İslâm ülkelerinin tümü, halk yapısı bakımından birbirleriyle yan yana gelmekten büyük mutluluk duyacak, talihli bir imkân içindedir.

İslâm ülkelerinin yan yana gelmesini kolaylaştıran bu zemin, günümüzde hiçbir devletler topluluğunun sahip olamadığı bir hususiyettir. İslâm ülkelerine has bu durumu çok iyi bilen emperyalizm, onları yan yana getirmemek için var gücüyle fitneler imal ediyor.

İslâm birliğini temsil eden Osmanlı Devleti'ni önce Batılılaşma serüvenine sürükledikten ve iyiden iyiye zayıf ve muhtaç duruma düşürdüktan sonra, suni milliyetçilik tohumları ekerek bu birliği sarsan emperyalizm, dağılan devletin toprakları üzerinde güdümlü yeni devletler kurdurarak çıkarlarını garantiye bağladı.

Şimdilerde de sömürsünün devamını, ideolojik şartlamalarının yedeğinde yürütüyor. Bir yandan eski imparatorluk döneminin tabii bir bakiyesi olan etnik grupları bağımsızlık hülyalarıyla kandırıyor, öte yandan soğuk savaş cepheleri açtırarak can ve mal kayıplarına uğrattıyor Müslümanları.

İslâm ülkelerinin ellerinde bulunan petrol varlığı, teknolojinin bel kemiği mevkiine geldiğinden, emperyalizm, Ortadoğu'yu önemi hiç eksilmeyen bir bölge olarak görmektedir.

Huzursuz kıldığı bu bölgenin petrolünü alıp karşılığında külli-yetli miktarda silah satarak ayakta duruyor emperyalizm. Burada düzenlenen savaşlar, bilindiği gibi korkunç birer silah tüketimi savaşlarıdır.

İslâm ülkeleri, sömürücülerin maşalığını yaparak bütün Müslümanları belalara uğratan iç yönetimlerini –bir ölçüde bile olsa– etkisiz hâle getirip mevcut imkânlarını birbirine ulamaya yönelerek bir Ortak Pazar oluşturmaya kalkabilseler, daha da önemlisi ortak bir Harp Sanayii kurmaya yönelseler, hepsi birden tükenirdi bu fitnelerin.

Emperyalizmin tükendiği mutlu, insanî bir çağ açılmış olurdu o zaman. Ortadoğu'nun yaşadığı bu korkunç fitnelere rağmen hayal değildir böyle bir istikbal. Bu yapay fitnelerin bir gün iptale uğrayacağı muhakkaktır, tabiidir.

Yeni Devir, 16 Ekim 1980

Yöneliş

Ülkemizin hem siyasal, hem ekonomik varlığı şimdilerde tam bir dönüm noktası üstünde bulunuyor. Görülen o ki çektiği sıkıntılardan, yıllar yılıdır yaşanan siyasal yalnızlık ve ekonomik tükenişin acı anılarından, Türkiye bazı dersler almışa, bazı sonuçlar çıkarmışa benzer. Gerçi bu sonuçlar henüz kesin yargılara bağlanmış, resmî politika kimliğine kavuşturulmuş değil ama şimdiye değin uyguladığı politikalara oranla gösterdiği değişik yönelişlere bakarak Türkiye'nin bazı ciddi arayışlar ve zemin yoklayışları sürecine girmeyi denediği söylenebilir.

Türkiye yakın zamanlara kadar, belli ve çok dar bir politika açısı içinde oturuyordu. Bu açı, dış politikayı da, iç politikayı da gelenekleşmiş bir resmî seçeneğin dışına taşırmama konusunda âdeta bağnazlığa varan, çok katı bir açı idi. Dışa bağımlılığı yoğunlaştıran bu Batıcı açı, ekonomik sorunlarımızın çözümünde bile bir esneklik göstermiyordu. Esnekliği, resmî politikasının kuram ve kurallarına aykırı buluyordu. Değişik dünyalarla, öteki ülkelerle ve bloklarla siyasal ve ekonomik ilişkiler kurmayı korkunç bir ödün sayıyordu ve bunu ülkemizin yörüngesini çarptıracak bir tehlike gibi görüyordu. Bizim için kalkınmanın, büyümenin tek yolu vardı onlara göre, o da:

- a) İçinde bulunduğumuz resmî, siyasal yapının korunması,
- b) Onun gerekli kıldığı dış bağlantıların devam etmesi.

Türkiye'nin ekonomisine model düzenleyen dış çevreler, ülkemizi yönetenleri bu anlayışta kemikleştirmenin güç olmadığına tanık olmuşlardır. Özellikle İslâm ülkeleri ve Bağlantısızlarla ciddi işbirliklerine koyulmamızı engelledi bu çevreler.

İslâm ülkeleriyle kurulan bağlantıların bir türlü geniş boyutlu ilişkilere, büyük ekonomik işbirliklerine dönüşmemesi, genellikle kâğıt üzerindeki nezaket ve temenni sözcükleri olarak kalması, bizim içteki statükocu kadrolarla uyum içinde olan dış çevrelerin ortak başarılarının sonucudur.

Bu ortak başarı, Türkiye'yi bağlantı içinde olduğu bir dünyada bile yalnız bırakmış, ekonomik iflasın eşiğine getirmiştir.

İşte bu acı sonucun uyarıcı darbeleridir ki şimdilerde ülke yöneticilerini daha farklı davranışlar sergilemeye yöneltmiş bulunuyor. Hiç değilse İslâm ülkeleriyle biraz daha tutarlı gibi görülen ilişkiler geliştirmeyi deniyorlar. Gerçi bu ilişkilerde Türkiye'nin özel durumunu ve bağlantılarını söz konusu ederek ayrıcalıklarımızı bir not olarak özetle zabitlara geçiriyorlar; ama bu özel durumlarımızın İslâm ülkeleriyle daha ileri aşamalara varacak işbirliklerine engel olmadığını da vurgulamak suretiyle daha önceki yöneticilerden farklı olduklarını, çok daha gerçekçi bir çizgide olduklarını da göstermiş oluyor. Dış bağlantılarımızın ve iç ideolojik yapımızın özelliklerini, değişik dünyalarla kuracağımız ekonomik işbirlikleri yüzünden kaybederiz diye korkunç rüyalar görmüyorlar, bunu tehlikeli bir ödün ve öcü saymıyorlar.

İslâm Zirvesi'ne daha etkin bir biçimde katılma, bu bilincin sonucudur.

İran Manzarası

Bir ülkede devlet adamlarının suikasta kurban gitmesi, o ülkede bir yönetim zaafı bulunduğu anlamına gelmez. Kennedy'nin katlinden, Emîr Faysal'ın şehit edilmesine ve hatta Papa'nın vuruluşuna kadar yakın tarihlerde vuku bulmuş nice suikast, göstermiştir ki, en güçlü yönetimlerin en güçlü yöneticileri dahi suikastlara uğrayabilmektedirler. Bu bakımdan komşumuz İrande devlet ileri gelenlerinin öldürülmesini de mevcut idarenin zaafı olarak görmemek gerekir. Bir katil ya da terör örgütü bir cinayeti kafasına koymuşsa, onu işleyeceği ortamı da bulacaktır.

Bir de şu var: Hiçbir cinayet veya cinayetler dizisi, bir ülkenin devlet adamları kadrosunu tüketemez. Ölenlerin, meydana çekilenlerin yerini diğerleri alır.

Devlet hayatı, sürekli bir akış içindedir çünkü. Bir ailenin bütün fertlerini öldürmek suretiyle o ailenin kökünü kurutabilirsiniz, ama bir ülkenin devlet adamlarını katlederek o ülkeyi yöneticisiz bırakmak imkânsızdır.

Hiçbir terör hareketi, devlet adamlarını biçmek suretiyle iktidara gelemes. Hele bu terör, bir halk tabanından mahrumsa... Zaten terör, halk desteğinden yoksun olan grupların başvurdu-

ğu bir eylem nevidir. Geniş halk desteğine sahip bulunan hareketler, asla teröre yönelmeden iktidar yolu ararlar. Nitekim İran'da Şah'ı deviren harekette hiçbir terör olayına rastlanmamıştı. Şah'ın iktidarı başvuruyordu teröre. Savak Örgütü, Şah'ın ve dış sömürü çevrelerinin bir terör örgütüydü. Binlerce yurtsever İranlı bu örgütün suikastlarına kurban gitmiştir. Suikastla, idamlarla ve katliamla ayakta durmaya çabalayan bir yönetimdi Şah'ın iktidarı.

İran'da devrim sonrası gerçekleşen idamları, Şahlık devrinin idamlarına benzetenler var. Hatta devlet adamlarının uğradığı suikastları bu idamlarla izah ediyorlar; idamların bir tepkisi olarak yorumluyorlar. Oysa Şah'ın idamlarıyla şimdiki idamlar arasında tam bir mahiyet farkı mevcuttur. Şah'a istisnasız olarak baştan başa bütün bir İran halkı karşı idi. Ve o halk, Humeyni'nin temsil ettiği zihniyetin devlet olması adına Şah'a başkaldırmıştı.

Humeyni'nin zihniyeti İran halkının yüzde yüzü tarafından biliniyor, isteniyordu ve destek bulmuştu. Yani Humeyni'nin rehberliğinde gerçekleşen yönetim, İran halkının tümüne varan bir ekseriyetin istediği ve onayladığı bir yönetimdir. Bu yönetime başkaldırmak, halkın da iradesine âsi olmaktır. Şah, milletin reddettiği bir iktidarı temsil ediyordu; şimdiki yönetimse halkın reyini almış bir yönetimdir.

Şimdi İran'daki yönetime karşı olan gruplar, günümüzde hiçbir ülkede eşine rastlanması mümkün olmayan oranda oy almış, destek bulmuş bir devlet yönetimine karşı çıkıyorlar. İran'da devlete âsi olanlar, azınlık bile sayılamayacak kadar küçük gruplar hâlidir ve hemen hemen hepsine yakını ya Amerikancı ya da Marksisttirler. Bunlar, halkın karşısına çıkıp onlardan destek isteme şansına ve cesaretine sahip olamamanın; tabii yollardan iktidara gelme ihtimalinden yoksun olmanın bilinci içinde oldukları için, tek çıkar yol olarak teröre yönelmişlerdir.

Ve daha açık, daha kesin bir dış destek bulup bazı bölgesel isyanlar tezgâhlayamazlarsa sonları hüsrandır. Eğer destek bulup bir iç isyan çıkarmayı başarırlarsa İran süper güçlerin kan denizine çevirdiği bir ülke olur. Gerçi İran halkı süper güçlere karşı çok bilinçlendirilmiş bir halktır, ama bu bir dış belaya uğramayacağı anlamına gelmez. Vietnam'ın veya Afganistan'ın başına getirilenler, uzak örnek değildir. İran şimdi bölge barışını çok yakından ilgilendiren günlerin arifesinde. Bu bakımdan Türkiye'nin çok yakından izlemesi gereken bir manzara arz ediyor.

Yeni Devir, 8 Eylül 1981

Ortadoğu'ya Ayrıcalık

Türkiye'nin öncelikle en yakın çevresine yönelmesi gerekiyor. Yani Müslüman ülkelere. Bu ülkelerle geliştireceği alışveriş, Türkiye'nin temel ihtiyacını halledecek imkânları kapsayacak bir mahiyet arz etmektedir.

İslâm ülkeleri petrol ve para bakımından zengin... Buna mukabil Türkiye, gıda kapasitesi bakımından olağanüstü imkânlara sahip. Piyasa arayan mensucat sanayimiz var. Ortak Pazar ülkelerinin satın almamak için türlü mânialar diktiği tekstil ürünlerimize bütün Ortadoğu ülkeleri çok rahatlıkla pazar olabilir. Et, süt, yumurta, hububat, narenciye hep Batı ülkelerinden gidiyor İslâm ülkelerine.

Onlar bizden satın almıyor değil, biz satmasını bilmiyoruz. Bu konuda ne denli yaya olduğumuz sayısız örnekleriyle ortadadır.

İslâm ülkelerindeki mühendislik hizmetlerini, inşaat işlerini alabilseydik Türkiye yalnız bu işlerle, belini tamamen doğrultabilirdi.

Sayısız imkânları, akıl almaz bir gariplikle sürekli olarak kaçırmışız.

Bunun en başta gelen sebebi, bu ülkelerle ciddi siyasal ilişkiler kuramamış olmamızdır. Karşılıklı nezaket ifadelerini, yani sathi diplomatik üslubu aşan girişimlerde bulunmamışızdır. Arada bir yeri düşünce: “Dost ve kardeş ülke!” dediğimiz, fakat daha köklü, ciddi ilişkiler oluşturmaya yönelmediğimiz bu ülkelerle, devam edegelen münasebetlerimizin tümünü yeni baştan gözden geçirmeye; değişik bir yaklaşımla, dipdiri bir haricî politika temellendirmeye mecburuz. Ortadoğu, Dışişlerimizin en başta gelen konusu olmalıdır. Buraya gönderilecek diplomatlarda, bu ülkelerin özelliklerine her hususta uygun düşebilecek nitelikler bulunmalıdır. Bilhassa bu konuda, öteden beri tamamen yanlış bir gelenek uygulanmıştır. Bu ülkelere gönderilen diplomatlarla, mesela Latin Amerika’ya gönderilenler elbette aynı vasıflarda olmamalıdır. Şimdiye değin İslâm ülkelerine yollanan diplomatlar için farklı nitelikler arandığına şahit olmamışızdır. Mesela, en basitinden, bu ülkelerin dilini bilen diplomat gönderildiği gayrivakidir. Keza itikat ve amel bakımından da özel bir süzgece tâbi tutulmamıştır buraya gönderilenler, Dışişleri camiasında.

Son dönemlerde İslâm ülkelerine karşı uygulanan yaklaşımların, girişimlerin ne denli olumlu sonuçlar verdiğine bakarak bu hususta yıllar yılı uygulanan tersliklere esef etmeliyiz. Ve daha önemlisi, bu girişimleri daha da ötelere taşıyıcı köklü tedbirler almalıyız. İçinde bulunduğumuz ekonomik sıkıntılar bunu gerektiriyor.

Ama gönül isterdi ki salt ekonomik gerekçelerle değil, tarihî beraberliğimizin bilincine bağlı olarak bu ülkelerle ilişkiler kurmalıydık günü gününe.

Yeni Devir, 16 Mayıs 1981

Ortadoğu İçin

Tabii şartları açısından Ortadoğu, dünyanın en istikrarlı bölgesi olmalıydı. “Tabii şartlar” derken, şunları söylemek istiyoruz:

a) Ortadoğu’nun insanları, aynı evrensel inanca bağlıdırlar ve inançlarına bağlılık bakımından dünyanın en dindar insanlarıdır. Tarih boyunca aralarında hiçbir inanç ve mezhep çatışması yaşamamışlardır. Batı dünyasında görölen mezhep savaşları, İslâm dünyası için asla söz konusu olmamıştır.

b) Ortadoğu çok yakın bir geçmişe kadar siyasal bir bütünlük içindeydi. Tek devletin sancağı altındaydılar. Mutluydular bu birliktelikten. Aynı tarihi ve aynı talihi yaşadılar. Aynı uygarlığın içinde yoğrulular.

c) Ortadoğu için, hele şimdilerde, ekonomik sıkıntı mevcut değildir. Çok zengin tabii kaynaklara sahiptir. Toplumsal çalkantılara sebep olduğu ileriye sürölen ekonomik nedenler bu bölge için fiilen bahis konusu edilemez. Bu bölge insanları milli gelir dağılımından eşit pay alamıyor olsalar bile, görölen o ki, milli gelirlerin çok yüksek oluşu dolayısıyla, fukara bir halk kesimi yoktur Ortadoğu’da. Aç ve açıkta değildirler.

Evet, bu “tabii” yapı göz önüne alınınca Ortadoğu, dünyanın “tek” huzur bölgesi olmalıydı.

Aralarında hiçbir tarihî, itikadi ve iktisadi ihtilaf konusu bulunmadığı kesinlikle meydana iken Ortadoğu, bugün dünyanın en karışık bölgesi hâline gelmişse, kabul etmek lazım ki, bu kargaşalığa sebep olan etkenlerin hiçbiri tabii yani bünyesel değildir ve hepsi de sunidir ve dışarıdan pompalanmaktadır.

Halkları arasında çok yoğun bir samimi kardeşlik duygusu olduğu hâlde bu bölgede savaşlar varsa bu savaşlar elbette ki bölge halklarının savaşı değildir. Yani şimdi çarpışanlar İran’la Irak’ın halkı değildir. Şimdi birbirine düşman olanlar Suriye ile Irak’ın halkı değildir. Ürdünlü ile İranlı arasında bir düşmanlık yoktur. Mısır halkı, ihanet etmiş değildir İsrail konusunda. Bu anlaşmazlıklarda “halk” yoktur yani.

Ortadoğu’da devletler arasında sürdürülen anlaşmazlıklar, savaşlar, tamamen yapay sebeplere dayanıyor. Dünya emperyalizminin planları doğrultusunda cereyan ediyor. Dünya emperyalizmi hayatietini sürdürmeyi, bu bölgede sürecek anlaşmazlıklarla kaim görüyor.

Ve tabii haklıdır da. Çünkü bu bölge kendi tabii şartlarıyla baş başa bırakıldığı takdirde, çok kısa zamanda, muazzam bir denge otoritesi olarak zuhur edecektir ve dolayısıyla dünya emperyalizminin bütün hayat damarları kopmuş olacaktır.

Bu bakımlardan:

Bir cadı kazanı gibi kaynatılan Ortadoğu’nun ifade ettiği bu kötü dış manzaraya bakarak, hiçbir yılgınlığa ve umutsuzluğa düşmemek gerekiyor. Çünkü bunalımlarının hiçbiri derinlerden, bünyesinden gelmiyor. Hepsini yapaydır, zorlamadır, aşlamadır.

Ortadoğulu halk üzerinde silinmesi mümkün olmayan etkiler bırakmıyor bu bunalımlar, çatışmalar. Ortadoğulu her gün biraz daha iyi anlıyor ki başına açılan bu gailerin tümü, emperyalizmin oyunları meyanındadır. Bu oyunlar, Ortadoğulunun emperyalizme karşı diş bileyişlerini çoğaltıyor, bilincini geliştiriyor. Yani emperyalizmin oyunları malum sebepler yüzünden zahirî başarılar kazanıyorlarsa da aslında bu bölge halkının uyanışını yoğunlaştırmaya yol açmaktadır. Birleşme şuurunu hızlandırmaktadır. Onun için yılgınlığa, umutsuzluğa kapılmamalı Ortadoğudaki bu üzücü zahirî çatışmalardan.

Bu tamamen suni olan oldubittilerin, sürekli olarak başarı kazanacağını düşünmek, Ortadoğuda gözlemlenen gayet somut uyanışlara ters düşer.

Tabii bünye, zaten kabul etmediği bu suni uzuvları bir gün mutlaka söküp atacaktır. Bünyeye aykırı olan Ortadoğudaki bu kargaşalıkların önünü almak yolunda bu bölgenin akıllı devlet adamlarına düşen ödev, ihtilafları çözme konusunda samimi çaba göstermektir. Ortalığı kızıştırmak değil, hepsiyle dostluğunu koruyarak ve geliştirerek arabulmaktır.

Dâhildeki terörlerin bile, uluslararası sömürü mihraklarının kontrolünde bulunduğu dair kesin bir bilinç içinde bulunan Türkiye'nin tecrübe ve tavsiyelerine kulak vermeli Ortadoğu. Birbirleriyle iyi ilişkiler içinde bulunma hususunda, Türkiye'nin gösterdiği çaba, yalnız bırakılmamalı ve amacına ulaşmalıdır. "Tabii bünye" bunu istiyor. Bu tabii bünyeye suni müdahalelerle karşı çıkan güçler, er geç hüsrana uğrayacaktır.

Yeni Devir, 14 Haziran 1981

Ortadoğu'ya Öncü Lazım

Saygınlığı üzerinde bütün İslâm ülkelerinin ittifak ettiği bir devlete Şimdi Şiddetle ihtiyaç vardır Ortadoğu'da.

Ama görünürlerde ise böyle bir devlet mevcut değildir. Eğer böyle kendine güvenilir, sözü dinlenilir, hakemliğine razı olunur devlet mevcut olsaydı İslâm ülkelerinin arasındaki birçok anlaşmazlık ya çarçabuk özölürdü ya da hiç değilse büyük zararlara yol amayacak bir sınırdaki tutulabilirdi.

Ortadoğu ülkelerindeki anlaşmazlıklara bölge devletlerinin hususi menfaatlerinden ziyade, emperyalist devletlerin kışkırtma ve emrivakilerinin sebep olduğu gerçeğine bakarak, bu bölgede saygın bir İslâm ülkesi bulunsa bile, bölgedeki sorunların özümlemeyeceğini iddia edenler çıkabilir. Diyebilirler ki süper devletlerin patlatmaya karar verdikleri bir olayın engellenmesi, çok defa, bölgedeki ülkelerin boyunu aşacak çaptadır. Bu yüzden de bölgede itibarlı bir devlet bulunsa bile olayların akışını değiştirmeye gücü yetmezdi.

Bir bakıma doğru gibi görünen bu mütalaaya cevap olarak Şunları söylemek mümkündür.

“Ortadoğu'da etkin bir devlet”in zuhuru demek, sadece “kendi zati i ve diş sorunlarını halletmiŐ bir devlet” anlamına gelmez.

Ortadoğuda etkin bir devletten kasıt; sayısı 42 olan İslâm ülkelerinin üzerinde geniş nüfuzu bulunan devlet demektir. Dolayısıyla, bir milyarlık Müslüman nüfus üzerinde etkisi olan bir devlet anlamına gelir bu. Böyle bir devletin mütalaası ise arkasında bu kadar devletin ve insanın bulunduğu bir karar hükmünde sayılır elbet. Onun için böyle bir devletin noktai nazarı, evvela kendisiyle yan yana bulunan kardeş devletlerin nezdinde muteberdir, saniyen süper devletlerin yanında ciddi muamele görür.

Süper devlet, sömürgeci devlettir ve sömürülmeye elverişli memleketleri sömürür. Hakkını savunmaya gücü yetmeyenleri, kendi savunmasıyla değil sömürgeci devletlerin kontrolünde olan devletlerle sömürür.

Süper devlet, ancak bir başka süper devletten çekinir, hatırını sayar. Eşit şartlarla anlaşır. Hiçbir süper devlet, küçük bir ülkeyle eşit şartlarla anlaşmaz.

Ortadoğuda, tek başına bir devletin kendi imkânlarına dayanarak büyük bir devlet hâline gelmesi, her bakımdan imkânsızdır, ihtimal dışıdır.

Ortadoğu ülkeleri ancak, birbirleriyle ciddi bir dayanışma içinde olurlarsa büyüyebilir.

Böyle bir dayanışma eyleminin başını çekecek öncü bir ülkeye ihtiyaç var Ortadoğuda. Bu rolü bir ülkenin üstlenmesi lazım... Ama bu, şimdike kadar bazı başarısız örnekleri görülen "liderliğe soyunma" pozuna bürünerek olmaz. Samimiyet, yetenek ve kararlılık ister. Bütün İslâm ülkelerini kendine kardeş bilen, onların problemlerini halletme konusunda adil çözümler keşfedebilen, yüksek kişilikli ve kendi iç meselelerini çözebilmede oldukça başarılı sonuçlar almış bir ülke ister.

Böyle bir devlet zuhur edinceye değin, bütün işleri askıdadır İslâm ülkelerinin. Ve sadece sömürünün, süper devletlerin âmâline yardımcı olurlar.

Bütün malzemesi hazır, fakat “helva yapanı” yoktur Ortadoğu'nun.

Yeni Devir, 15 Haziran 1981

Bir Musibet Bin Derstir

İslâm ülkeleri kendi aralarında ciddi bir işbirliğine koyulmaya mecburdur. Hayatta kalabilmeleri buna bağlıdır. Onurla yaşamaları ancak dayanışmalarıyla kaimdir. Aksi takdirde, hiçbirisi tek başına karşı duramaz sömürüye. Ne kadar güçlü ve zengin olursa olsun, bir İslâm ülkesinin tek başına sömürü dünyasına karşı ayakları üstünde kalabilmesi mümkün değildir. Yalnız başına çiğnenmekten masun kalamamak, denebilir ki, İslâm ülkeleri için değişmez bir sonuçtur.

İslâm ülkelerinin bugünkü işbirlikleri asla yeterli olamıyor, ezilmemeye. Bugünkü işbirlikleri, gelecekte daha güçlü birleşmelerin başlangıcı olabilir belki ama asla yeterli değil. Yeterli olmaması şuradan belli ki İsrail, hem de İslâm Ülkeleri Dışişleri Bakanları Konferansı'nın hemen arkasından, müthiş bir pervasızlıkla gelip konferansın yapıldığı ülkenin nükleer santralini bombalayabiliyor.

Bu açıkça, tüm İslâm ülkelerine bir meydan okumadır. Emperyalizmin meydan okuyuşudur bu!

Bu, bir ihtardır bütün İslâm ülkelerine. Korkunç bir derstir. İsrail, emperyalizmin bir uzantısı, hatta kendisi olarak yalnız Irak'ı onun santrallerini değil, aklına koyduğu herhangi bir İslâm ül-

kesinin, herhangi bir tesisini de bombalamaya hazır ve amade olduğunu, hatta bu tür saldırıların, kendisinin baş görevi olduğunu ilan etmiş oluyor.

İsrail'in bu saldırısı, en münasip usülle aynen mukabele görmelidir bütün İslâm ülkelerinden. Bu bir nefis savunmasıdır en azından bu ülkeler için.

Bu saldırıyı sadece lisan ile protesto, İsrail'e bir mukabele ağırlığı taşımaz asla. Lisan ile karşı çıkış, ya aczin ya da tasvibin ifadesidir ancak. Nitekim Amerika Birleşik Devletleri ve Fransa gibi devletler, birer "tasvip" içeriğinde olarak "protesto" da bulundular sadece.

İsrail, cevabını almalıdır Ortadoğudan. Yani emperyalizm, cevabını almalıdır.

Bu cevabın en sağlamı, en uzun vadeli İslâm ülkelerinin ayrılarak, hızla birleşmeleri mahiyetinde tecelli etmelidir.

Ayrıca, kısa vadede cevabını görmeli İsrail ve emperyalizm. Yoğun diplomatik ve ekonomik karşı çıkışlarla cevap verilmeli.

Bu ucuz, dil ucu protestolara "paydos!" çekmelidir İslâm ülkeleri.

Her vesileyle, her konferansta, her bildiride kınanagelen İsrail, bütün bu kınanmalara burnunun ucuyla gülmektedir. Böyle siliik, aşınmış bir üslûpla yapılan protestoları kendi dâhilî siyasetlerinde istismar etmek suretiyle iktidarda kalmayı deneyen ve kolayan İslâm ülkeleri, bu üslûplarının hafifliği dolayısıyla, halkları üzerinde hiçbir ağırlıkları kalmamıştır zaten.

Akıllarını toplamaları menfaatleri icabıdır. Çünkü dış güçlerin gönlünü yapmak suretiyle ayakta kalmanın da modası geçmektedir bölgede.

Yeni Devir, 16 Haziran 1981

Kudüs Her Şeyimizdir

Kudüs'ü unutuyor muyuz?

Kudüs'ün işgali, herhangi bir devletin herhangi bir devletten bir şehrini zapt etmesi gibi değildir. Çünkü Kudüs, herhangi bir devletin bir şehri değil, tıpkı Mekke gibi, tıpkı Medine gibi bütün yeryüzü Müslümanlarının şehridir. Hıristiyan dünya için Vatikan nasıl ki ortak bir kutsal bölge ise Kudüs de Müslümanlar için çok daha fazla mübarek bir beldedir. Vatikan, Hıristiyanların sadece Katolik olanları için kutsal sayılır, ama Kudüs bütün Müslümanların ortak mukaddesidir. Vatikan, sonradan ihdas edilmiş, izafi kutsal bir bölgedir, fakat Kudüs sahihen ve fiilen mübarektir Müslümanlar için. Kudüs'ün Hıristiyan ve Yahudilerce de kutsal bilinmesinin temelinde sadece siyaset yatar. İslâm düşmanlığı üzerine kurulmuş bir siyasettir bu. Âdem aleyhisselamdan bu yana gelen peygamberlerin tümünü onaylayan, hepsinin mirasına sahip çıkan ve layık olan sadece Müslümanlardır. Hıristiyanlar ve Yahudilerse asabiyetin, bölücülüğün, inkârların, düşmanlıkların örgütü olmuştur. Ancak bir veya bazı peygamberlere bağlı görünerek, onların getirdiği dini tahrif ederek geliştirdikleri din ya da mezhep adlı örgütlerle, kendilerinin dışında kalan inançlara ve insanlara düşman oldular, katliamlar düzenlediler, Haçlı Seferleri açtılar.

Hıristiyanlar da, Yahudiler de çok iyi bilirler ki Kudüs bütün hak dinlerin şehridir, yani asıl Müslümanların öz malıdır.

Kudüs'ün işgali, Yahudilerle Hıristiyanların müşterek İslâm düşmanlığına çağdaş son örneklerden biridir ve en korkunç anlamıdır. Tarihî ve ırklaşmış bir nefretin timsalidir. Emperyalist niyetlerle mayalanmış bu nefretin bir ürünü olarak İsrail Devleti kuruldu. Ve emperyalizmin desteğinde adım adım ilerleyerek Kudüs işgalini gerçekleştirdi.

Kudüs, Müslümanların canından koparılmış bir parçadır. Kim, orası Araplardan alınmış bir şehirdir gibi düşünüyorsa emperyalizm onun beynini yıkamıştır. Kudüs yalnızca 100 milyonluk Arap âleminin değil, bir milyar Müslümanın malıdır. Bir milyar insana emanet kılınmış mübarek bir İslâm beldesidir Kudüs.

Yahudi devleti, İslâm düşmanlığıyla kol kola girmiş bulunan evrensel emperyalizmin bir sıçrama tahtasıdır. Filistin'de çöreklenmiş olan Yahudi, birkaç milyon nüfusuyla izah edilebilecek bir gecekondu devlet değil; bütün Müslümanları siyasi ve iktisadi bakımdan sövmeyi, çürütmeyi amaçlayan evrensel bir üs'tür. Kudüs'ün işgaline karşı çıkmayan, bu reddini her vesileyle haykırmayan, orayı kurtarmayı millî ülkü olarak benimsemeyen her Müslüman ve halkı Müslüman olan her devlet, bir kement gibi başının etrafında dolanan esaret zincirinin farkında değil demektir. Kudüs'ün uğradığı emrivakiyi şiddetle reddetmektir Müslümanlardan beklenen. En azından şiddetle ve nefretle!

Yahudinin ve emperyalizmin yeni hamlelerine imkân vermeyecek tek silah vardır şimdilik, bu işgali gittikçe yoğunlaşan bir reaksiyonla reddetmek! 42 devlet ve bir milyar insan sürekli olarak bu işgali reddettiğini ilan etmelidir.

Kudüs'ü unutmak, yurdumuzu unutmaktır. İnancımızı, kişiliğimizi unutmaktır. Anlamımızı unutmaktır. Köleliğe talip olmaktır.

Yeni Devir, 2 Eylül 1981

Kudüs Müslümanlarıdır

Kim Mekke'yi, Medine'yi Suudi Arabistan Devleti'nin şehirleri olarak görebilir?

Oralar bütün yeryüzü Müslümanlarıdır.

Kâbe, bütün Müslümanların kiblesi, Mescid-i Nebevî âlemlere rahmet olarak gönderilen son Elçi'nin, yani Müslümanların Peygamberinin makamıdır.

Kudüs de öyledir. Peygamberimizin diyarıdır. İlk kiblemizdir. Kudüs, bütün peygamberlere inanmış olanların, yani Müslümanların şehridir. Hıristiyanlarla Yahudilerin Kudüs tutkusu ise yalnızca mukaddesatlarından kaynaklanmıyor. İslâm düşmanlığı siyasetinden kaynaklanıyor. Hıristiyanlar da Yahudiler de Kudüs'ün Müslümanlar için ne kadar mübarek bir belde olduğunu bilirler. Oraya kendilerinden daha büyük bir ihlasla bağlı olduğumuzu bilirler. Kendilerinin sandıkları o peygamberlere, asıl Müslümanların sahip çıktıklarını bilmez değiller. Onlar, Müslümanlara hakaret olsun diye Kudüs'ü isterler. Haçlı Seferleri'ni bunun için açmışlardır. Müslümanlarsa Hıristiyanlara ve Yahudilere hakaret etmek amacıyla Kudüs'ü ellerinde bulundurmış değillerdir. O kutsal beldeye layık olduğu ihtiramı ve ihtimamı

göstermek göreviyle sahiplenmişlerdir. Hizmet için, emaneti korumak için, ziyaret etmek için sahiplenmişlerdir.

Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulması, bu mübarek beldeye gerekli saygıyı sağlamak amacına dayandırılmış değildir. Çünkü bu belde, gerekli saygıyı ancak Müslümanların elindeyken görmekteydi. Kendisine saygı gösteren her insana açtıktı orası ve saygı ziyaretinde bulunanlara hizmet ediliyordu. Filistin'de Yahudilere devlet kurdurtmanın temelinde, yalnızca, İslâm düşmanlığı siyaseti yatar. Kemikleşmiş Haçlı siyaseti yatar. Dünya, siyonizmi, Haçlı zihniyetini yedeğine bağlayarak Filistin'i Müslümanlardan kopardı. İsrail'in kuruluşu, bu ortak düşmanlığın çağdaş künyesi olan sömürü kararının garantiye bağlanması demektir. Filistin'in işgali Müslümanlara ait bir konağın işgal edilerek silah deposu hâline getirilmesi anlamını taşır. Kudüs'ün işgali ise bu konağın en kıymetli salonunu zapt etmektir. Zapt edilen bu salonu, sırf Müslümanları tahkir için eşek ahırına çevirmiştir Yahudi. Burayı, manevi muhtevasına uygun bir hüviyette tutmamak amacıyla olduğu zaten belliydi Yahudi'nin. Kudüs'ü zapt eder etmez Mescid-i Aksâ'yı yakmaları, bütün niyetlerinin kaynağını göstermeye yetmez mi? Dine, peygamberlere düşman olduklarını tescil ettirmez mi?

Kudüs, sadece Müslümanlarındır. Kudüs'ün işgali; Yahudilerin, Hıristiyanların, emperyalizmin Müslümanlardan aldığı intikamı gösteren, hakareti sembolleştiren, sömürünün acımasız kararlılığını onaylayan müthiş bir dönüm noktasıdır. Bütün Müslümanların köle gözüyle görülmesinin ispatı hükmünde bir olaydır bu işgal.

Müslümanların ne denli birlik içinde olduklarının en cesur şekilde sınanmasıdır bu işgal. Emperyalizme karşı gösterecekleri tavrın ne olacağını somut bir şekilde tahkik içindir bu işgal.

Bu işgal kalkmadıkça, onu kaldırmak için kararlı, kesin, ciddi eylemler gösterilmedikçe, bu eylem etrafında bütün Müslümanlar halkalanmadıkça, hiçbir Müslüman ülke kendi geleceğinden emin olmasın. Hiçbir tabii zenginliğine güvenmesin.

O zenginlikler, emperyalizmin iştihasını çoğaltan ve elini çabuk tutmaya tahrik eden vesilelerden başka bir şey değildir zaten.

Yeni Devir, 4 Eylül 1981

Bir Musibet veya Bir Hayır İmkânı

Emperyalizmin Ortadoğu'yu bu denli mıncıklamasına zemin açan ana olay, Kudüs'ün işgalidir. Kudüs'ün işgali münasebetiyle dahi bir araya gelemedikten sonra, İslâm dünyasının korulacak, saygı gösterilecek hiçbir tarafı yok, demektir. İşte bunu anladı emperyalizm. Kudüs gibi ortak bir beldenin elden çıkışı karşısında gerekli tepki gösterilmemişse Ortadoğu'ya bulunulacak olan hiçbir müdahalenin ciddi bir cevapla karşılaşmayacağı muhakkak gibidir. Çünkü Kudüs'ün herhangi bir Arap ülkesinin şehri değil, bütün yeryüzü Müslümanlarının kutsal bir beldesi olduğu malumdur. Buranın işgali, aynıyla bütün İslâm ülkelerinin işgali gibidir. Emperyalizm, Kudüs işgalinin büyük çaplı ortak bir tepkiyle karşılanmaması üzerine inşa etmiştir Ortadoğu'daki bilcümle hamlelerini.

Kudüs işgali, emperyalizmin bir nabız yoklaması olmuştur. Cesaretlerine cesaret katmıştır. Emperyalizm, aslında müthiş bir gözü karalık göstererek Kudüs'ü işgal ettirdi. Bu, satrançtaki şahı oynamak gibi bir şeydir. İslâm âleminin en hassas bölgesine girerek Müslümanların duyarlıklarını, şuurlarını ölçmüştür emperyalizm. Şahsiyetlerini kontrol etmiştir.

Eğer Müslümanlar bu işgal karşısında şiddetli bir ortak acı duyarak, bir uzuvlarının koparıldığını anlayarak hep birlikte ayağa

kalkmaya davransalardı, o anda tahliye edilirdi Kudüs. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın. 42 devlet ve bir milyar insanı yek-ten karşısına almaya dünya emperyalizmi asla cesaret edemez. O akılsızlığı işleyemez. Müslümanlar, bu işgal üzerine, güdük, cılız protestolarla yetinmeyip ortak bir savunma oluşturma teşebbüsünde bulunsaydı, etekleri tutuşurdu işgalcilerin. Rucu ederlerdi eylemlerinden. Ve muhteşem bir ders de almış olurlardı.

İşte bu birliği, bu kişiliği gösteremedi İslâm ülkeleri. Gösterse-lerdi, emperyalizme müştereken gözdağı vermeye yeltenselerdi, İslâm toplumlarını birbirine daha da yaklaştırmaya sebebiyet bahşetmemek için emperyalizmin bu bölgede bu denli açık ve onur kırıcı oyunları devam edemezdi. Ve daha önemlisi, İslâm toplumları birleşmek için büyük bir vesile de yakalamış olurlardı.

Bu işgalin sineye çekilmesi, emperyalizmin şirretleşmesine kapı-yı açmıştır. Kaygı ve endişe duvarlarını yıkmıştır.

Bütün bunlara rağmen vakit geçmiş değildir. Kudüs'ün tekrar Müslümanlara iadesi için Müslümanlar arası ortak faaliyette bulunmaya şartlar fevkalade elverişlidir. Bu konuda öncülük görevini üstlenen ülke, bütün yeryüzü Müslümanlarının gözbe-beği olacağı gibi bütün dünyanın da önemsedığı saygın bir ülke olacaktır. Çünkü dünyanın bütün devletleri etkin ve saygın dev-letlere itibar eder. Devletler, çevrelerindeki güçlerle ölçülürler. Dostlarıyla önemsenirler. Tek başına olan ülkelerin zırnık kadar değeri, ağırlığı olmaz.

Emperyalizmin bütün amacı zaten, sömüreceği ülkeleri teke dü-şürmektir. Kudüs işgali, İslâm ülkelerinin her birinin teke düşü-rüldüğünün göstergesi oldu. Ama işbu Kudüs işgali, bütün Müs-lümanların bir araya gelmesini sağlayıcı muazzam bir vesiledir. Bu musibetten bir hayır doğabilir. Yeter ki çaba gösterile.

Eski Dünya Yeni Dünya

Ortadoğu dünyanın en eski yerleşim bölgesidir. Dinlerin, uygarlıkların beşiğidir. Yeryüzünün kavşak noktasıdır. Ortadoğu'nun önemi, tarihin hiçbir döneminde azalmamıştır. Hatta gittikçe artmıştır da. Bu artış, günümüzde en ileri sınıra ulaşmışa benzer. Ortadoğu ve çevresi, başta petrol olmak üzere sayısız yeraltı zenginliklerine sahip olarak Müslümanların elindedir bugün. Petrol ki çağdaş endüstrinin, ekonominin belkemiği mesabesinde...

Ortadoğu ülkeleri zengindir. Varlıklarının kaymağını süper devletler yediği hâlde, kendilerine bırakılan kalıntılar bile zengin kılmaya yetmektedir Ortadoğu'yu.

Zengin olmasına zengindir de büyük ve güçlü değildir hiçbir Ortadoğu ülkesi bugün. Zenginliğin ve refahın, bir devlet için önemli, saygın bir konuma oturmasına yetmediğine çarpıcı örneklerdir Ortadoğu ülkeleri.

İslâm ülkelerinin serveti, süperleri semirtir. Fakat kendilerinin büyüklüğüne asla büyüklük katmaz. Aksine, kuvvet ve kudret sahibi olmalarını engeller. Elinde büyük arazileri olduğu hâlde mahsulünü eşkiyaya harç diye veren garip ve zavallı bir çiftçiye benzer Ortadoğu ülkeleri.

Ya da yakasını bir faizciye kaptırdığı için mahsulünün hepsine yakınına borcuna yatıran bir Anadolu çiftçisine. Yani Ortadoğulu, elinde kalan ancak “devede kulak” zenginidir. Bu devede kulak, “fert başına düşen milli gelir” bakımından, süper devletlerden daha aşağı olmadığı hâlde, gerçekte hiçbir kıymet irade etmemektedir.

Zengin, fakat yoksundur Ortadoğulular.

Büyükükten yoksundurlar. Güçten yoksundurlar. İtibardan mahrumdurlar dünya üstünde.

Bir araya gelebildikleri takdirde, muhteşem bir kuvvet oluşturacaklarını düşmanları çok iyi bilirler. Bu yüzden aralarına fitne fideleri diker sömürgeciler Müslümanların. Bu fidelerini sulanmasını, geliştirilmesini ise baştaki devlet adamlarına ısmarlamışlardır. Dolayısıyla Ortadoğulu halk, kendilerine bırakılan o kırıntıları, kalıntıları bile ağız tadıyla yiyemez. Birbirlerini gırtlaklarlar. Silah satın alıp birbirlerini biçerler. Sömürgeci iyi bilir ki Ortadoğulular kendi hâllerine bırakıldığı takdirde, yani bu kırıntıları doğru dürüst kullanmaya fırsat bulduğu takdirde, emperyalizmin başına bela olmaya kâfi gelirler.

Denebilir ki Müslümanların serveti bizzat Müslümanların başına bela olmuştur. Malı ile malamat olmuştur Müslümanlar. Oturdukları coğrafi bölgenin önemi, yeraltı kaynakları, İslâm ülkelerinin elinde, sahibine yönelen bir tehdit silahı mesabesinde. Bu önem ve servet sebebiyle emperyalizmin bitip tükenmek bilmeyen fitnelere maruzdurlar.

Bu manzaraya bakarak: “Keşke Müslümanlar bu imkânlar malik olmasaydılar.” şeklinde düşünmenin sadra şifa vermeyeceği ortadadır. Çünkü bu imkânların doğru dürüst kullanılması şansı ve ihtimali yok değildir.

Demek oluyor ki İslâm ülkelerinin ihtiyacı mala mülke, paraya pula, topa tüfeğe değil, insanadır. Bilinçli kadrolardır. Uygarlığına, yani inancına, insanına bağlı yurtsever, bilgili, yetenekli kadrolardır İslâm dünyasının ihtiyacı.

Şu da gerçektir ki İslâm ülkelerinin bir ikisi böyle bir “yeniden doğuş” a yönelecek olursa genel kurtuluşun arkası çorap söküşü gibi gelir Ortadoğuda. Aslanan bir iki örneği bulmaktır. Emperyalizmi semirten bu imkânlar, bu servetler, sahiplerinin eline geçtiği gün, dünya yeni bir dünyadır artık.

Yeni Devir, 8 Eylül 1981

Ortadoğu Nasıl Sömürülüyor?

Geçen hafta Beyaz Saray'da buluşan Reagan ile Begin, yayınladıkları ortak bildiriye "ABD ile İsrail arasında hiçbir ihtilaf konusu olmadığını, iki devletin her hususta tam bir uyum ve karar birliği içinde bulunduğunu ve ABD'nin bundan böyle İsrail'e daha geniş ölçüde destek ve yardımda bulunacağını" ilan etmişlerdi.

Demek oluyor ki İsrail'in, Irak reaktörlerini bombalaması üzerine ABD'nin İsrail'i kınaması, gerçekte göstermelik bir jestten başka bir şey değilmiş. Dahası bu bombalama olayının bizzat ABD tarafından düzenlendiği ortaya çıkıyor. İslâm ülkelerine karşı giriştiği her saldırı öncesinde silahla donatılan ve saldırıdan sonra da ödüllendirilen İsrail, reddi mümkün olmayan bir şekilde anlaşmıştır ki ABD'nin Ortadoğu'daki bir uzantısıdır.

ABD, İsrail'i, bu bölgedeki ABD yanlısı öteki ülkeler için bir tehdit unsuru olarak desteklenmektedir. Bu durumun "Sovyet yayılcılığını önlemek"le izah edilir hiçbir tarafı yoktur hakikatte. ABD de öteki emperyalistler gibi, sömürü alanlarının bölüşülmesinde kendi payına düşen bölgeleri elinde tutmanın hesapları içindedir. Yani bu bölgelerdeki ulusal başkaldırlara karşı dikkatlidir. ABD'yi ürküten, Sovyet yayılcılığı değil, ulusal bağımsızlık direnişleridir. Sovyetler de öyledir: Kendi çit'inin içindeki

ölkeleri ABD sömürgeciliğinden örkütme suretiyle sömürüsünü sürdüüyor ve sadece ulusal başkaldırlara karşı müteyakkızdır. Sömürgeciler, birbirlerinin çitlerini atlamıyorlar. Atladıkları takdirde evrensel sömürünün işbirliği ortadan kalkmış olur. Bütün tılsım bozulur.

Sovyetlerle ABD'nin arasında sadece bir üslup farkı vardır. Sovyetler bu işi, kesin bir işgal, tam bir el koyma biçiminde gerçekleştiriyor. ABD ise ekonomik ve kültürel ablukayla yürütüyor menfaatini. Maşalar kullanıyor. Paravana kullanıyor. ABD'nin Ortadoğudaki maşası, paravanoası İsrail'dir.

ABD, kendi şemsiyesi altındaki ölkelerin elinde avucunda ne varsa ucuza satın almakta, karşılığında ise harp malzemesi satmaktadır. Bu silahları ise uzantısı olan İsrail'e imha ettirerek çarkını döndürmektedir. Bu ölkeler zahirde Sovyet yayımlacılığına karşı korunmak için alıyorlar silahları.

Ortadoğuya satılan silahların hiçbirisi şimdiye kadar ne Sovyetler Birliği'ne ne de ABD'ye karşı savunma yolunda kullanılmış değildir. Silahların tümü, emperyalizmin bu bölgede çıkardığı "bölgesel savaşlar"da kullanıldı veya İsrail tarafından imha ettirildi.

Suudi Arabistan'ın ABD'den almaya hazırlandığı 8,5 milyar dolar tutarındaki silahlar, özellikle AWACS uçakları için İsrail'in beyanatu, yukarıda bahsettiğimiz hususları doğrulayan son örneklerdendir. İsrail'in eski Savunma Bakanı Moşe Dayan, "Erken uyarı ve komuta (AWACS) uçaklarının İsrail hakkında bilgi topladıklarının belirmesi hâlinde bu uçakları düşürmek zorunda kalacaklarını" ilan ediyor. Dahası, bu hususun, geçen buluşmada Begin tarafından Reagan'a anlatıldığını belirtiyor. Oysa hatırlardadır: ABD, "Bu uçakların Arabistan'a satışının, bölgeye bir Sovyet müdahalesini engellemek için yapılacağını" söylüyordu.

Emperyalizmin Ortadoğu'ya sattığı her silah, sömürünün vücudunu besleyen bir lokmadır. İran Devrimi'nin emperyalist güçler nezdinde gördüğü tepki, her yıl bu ülkeye satılan milyarlarca liralık silah satışı kapısının kapanmasıyla ilgilidir. İran'ın savaşa zorlanması, silah almaya mecbur bırakılmak suretiyle devrimi açmaza düşürmek içindir.

Ortadoğulu ülkeler, kendi imkânlarını yan yana getirerek güç birliğine koyulmadıkları ve kendi silahlarını kendileri üretmediği sürece, sömürünün elinde can çekişmekten kurtulamayacaklardır. İsterse dünyanın en zengin ülkesi olsunlar; bu zenginlik, bağımsızlığı sağlayıcı bir doğrutuda devreye sokulmadıktan sonra, emperyalizmin canına can katar sadece.

Yeni Devir, 21 Eylül 1981

Ortadoğu Nasıl Anlayışla Karşılasın

Sağcı bir gazetenin dış politika yazarı profesör, “Türkiye ve Arap Dünyası” başlıklı yazısının sonuncusunda, Arap ülkelerinin, değişik dış politikamız dolayısıyla bizi anlayışla karşılamaları gerektiğinden bahisle Türkiye’nin, coğrafi konumu gereği “karmaşık” bir politika izleme mecburiyeti içinde bulunduğunu ileriye sürüyor. Sınır komşumuz olan ülkelerin her birinin farklı siyasal seçenek içinde oluşlarını ve buna ilaveten “büyük kuvvet merkezleriyle olan münasebet”lerimizi, karmaşık bir politika gütmemizin sebepleri olarak sıralıyor.

Bu ifadelerin içinde yatan gerçek aslında şudur, yazara göre: Türkiye kesin keskin Batı dünyasında yerini almış bir ülkedir. Laik ve demokratik bir düzen biçimini seçmiştir. NATO ve Ortak Pazar ülkesidir. Arap ülkeleriyle ancak bu özelliklerimizin müsaadesi nispetinde bağlantılar kurabiliriz. Başka bir deyişle, içinde yer aldığımız kampın rızası ve çizdiği hudutlar çerçevesinde Arap ülkeleriyle ilişkiler geliştirebiliriz. şimdilerde Arap ülkelerine yaklaşımımız, daha çok ekonomik sıkıntılarımız dolayısıyla dır. Bu yaklaşımımız, aynı zamanda aramızda siyasal bir güc birliği oluşturmak hedefini gütmemelidir. Hatta ekonomik imkânlarımızı bilinçli bir şekilde yan yana getirerek ortak bir İşlâm pazarı teşekkülüne bile niyetimiz yoktur. Sizler bize ihtiyacımız olan petrolü hem de ucuz tarafından veriniz, biz ise Batılı

dostlarımızın bizden satın almadıkları mallarımızı size satalım. Bu kadarı yeter. Fazla üstümüze varmayın, bizden başka bir şey beklemeysin; içinde bulunduğumuz özel durumlarımızı hiç söz konusu etmeyin, anlayışla karşılayın...

Aslında bu görüş, yalnız bu yazarın değil, bütünüyle hemen Türkiye'nin öteden beri uyguladığı bir dış politika anlayışıdır. Bu anlayışı izleye izleye ülkemiz bugünkü yerine gelmiştir. Dış politikada yalnız, ekonomisi güdük yerine.

İslâm ülkeleriyle münasebetlerimizi ilerletmekten azami ölçüde sakınan, buna mukabil Batılı dostlarından gördüğü ters muamelelerden asla bıkmayan bir politika geleneğinin içinde çakılı kalmak, Türkiye'yi hakkı olan büyümeden ve kazanması gereken saygınlığı elde etmekten alıkoymuştur.

İslâm ülkeleriyle sıkı işbirliğine koyulursak mevcut iç rejimimiz güme gider zannetmişiz. Batılılar, bizi dünyalarından ihraç eder ve yapayalnız ortada kalırız diye ödümüz kopmuş.

Oysa değil yalnız Batı âlemi, bütün dünya Ortadoğu ülkelerine özel bir özen göstermiş. Onlarla ne yapıp edip bağlantılar oluşturmuş. Petrolünü onlardan temin etmiş, mallarını onlara satmış.

Bu acayip politikamızı coğrafi konumumuzun belirttiği ayrıcalığa ve öneme bağlamak, ne dereceye kadar makuldür? Mesela Suudi Arabistan'ın ya da Körfez Ülkelerinin büyük kuvvet merkezlerince önemli, hatırından geçilmeyen bir ülke olarak adedilseydik, bugünkü yalnızlığa ve ekonomik sıkıntılara layık görülür müydük?

Gerçek şu ki Batı'nın gözünde itibarı öyle yüksek bir ülke değildir. Kendi kendimize Batı dünyasında seçtiğimiz yere ve öneme Batı bizi layık ve münasip görmüş değil. İslâm ülkeleriyle aramı-

za mesafe koyuşumuz, biraz da kendi kendimize vehmettiğimiz sebeplerden kaynaklanıyor. Batı, kendi çıkarı dolayısıyla bizim İslâm ülkeleriyle kaynaşmamızı istemez ama bu kaynaşmada asıl direniş bizzat kendimizden gelmiştir. Önyargılarımızdan gelmektedir. Bu “karmaşık”lığa sebep biziz.

İslâm ülkelerinde “anlayış” beklemek yerine, çekingen ve sınırlı bağlantılarla oyalanmak yerine, hem onları hem de bizi ihya edecek çok yanlı, yürekli bağlantılar oluşturmaya, “çekici güç” olmaya yönelmeyi istiyor bizden tarih. Korku ve yersiz endişe duvarlarını aşmaya, vehimlerden kurtulmaya çağırıyor Türkiye’yi akliselim. “Büyük kuvvet merkezleri”nin etki alanından çıkmaya ve ayrı bir “kuvvet merkezi” olmaya bakmak lazım. Yalnız İslâm ülkeleri değil, bütün dünya, böyle bir kuvvet merkezinin zuhuru muhtaçtır, emperyalizmin zincirinden kurtulmak için.

Yeni Devir, 30 Eylül 1981

İsraile Yaklaşma

Yahudi, İslâm'ın en büyük düşmanı olmakla birlikte, ayrıca dünyada da İslâm düşmanlığını yayan, İslâm memleketlerini daima bir huzursuzluk içinde tutmayı sağlayan bilcümle güçleri de kontrolünde bulunduran bir millettir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kendisine devlet kurması için Birleşmiş Milletler'den teklif getirecek kadar dünya politikasına hâkim bir millettir Yahudiler.

Yahudiyi, bugün Filistin'de bir devleti olan birkaç milyonluk bir kitle olarak görmek yanlıştır. O, dünyanın kültür, sanayi, sermaye ve propagandasına yön veren bir kuvvettir.

Osmanlı Devleti'ni yıkan güçleri o harekete getirdi.

Filistin'de bir devlet kurmak, binlerce yıl devam eden bir hayaldi Yahudi için. Buraları, Tanrı'nın kendilerine söz verdiği topraklar olarak sayıyorlardı, "Arz-ı Mev'ûd" diyorlardı.

Sultan Abdülhamit Han'dan, "Filistin'de Osmanlı Devleti'ne bağlı vatandaşlar olarak oturma izni" istemişlerdi. Karşılığında bütün dış borçlarımızı ödemeyi taahhüt ettiler. Ret cevabı alınca da tahttan indirilmesine çalıştılar.

Filistin'e yerleşmeyi, Osmanlı Devleti'nin parçalanmasıyla ancak mümkün gördükleri için, Birinci Dünya Savaşı'nın patlamasına sebep oldular.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, kendilerine yurt olarak Kıbrıs ve Madagaskar Adaları da teklif ediliyordu. Onlar, "Arz-ı Mev'ûd" da ısrar ettiler.

Yahudi'yi yenmek, Filistin'den kovmak, oradaki bir avuç Yahudi ile başa çıkmak meselesi değildir. Batı dünyasıyla, özellikle Amerika ile hesaplaşmaktır, galip gelmektir bugün.

Araplarla yaptığı her savaşta, fiilen Amerika'dır savaşan. Amerika'nın sonsuz para ve silahıyla savaşıyor Müslümanlar.

Müslümanlar, yeni bir siyasi dengelemeye, yeni mali düzenlemelere, kombinezona gitmezse Yahudinin hakkından gelebilmek imkânsızdır. Araplar, Amerika'nın emir ve fermanıya oturup kalkan bir politika anlayışı içinde kaldığı sürece, Yahudiye gasp ettirdiklerini kat'a geri alamazlar.

Amerika'ya dehalet etmekle, onunla iyi geçinmeye çalışmayla, Müslümanlar ancak kayıplarını çoğaltırlar.

"Zor" temizler bu işi.

Bu "zor" da, İslâm dünyasının kesin bir dayanışma içinde bulunmasıyla sağlanır. İslâm ülkeleri, güçlerini birbirine destek olarak düzenleyince, kendisinden çekinilir bir topluluk olunca, ancak o zaman dünya, İslâm haklarını çiğnemekten çekinir.

Zora, kuvvete saygı duyuyor kâfirler, dostluktan anlamaz, menfaatinden fedakârlıkta bulunmaz asla.

Enver Sedat, İslâm ülkelerinin muhalefetine rağmen bu geziye çıkmıştır. İslâm memleketlerinin hepsi ayağa kalktı bu gezi yüzünden. Bir kargaşalıktır, bir soğukluktur esiyor bu ülkelerde. Bu duruma bakınca, yine “Batı kazandı” diye düşünmemek mümkün mü?

“Denize düşen yılana sarılır.” derler. Sedat’ınki galiba böyle değil, yüzme bilmeyen birinin kendini denize atması gibi daha çok. Allah, sonunu hayreylesin.

Yeni Devir, 21 Kasım 1977

“Tarihî Bağlar” Konusu

Bir gazetede dış politika yazılar yazmakta olan bir profesöre göre İslâm ülkeleriyle resmî temaslar esnasında ortak “tarihî bağlar”dan bahsetmemeliymişiz. Çünkü bu, o ülkelere vaktiyle Osmanlı Devleti’ne bağlı oluşlarını hatırlatıyormuş ve milliyetçilik duygularını incitiyormuş vs. Hayret ki ne hayret! Şimdiye değin hiçbir İslâm ülkesi diplomatının ne ifade ettiği ne de imada bulunduğu bir husus değildi bu. Hatta şaka tarikiyle bile olsa dışa vurulmuş bir konu olmamıştı, tarihi bağlarımızın böyle bir hassasiyeti incittiği. Şimdiye kadar ne sözle ne de yazıyla dile getirildiğine hiç kimsenin tanık olmadığı bir duyarlığa parmak basıyor profesör. Vakıa, Osmanlı Devleti’nin parçalanmasında yanından kenarından dahil bulunan o zamanki Ortadoğulu liderler, Osmanlı’nın kendilerini ihmal edegeldiğini ifade etmiş değillerdi; ama bu parçalanış fiilen gerçekleştikten, onlar ayrı Türkiye ayrı bir devlet hâline geldikten ve bilhassa Türkiye “Yurtta sulh, cihanda sulh” sloganına yapıştıktan sonra, hiçbir Ortadoğulu lider, bu tahtalara basmamıştır. Her resmî görüşmede bütün Ortadoğulu devletlerin sık sık “tarihî bağlar”dan kıvançla, sitayişle bahsettiklerine şahit olmuşuzdur. Emîr Hüseyin’in hükümdar olan evlatlarından ta Nuri Sait Paşalara kadar her Ortadoğulu liderin beyanlarında görülmüştür bu “tarihî bağlar”a verilen kıymeti. Çünkü hepsi biliyorlardı “o çamların bardak olduğunu”, “o köprülerin altından çok suların geçtiğini”. Dolayısıyla hiçbir

beis görmüyorlardı tarihî bağlardan, kardeşlikten dem vurma-ya. Doğrusu Bay Profesör nereden çıkarıyor bu anlaşılması güç lafları! Ortaya bir Arap milletçiliği atmış bulunan müteveffa Abdünnâsır'da bile hiç görülmedi bu durum. Çünkü hepsi biliyordu ki ortaya böyle bir lafi atmak anlamsızdır, yersizdir ve dahası halklarımızı inciticidir.

Böyle bir duyarlılığı gündeme getirmek, çoktan kapanmış bulunan lokal bir ortak yarayı fitilleyip onu bütün vücuda yaymaya çabalamak gibi bir fitne değilse, en azından menfi bir hayale, mesnetsiz kuşkulara, vehimlere yenik düşmektir.

Dünya âlem bilir ki Osmanlı Devleti bir sömürgeci değildi asla. Ve asla Müslümanlar arasında bir ayırım gözetmedi.

Tüm Müslümanları temsil eden adil bir devletti. Bunun aksini söyleyecek lideri, bütün yeryüzü Müslümanları yalanlar. Belki de biraz bu yüzdendir hiçbir İslâm ülkesi yöneticisinin böyle ham laflar etmeye yönelmemesi, hatta her imkân ve fırsatta güçlü “tarihî bağlar”dan söz etmesi.

İster liberal isterse sosyalist eğilimli olsunlar, tüm Ortadoğulu devletler, devlet adamları, bütün temaslarında karşılıklı olarak birbirine ortak tarihî bağlardan söz etme geleneği içindedirler.

Bay Prof.'un ileriye sürdüğü gibi rahatsızlık duymuyorlar bu sözlerden. Bu sözleri milliyetçiliklerine de kapitalist ya da sosyalist oluşlarına da aykırı addetmiyorlar ve yine Prof.'un iddia ettiği gibi, Türkiye'nin “Osmanlı Devleti'nin yerine kaim olmaz.” gibi bir kaygıyla uykularını kaçırmıyorlar. Tam aksine, aralarındaki işbirliğini geliştirmeyi sağlayıcı psikolojik bir etken olarak tarihî bağları sık sık hatırlatıyorlar. Bunun sayısız örnekleri vardır. Ama Prof.'un iddiasını doğrulayan bir tek örnek mevcut değil.

Hatırıma geldiği için zikreylim. Bu Bay Prof. gibi düşünen bir Fransız gazeteci vaktiyle bir basın toplantısında Kaddafi'ye soruyor: "Ülkenizin geri kalışını, yüz yıllarca Osmanlı Devleti tarafından sömürülmesine bağlamıyor musunuz?" "Asla!" diye cevap veriyor Kaddafi; "Biz Osmanlı Devleti'yle aynı halk ve devlet bütünlüğü içindeydik. Osmanlı, hepimizin devletiydi."

Filistin Kurtuluş Örgütü Lideri Arafat ise herkesin bildiği gibi, Yahudi devletinin teşekkülünü, Osmanlı'nın çöküşü sonucuna bağlayıp Filistin halkının sahipsiz kalışını bu dağılıyla izah ederek, geçmişi minnetle yâd etmektedir.

Yani ideolojik anlayışı ne olursa olsun, hiçbir Ortadoğulu lider, geçmişte bizimle aynı tarihî bağ içinde oluştan kat'a rahatsızlık hissetmemiştir ve hissetmez de.

Ama bu tarihî ortak bağlarımızdan geçmişte olduğu gibi günümüzde de hâlâ rahatsız olanlar hiç yok mu? Vardır elbette.

Emperyalistler vardır. İdeolojileri farklı bile olsa, İslâm dünyasının dışında bulunan; yani gayrimüslim dünya, bilhassa sömürgeci çağdaş devletler bu tarihî bağlardan azami derecede rahatsızlık duymaktadır. Aramıza ektikleri düşmanlık tohumlarına, ırkçı fikirlere rağmen, hâlâ sitayişle ortak tarihî bağlardan bahsetmemiz onları çıldırtıyor!

Emperyalistlerin ve onların maşalarının korkulu rüyaları hiç etkilemesin bizi.

Yeni Devir, 29 Eylül 1981

Büyük Birliğe Doğru

Bir İslâm ülkesinin karşılaştığı her belayı, bütün İslâm ülkelerinin hep birden göğüslemeye kalkacağı güne değin, böyle bir bilincin bu ülkelerde egemen olacağı vakte değin; kendi haklarını, özgürlüklerini elde etmeye kolay kolay güç yetiremeyecektir 42 İslâm ülkesi bir buçuk milyar nüfusuyla.

İslâm ülkeleri, birbirlerine yakınlıklarını diplomasi sanılan klişeleşmiş sözcüklerin, demeçlerin ötesinde, yeterli bir işbirliği ağırlığında somutlaştırmadıkça, her belaya karşı tek başlarına kalmaya hükümlüdür.

Oysa hiçbir İslâm ülkesi canla başla yanında değildir bir başka İslâm ülkesinin. Bu sebeptendir ki her biri, her meselesinde kendi başına! Hem bugün, bu gidişle hem yarın, sömürünün kılıcı bu ülkelerin daima başında olacak demektir. Her İslâm ülkesi düşünse ki bugün Afganistan'ın yanında yer almamak, yarın kendisinin bir işgale uğrayacağı anlamındadır ve öteki İslâm ülkelerinin yardımından mahrum kalacağına göstergesidir. Çünkü sorunu olmayan ya da olmayacak olan bir tek İslâm ülkesi yoktur. Ve bu sorunların tek imha yolu ise güç birliğidir.

Her İslâm ülkesi bilmeli ve inanmalı ki kendisine yürekten dost olmaya müsait ülkeler, sadece Müslüman ülkelerdir. Bir ciddi

dostluğun altyapısı, kendisi için, yalnızca İslâm ülkesinde mevcuttur. Bu altyapı, emperyalizmin bütün oyunlarına rağmen, tamamen çürümemiştir, hayatiyet arz etmektedir. İslâm ülkelerinin arasında bugün derin uçurumlar gibi görülen aykırılıklar, kavgalar, gerçekte yapaydır; haince düzenlemelerin, desiselerin yavrusudur. Hiçbir temelli anlaşmazlık konusu yoktur, hiçbir çözüm imkânsızlığı yoktur aralarında.

Birbirine kanlı kinli olan ulusların bile, bir aşamada yekdiğiyle dostluklar kurduklarına tanık olunduktan sonra, İslâm ülkeleri için ebedî düşmanlık vesilesi olacak hangi konu gösterilebilir ki?

O hâlde bu suni ihtilaflar, bir İslâm ülkesi için asla yılgınlık vesilesi olamaz, olmamalı. Sürekli olarak bunu konuşmalı İslâm ülkeleri. Aralarındaki ihtilaflarda kendilerini haklı göstermek, kendi siyasetlerine öteki İslâm ülkelerini yandaş kılmak yolunda çaba göstermek yerine, bütün ihtilaflarının gerçekte basit konular olduğunu yaymalıdır. Yani ısrarla kendisinin haklı olduğunu savunmak değil, ihtilaflarının önemsiz olduğunu beyan etmeli her İslâm ülkesi anlaşmazlık içinde bulunduğu kardeş bir ülkeye karşı. Aralarında çeşitli bloklaşmalara gitmeye değil, tek blok hâline gelmeye ağırlık vermelidirler.

Her İslâm ülkesi, her türlü temasında birbirine kendi sorunlarını anlatmak ve yandaş aramak yerine, genel bir işbirliğine gitmenin gereğini anlatmalı. Büyük ve kalıcı işbirliğinin temeline harç taşınmalı.

Millî Gazete, 4 Aralık 1985

